INVOLUTION
VS
EVOLUTION

CENTRAL ASIA

қазақ Кыргызча
тоҷикӣ türkmen o'zbek
پښتو русский English

BERNARD DE MONTREAL

DIFFUSION BDM INTL

1.қазақ

2.Кыргызча

3.тоҷикӣ

4.türkmen

5.o'zbek

6.پښتو

7.русский

8.English

қазақ

Bernard de Montreal

2 конференциясының транскрипциясы және аудармасы.

УАҚЫТТЫ ФОРМАТ

Бұл кітапты жасанды интеллект аударған, бірақ оны адам растамаған. Осы кітапқа шолу жасау арқылы үлес қосқыңыз келсе, бізге хабарласыңыз.

Біздің веб-сайттың негізгі беті: http://diffusion-bdm-intl.com/

Біздің электрондық пошта: contact@diffusion-bdm-intl.com

МАЗМҰНЫ

Барлық Diffusion BdM Intl командасынан сәлем.

Pierre Riopel 18 сәуір, 2023 жыл

1-тарау

Идентификация CP036

Басқаларға қатысты өзін-өзі сәйкестендіру – жалпы адамзаттық мәселе. Ал бұл мәселе адам қазіргі қоғам сияқты күрделі қоғамда өмір сүрген кезде күшейе түседі. Сәйкестік мәселесі - бұл эго өмірінің азабы, ол өзін басқалармен салыстырған кезден бастап оған ереді. Бірақ сәйкестілік проблемасы - бұл эго өзін өзіне сәйкес жүзеге асырудың орнына, яғни өз өлшеміне сәйкес, өзін басқа эголармен бәсекелестікпен жүзеге асыруға ұмтылуынан туындайтын жалған мәселе . , онымен бірдей проблемадан.

Эго оның гүлдеріне тамсану үшін өз қоршауынан басқа біреудің өрісіне қарайтынымен, екіншісінің өзіне де солай істеп жатқанын байқамайды. Қазіргі уақытта адамның сәйкестік немесе сәйкестік дағдарысы соншалықты өткір, ол уақыт өте келе жеке сананың толық жоғалуына дейін азайып, өзіне деген сенімді жоғалтады. Қауіпті жағдай, әсіресе эго қазірдің өзінде әлсіз сипатта болса және сенімсіздікке бейім болса.

Сәйкестік мәселесі, яғни өзін өзі сияқты жоғары көрмеу эгосының бұл қасиеті, шын мәнінде, шығармашылық мәселесі. Бірақ эго шығармашылық болған кезде, сәйкестілік мәселесі осылайша жойылмайды, өйткені эго өзінің төменгі болмысының елесін түсінбейінше, ешқашан өзіне толық қанағаттанбайды. Төмен статусты эго жоғары мәртебелі эго сияқты сәйкестік мәселесін бастан кешіреді, өйткені онымен басқасы арасындағы салыстыру тек масштабта өзгереді, бірақ әрқашан бар болып қалады, өйткені эго әрқашан жақсарту күшінде. Ал оның өзі үшін іздеген жақсартуында шек жоқ.

Бірақ өзін-өзі жетілдіру - бұл бақытты өмір сүруге себеп беру үшін эго жасыратын көрпе. Бірақ ол барлық жақсартулар қазірдің өзінде қалау денесі арқылы жасалатынын білмей ме?

Тұлға мәселесі Адамда шынайы зерде санасының жоқтығынан туындайды. Адам өзінің интеллектімен өмір сүріп жатқанда, ол өз пікірлерінде тек сенсорлық тәжірибе арқылы қолдау табады, оның өзі біледі немесе түсінеді деп ойлайтын нәрсені анықталмаған зерденің абсолютті мәнімен алмастыру қиын.

Адам өзінің ізін қалдыру үшін өмірде өзін көрсетуді қалайтын болса, ол осы тілегінен зардап шегеді. Егер ол өз тілегіне қол жеткізе алса, басқасы оны артқа итеріп жібереді және т.б. Міне, сондықтан да Адамда жеңілістің кез келген түрі оның мәртебесі қандай болса да, ол үшін кез келген сәйкестік дағдарысын құрайды, өйткені сәйкестілік мәселесі табыс мәселесі емес, ар-ождан мәселесі. , яғни нақты интеллект мәселесі. .

Нағыз интеллект интеллекттен асып түсетінін өз өмірінде анықтаған адам, өзін көрсете алатындай шынайы шығармашылықтың жоқтығынан әлі де зардап шегуі мүмкін болса да, жеке басының проблемасынан аз зардап шегеді. Оның болмысы өзіне лайық өмір салтына сай болған кезде ғана ол шығармашылықтың сан алуан формада болуы мүмкін екенін және әр адамның өзіне сәйкес келетін, ақыл-ойына сай шығармашылық түрі бар екенін түсінеді. Және бұл пішіннен ол өзінің қалаулы денесі мен шығармашылық интеллект тұрғысынан тамаша үйлесімді өмір сүре алады.

Шығармашылық деген әлемді өзгерту емес, ішкі дүниенің сыртқа шығарылуы үшін өзі үшін мінсіз әрекет ету дегенді білдіреді. Дүние осылай өзгереді: әрқашан іштен, ешқашан қарама-қарсы бағытта емес. Шамадан тыс сана жеке басын анықтау мәселесін түсіне бастайды. Ол өзінің қандай болса да, бұрынғыдай екенін көреді. Бірақ ол сондай-ақ оның денесі өзгерген сайын, оның санасы өсіп, сәйкестік мәселесі баяу жойылып кететінін көреді, бұрын бейсаналық эго болған нәрсенің бетінде.

Шамадан тыс санадағы сәйкестік мәселесін бірте-бірте жою оған өз өмірін шынымен көргендей өткізуге және өзін жақсырақ және жақсырақ етуге мүмкіндік береді. Адамда болмыстан зардап шегудей қиын ештеңе жоқ. Өйткені ол шын мәнінде иллюзорлық формалардан зардап шегеді, яғни нөлден жасайтын себептерге байланысты, дәлірек айтқанда, оның интеллектуалды еместігіне байланысты, яғни ондағы шығармашылық интеллектті сезінеді.

Тұлғаның бір жағы – кейбір жағдайларда ұят, басқаларында ұят, көпшілікте сенімсіздік. Әдепті адам неліктен ұятпен өмір сүреді? Эгоның басқалар ойлайтын нәрселерден бірден арыла алмауынан туындайтын ыңғайсыз жағдай да солай. Егер ұялған эго басқалар ойлайтын нәрседен құтылса, оның ұялуы жойылып, ол өзінің шынайы болмысына, яғни Адамның өзін әрқашан өз күнінің сәулесінде көруге мәжбүрлейтін осы көңіл күйіне тезірек қол жеткізе алар еді.

Сәйкестік мәселесі Адамда орталықтандырудың жоқтығынан туындайды. Және бұл жоқтық Адамды өзінің интеллектінің құлы ететін, ақыл заңдарын да, ақыл-ойдың тетіктерін де білмейтін өз бөлігінің құлы ететін зерденің ену күшін азайтады. Осылайша, өз тәжірибесіне қалдырылған Адамның ақыл-ойында нұр жоқ және адамның табиғаты туралы басқалардың пікірін қабылдауға мәжбүр болады.

Егер Адам өзі туралы ойланатын болса, онда бұл басқа Адам онымен бірдей жағдайда болса, оны басқа Адам қалай ағартуы мүмкін? Бірақ Адам мұны түсінбейді және оның жеке басының проблемасы оқиғалардың эгоға қарсы қысымына сәйкес нашарлайды.

Ақылдағы эго, сөзсіз, оның нақты интеллектіне бейімделмеген ойлау тәсілінің тұзағына түседі. Және бұл ойлау тәсілі оның зердесінің ақиқатына қайшы келеді, өйткені егер ол өзінің интеллектінің шындығын өзінің түйсігі арқылы қабылдаса, мысалы, ол оның шындығынан бірінші болып бас тартар еді, өйткені интеллект интуицияға сенімі жоқ, өйткені ол өзінің ақыл-парасатының шындығынан бас тартады. ол оны өзінің қисынсыз бөлігі ретінде қарастырады. Ал интеллект рационалды немесе рационалды болғандықтан, оған қарсы кез келген нәрсені зерде деп тануға тұрарлық емес. Дегенмен, интуиция шынымен де нағыз интеллекттің көрінісі, бірақ бұл көрініс эго өзінің маңыздылығы мен интеллектін түсінуі үшін әлі де тым әлсіз. Содан кейін ол өзінің негіздемесіне оралады және оның жеке басының мәселесіне жарық түсіретін ақыл-ойдың нәзік тетіктерін ашу мүмкіндігінен айырылады.

Бірақ интеллект босатпайынша және эго іштей өзін тыңдамайынша, сәйкестілік мәселесі Адамда қалуы керек. Егер эго оның ішіндегі нақты интеллекттің табиғаты мен формасына сезімтал болса, ол бірте-бірте реттеледі және сол интеллекттегі өз үйін көбірек жасайды. Уақыт өте келе ол ол жаққа барған сайын жиі барады және оның жеке басының проблемасы жойылады, өйткені ол өзі туралы ойлағанның бәрі өзінің пайымдауларының биік қабырғаларынан шыға алмайтын өзінің шынайы интеллектінің психологиялық және психикалық бұрмалануы екенін түсінеді.

Күрделі қоғамда, біз білетіндей, тек қана эгоның ішкі күші, оның шынайы парасаты оны пікірлердің қабығынан жоғары көтеріп, оны өзінің шынайы болмысының жартастарына қоя алады. Қоғам неғұрлым ыдырайтын болса, оның дәстүрлі құндылықтары соғұрлым ыдырайды, соғұрлым эго жойылу жолында болады, өйткені оның қазіргі заманның барған сайын таң қалдыратын құбылысына қарсы тұруға формальды әлеуметтік тірегі жоқ. өмір.

Бірақ эго әрқашан өзінің құпиясын түсінудің маңызды кілттерін бере алатындарды тыңдауға дайын емес. Өйткені оның психологиялық деформациясы қазірдің өзінде оның субъективті ойлау тәсіліне сәйкес келмейтін барлық нәрселерге күмән келтіруге әкеледі. Сондықтан эгоды әрі қарай көруден бас тартқаны үшін тым көп айыптауға болмайды, бірақ ол бүгін одан әрі қарай алмаса да, ертең оның көзқарасы оған энергияның ену дәрежесіне қарай кеңейетінін түсінуге болады.

Өйткені, шын мәнінде, өз болмысының қабырғасын өз күшімен жеңетін эго емес, оны азаппен, яғни оның нұрының енуімен, интеллекттен тыс, дірілді тіркеумен әкелетін жан. интеллект. Ал бұл діріл соғу соңының басына айналады.

эголар аз , өйткені кішіпейілділік оларды өз нұрына бейімдейді. Екінші жағынан, бұл жарық, осы жұқа жіп арқылы өту үшін тым мақтаншақ эголар бар. Және бұл үлкен бұрылыстарға, үлкен сәтсіздіктерге бейім және оларды шынайырақ ететін эголар.

Тұлға дағдарысы Адамның жетілмегендігімен сәйкестендіріледі. Шынайы тұлға шын жетілудің дамуын көрсетеді.

Жан өз іс-әрекетінде эгодан тәуелсіз, ал соңғысының жақсы ойыны бар, егер ол өзін үйде күшпен сезінбесе. Дәл осы сәтте эго білмейді. Ал оның бойындағы босқа қылық, тәкаппарлығы, өзіне, идеяларына деген ғашықтық қысымның астында жұмыртқадай жарылғанын аңғарады.

Жан азабының өз себептері бар, оларды эго бастапқыда түсінбейді, бірақ өмір сүруге көмектесе алмайды. Бұл жұмыс істейтін жан. Оның бір кезеңнен екінші кезеңге ауысатын уақыты келді. Әуелде басынан өткерген тұлға мәселесі қайта бағдарланып, намысшылдығы бала ойынындай күйрейді. Эго азды-көпті мақтаншақ па, бәрі сенімсіздікке байланысты. Көбінесе адам « қатты», «күшті» эголармен кездеседі , олар үшін нағыз таза қиял; Дәл осы эголар өздерінің жеке басына ең көп әсер етеді, жан бұдан былай басқара алмайтын өмірлік оқиғалардың қысымымен психикалық және эмоционалдық дірілдеген кезде.

Дәл осы қиын тәжірибелер кезінде эго өзін әлсіздігінің шынайы аясында көре бастайды. Ақыл-парасатының асқақтығы үстем болған жалған болмысының қауіпсіздігі жарықтың діріл қысымынан жарылғанын сонда көреді. Содан кейін ол туралы оның өзгеріп жатқаны, ол бұрынғыдай емес немесе азап шегіп жатқаны айтылады. Ал бұл тек бастамасы ғана, өйткені жан жалған тұлғаның қабырғаларын жара бастағанда, ол өз жұмысын тоқтатпайды. Өйткені Адамға сананың, ақылдың, шынайы ерік пен махаббаттың түсу уақыты келді.

Өзінің жалған болмысынан күшті сезінетін эго діріл соққысы сезілгенде қамыстай әлсіз сезінеді. Және ол сезім мен төменгі ақыл-ойды қоректендіретін пішінде өзінің қалау денесінің жалған күшін емес, өз күштерін, жан күштерін кейінірек қайта алады.

Адамдағы сәйкестік дағдарысы эгоның жан нұрына қарсы тұруына сәйкес келеді. Бұл сәйкестік эго өмірінде осы қарсылыққа пропорционалды азапты қамтиды. Және барлық қарсылық психологиялық немесе символдық немесе философиялық түрде эго арқылы қабылданса да тіркеледі. Өйткені жан үшін бәрі Адамда қуат, ал Адам үшін бәрі символ. Міне, сондықтан Адамға көру қиынға соғады, өйткені ол бұл формалардан босатылған кезде көретін нәрсе пішіннің символы арқылы емес, діріл арқылы болады. Шындық форма арқылы түсінілмейді, өзін білдіру үшін форма тудыратын және жасайтын діріл арқылы білінеді деп айтылады.

Сәйкестік мәселесі әрқашан символологияның артықшылығын, яғни адамдағы субъективті ойлау формаларын шақырады. Бұл артықшылық, кез келген уақытта, жанның ой пішінінің символы арқылы эгомен байланысуға күш салуымен сәйкес келеді, өйткені бұл оның сананың ішіндегі эгоға дейін дамуының жалғыз құралы.

Эго терең себептерді түсінбестен, өзін өзімен салыстыруға тырысатынын түсінеді. Бірақ ол әлі де өзінің ойлау формаларының, эмоцияларының тұтқынында болғандықтан, ол өзінің қозғалысына, қозғалысына сенеді! Яғни, бұл зерттеу үдерісі тек өзінен туындайды деп есептейді. Ал бұл оның Ахиллес өкшесі, өйткені эго дұрыс пен бұрыс елесін, ерік бостандығы елесін.
Жанның энергиясы жалған сәйкестіктің тосқауылына еніп, бұзған кезде, эго енді оның дұрыс болуында емес, оның шынайы интеллектіне қол жеткізуде екенін түсінеді. Сосын түсіне бастайды. Ал оның түсінгенін бір зиялылықта болмағандар, ізгі ниеттері болса да түсінбейді. Барлығы таңбадан тыс болғандықтан, бәрі **діріл** .

Эго мен жан бір-біріне бейімделген кезде сәйкестілік мәселесі мүмкін емес, өйткені эго енді шындықтың «жабынын » *(жабын)* өз жағынан тартпайды, ал жан екінші жағынан жұмыс істейді. Екеуінің арасында хат алмасу бар, ал тұлға бенефициар болып табылады. Өйткені тұлға әрқашан жан мен эго арасындағы алшақтықтың құрбаны болады.

Адамда сәйкестілік мәселесі бар болғанша, ол бақытты бола алмайды. Өйткені оның өмірінде, тіпті, сырттай материалдық өмірі жақсы жүріп жатқандай көрінсе де, алауыздық бар. Ол тек өзінің бірлігіне пропорционалды түрде жақсы жүре алады.

Қазіргі адамдағы сәйкестік дағдарысы оларда тепе-теңдікке деген үлкен ұмтылысты ояту үшін жеткілікті сәтсіздіктерге ұшыраған адамдарға пайдалы әсер етеді. Бірақ бұл тепе-теңдікке деген ұмтылыс эго жанның нәзік энергиясын басқару үшін азаптау құралдарын тастаған кезде ғана толық жүзеге асырылуы мүмкін. Үлкен руханилық бар адам өмірінің аймағында жеке басының дағдарысы оны барған сайын күшейіп келе жатқан руханилыққа қарай итермелейтін осы ішкі нәрсеге эгоның осы үлкен сезімталдығына тап болмаған кездегідей өткір болуы мүмкін. үлкенірек, көбірек ізденеді және сайып келгенде, барған сайын жетілмеген.

Адамзаттың осы санатына жататындар барлық формалар, тіпті ең жоғары, ең әдемі де жанның шынайы бетін бүркейтінін көруі керек, өйткені жан эго жазықтығына жатпайды; ол шексіз көреді және Эго формаға, тіпті рухани формаға тым байланған кезде, ол жан арқылы өтіп, жанның барлық төменгі принциптерінің тербеліс жылдамдығын арттыруға тиіс ғарыштық энергияға кедергі жасайды.«Адам, сондықтан ол өмірдің қожайыны бола алады. Супраменталды (жоғары психикалық) Адам өмірдің шебері болған кезде, оны енді рухани түрде жан жазықтығына тартудың қажеті жоқ, өйткені бұл жан, оның энергиясы, ол оған қарай түседі және оған жарық күшін береді. .

Адамның рухани болмысы жанның энергетикалық формасы арқылы оның ішінде болуы. Бірақ бұл энергияның тұлғаның үстінен түрлендіру күші болғанымен, түрлендіру күші жоқ.

Бірақ жеке тұлғаның өзгеруі жеткіліксіз, өйткені бұл Адамның соңғы қыры. Эго да жанмен біріктірілмеген болса, рухани тұлға Адамды өзінің моральдық жағынан тез түрлендіруге оңай жетелейді, соншалықты ақыл-ой мен рухтағы тепе-теңдіктің болмауы оны эмоционалды түрде жетелейді. руханилықтың өткір дағдарысы, діни фанатизм.

Осылайша, тіпті рухани адам да өзіне және қоғамға зиян тигізуі мүмкін. Өйткені фанатизм – бұл рухани ауру, ал одан зардап шегетіндер, рухани пішінді ерекше пайдаланудың арқасында, басқаларда оларды үлкен діндар ету үшін жеткілікті күшті тартымдылықты оңай жасай алады, яғни, форманың жаңа құлдары. фанатизмнің тұғырында көтерілген, оны тек рухани науқастар ғана ұстай алады, егер оған өзі сияқты надан, бірақ аурудың осы түріне сезімтал емес адамдардың мойынсұнғыш сенімі көмектессе.

Фанатикалық рухани болмай, өздерінің руханилығына тым тәнті болып, оның шегін, яғни пішіннің елесін білмейтіндер көбейіп келеді. Ерте ме, кеш пе, олар өткенге үңіліп, өздерінің рухани болмысының елесін құрбан еткендерін түсінеді. Сондықтан олар өздерін басқа рухани формаға тастайды және бұл цирк көптеген жылдар бойы жалғасуы мүмкін, олар иллюзиядан жиіркеніп, одан мәңгілікке шығып, сананың пішіннен тыс екенін түсінетін күнге дейін. Бұлар форманың шегінен шығып, ең соңында жоғары ақыл-ойдың ұлы заңдарын ашуға мүмкіндік алады.

Рухани болмыстың дағдарысы олар үшін бұл уақытта мүмкін емес. Өйткені олар өз тәжірибелерінен, Эго тек ондағы супраменталды сананы (жоғарғы ақыл-ойды) білу үшін тәжірибе қажеттілігінен шыққан күнге дейін, бәрі жанның эгоға қарсы тәжірибесіне қызмет ететінін біледі.

Рухани болмыс дағдарысы барған сайын жаңа заман дағдарысына айналып барады. Өйткені адам енді тек техника мен ғылыммен өмір сүре алмайды. Оған жақынырақ басқа нәрсе керек, ғылым оған бере алмайды. Бірақ православие дінінің ескі түрі де болған жоқ. Сондықтан ол іздеген нәрсені табу немесе тапқысы келетінін іздеу ниетімен және ол дәл білмейтін сансыз рухани немесе эзотерикалық-рухани шытырман оқиғаларға басын салады. Осылайша, оның тәжірибесі оны барлық секталардың, барлық философиялық немесе эзотерикалық мектептердің шегіне әкеледі және ол осы жерде, егер ол орташадан гөрі ақылды болса, жауап таба алатын шектеулер бар екенін тағы да ашады.

Ол ақырында жалғыз қалады және оның рухани болмысының дағдарысы барған сайын төзгісіз болады. Оның бойындағы бәрі ақыл, ерік және махаббат екенін, бірақ ізденуші Адамның көз алдында жасырылған және жасырылған механизмді ашу үшін олардың заңдарын әлі жеткілікті білмейтінін білген күнге дейін. Ол қандай таң қалдырды! Дағдарыс кезінде іздеген нәрсесі оның ішіндегі жан механизмі ғана екенін түсінгенде, оны өзіне, яғни оған ояту үшін алға жетелейді.

Осы кезең ақыры басталған кезде, Адам, Адамның Эгосы, рухсызданады және оның ішіндегі оянатын жоғарғы ақыл-ойдың (жоғары ақылдың) табиғатын түсіне бастайды және оны өзінен тыс іздейтін барлық Адамдардың елесін тануға мәжбүр етеді. Дүниедегі ең жақсы ниеттер және бұл бүкіл процесс онымен діріл байланысына түсу үшін эгоды пайдаланатын жан тәжірибесінің бөлігі екенін әлі түсінбегендер.

Адам енді өз болмысының шындығымен байланыста емес. Ал бұл байланыстың жоғалуы жер шарында кең таралғаны сонша, бұл Жер кеменің қайда бара жатқанын білмейтін жындыларға толы кемені бейнелейді. Оларды көзге көрінбейтін күштер басқарады және ешкім бұл күштердің шығу тегі туралы да, олардың ниеттері туралы да білмейді. Адамның көптеген ғасырлар бойы көзге көрінбейтіннен бөлінгені сонша, ол шындық туралы түсінікті мүлде жоғалтты. Ал бұл сананың жоғалуы оның экзистенциалды проблемасының қабырғасын көтерудің себебі: сәйкестік. Дегенмен, шешім оған соншалықты жақын және сонымен бірге соншалықты алыс. Естігісі келмейтін нәрсені тыңдай білсе ғой.

Оның қалғаны сөз соғысы мен идея шайқасы. Қандай Адам өзін-өзі қамтамасыз ете алады, егер ол өзінің бір бөлігінің ұлы екенін, ал екіншісінің сезімімен шектелетінін және екеуінің қосыла алатынын түсінбесе? Егер Адам бір күні өзінен тыс ешкімнің оған көмектесе алмайтынын, тек өзі үшін ғана мүмкін екенін түсінсе... Бірақ ол өзі үшін өмір сүруге қорқады, өйткені ол басқалар ол туралы не айтады деп қорқады... Өзі қандай кедей болса да!

Ер адамдар иллюзияға қарсы күресте ұдайы жеңіліске ұшырайтын тіршілік иелері, өйткені олар оны тірі және күшті ұстайды. Әркім өзіне зиян келтіретін нәрсені жоюдан қорқады. Нағыз қорқынышты түс! Ал ең жаманы әлі алда! Өйткені XX ғасыр адамы өзіне қарай жұлдыздар арасында қозғалатын, бұрын оған құдай болған тіршілік иелерін көреді.

Жеке тұлға мәселесі планеталық ауқымда жалғасуда. Бұл мәселе төменгі ақыл мен жоғары ақыл арасындағы байланыстың жоқтығынан туындайтындықтан, оның әсері әлемдік деңгейде де, жеке деңгейде де сезіледі, өйткені тек жоғары ақыл Адамға өз планетасының ұлы құпияларын түсіндіре алады және. оның ежелгі құдайлары. Бұл құдайлар ежелгі тарихтың бір бөлігі болғандықтан, адам олармен алаңдамайды. Бірақ дәл сол тіршілік иелері қайтып келіп, өздерін заманауи жарықта танытқанда, жаһандық ауқымдағы сілкініс қайталанады және өзінің шынайы болмысын ашпаған адам өзінің жалған болмысы мен оның ойы мен сенетіндігінің арасында қалады. циклдік құбылыс.

Егер оның ақыл-ойы тәжірибеге ашық болса және ол өзінің ішінде нақты интеллект, ол білмейтін және білмейтін планета үшін ең алаңдатарлық құбылыстардың біріне қатысты қажетті ақпаратты алса, адам планетарлық сәйкестік дағдарысын бастан кешірмейді, өйткені ол бар. өз ішіндегі жеке сәйкестік дағдарысын шешіп қойған.

Адамзат тарих пен өмірдің бетбұрыс нүктесіне қарай жылдам алға жылжып келе жатқандықтан, даралық, яғни Адам мен Ғарыш арасындағы барған сайын жетілдіріліп келе жатқан қарым-қатынас орнату керек, өйткені Адамнан табатын тербеліс нақты даралықтан. өзінің шынайы болмысының көріністерін ашты. Ал бұл нақты болмыс тұрақтанбайынша, даралық толық орындалмайды және Адам « жетілген» , яғни кез келген жеке немесе әлемдік оқиғаға кедергісіз қарсы тұруға қабілетті деп айтуға болмайды, өйткені ол бұрыннан біледі. және ол оның себебін біледі.

Біз жалпы сәйкестік дағдарысы туралы айтқанда, біз оны психологиялық тұрғыдан айтамыз, адам мен қоғам арасындағы қарым-қатынасты анықтауға тырысамыз. Бірақ сәйкестік дағдарысы одан да тереңірек. Бұл енді әлеуметтік адам емес, өлшеу таяқшасы, біз жетуіміз керек қалыпты жағдай. Керісінше, қалыптылық ауыстырылуы керек, яғни өзіне қатысты қайта орналасуы керек.

Адам өзінің шынайы болмысының жақшадағы қалыпты Адамның қалыпты болмысынан жоғары тұрғанын түсіне бастағанда, ол екі нәрсені түсінеді. Біріншіден, қалыпты Адамды алаңдататын нәрсе енді оны алаңдатпайды; және субнормальді планетаны соқтығыстыратын кез келген нәрсе, жақшаның ішінде қалыпты нәрсе. Сонда осы тұрғыдан алғанда нақты сәйкестік феномені барған сайын маңызды бола түседі, өйткені ол Адамның қалыпты немесе бейсаналық Адамның қалыпты әлсіздіктерін жеңе алатынын анықтайды, сонымен қатар, жоқ Адамның қалыптырақ екенін анықтайды - бұл. Яғни, бейсаналық және салыстырмалы түрде теңдестірілген Адам деңгейінде - қалыпты тіршілік иесін бұзу қаупі бар және мұндай Адамды тудыратын мәдениеттің күйреуін тудыратын планеталық тәртіптің қысымын көтере алады.

Өзінің шынайы болмысын ашқан адам өз мәдениетінің өнімі болып табылатын және тек өз мәдениетінің құндылықтарымен өмір сүретін Адамды алаңдату қаупі бар психологиялық тәжірибенің барлық түрлерінен даусыз. Өйткені, шын мәнінде, мәдениет сыртқы құбылыстар оны бұзатын, яғни оны өзі білмейтін немесе мүлде бейхабар шындыққа қатысты қайта анықтау үшін өте жұқа және өте нәзік кенеп болып табылады. Бұл Адамда шешілмеген сәйкестік құбылысының қаупі.

Өйткені, егер ол өзінің шынайы болмысын ашпаса, ол эмоционалды және психикалық тұрғыдан әлеуметтік психологияның және циклдің соңындағы оқиғалар оның дамуының қалыпты барысын бұзған кездегі табиғи реакцияларының құлы болады. Дәл осы жерде Адам тәжірибені әмбебап түсіну режиміне сәйкес өмір сүре алуы үшін әлеуметтік-индивидуалды реакциялардан азат болуы керек. Нағыз Адамға және шынайы зердеге тек шынайы болмыс сәйкес келеді. Адамның шектеуші эмоцияларынан ажыраған интеллект бойынша ғарыштық оқиғаларды тек шынайы болмыс қана қиналмай түсіндіре алады.

Адамның сәйкестік дағдарысы проблемасы қарапайым психологиялық проблемадан гөрі өмірлік проблема болып табылады. Адам өзін-өзі іздеуде түсінуге ұмтылатын психологиялық категориялар енді өзінің шынайы болмысын ашатындарға сәйкес келмейді, өйткені олар енді өзімен күрескен кездегі өмірге деген қызығушылықты сезінбейді. Оның шынайы болмысы өзінің болмысының әрбір бұрышын толтыра отырып, ол өзінің ақыл-ойының басқа өлшеміне, өлшеміне немесе еліктеу арқылы байланыстырылмайтын энергияның жазықтығына енген «менмен» бетпе-бет келеді, өйткені ол қалыптасқан психологиялық категориялардан мүлдем тәуелсіз. нақты тұлғасы жоқ бейсаналық Адамның эмоционалды және психикалық құрылымдары.

Тұлға дағдарысы феномені Адам үшін азап болып табылады, өйткені ол ешқашан өзімен, өзімен, үнемі іздегенімен толық бақытты бола алмайды. Ол үшін бақытты болу - ол мәңгі өмір сүргісі келетін тәжірибе. Бірақ ол « бақытты» деп атайтын адам болу үшін өзіңді жақсы сезіну керек екенін , яғни сыртқы әлем бұл үйлесімділікті бұза алмай-ақ мінсіз ішкі үйлесімділікте сезіне білу керектігін түсінбейді . Өмірге бояу беретін фонды тесіп өтуге ішкі күш-қуат жетпейінше, ол өмірдің өзінен еш айырмашылығы жоқ екенін түсінбейді.

Өзінің шынайы болмысын ашқан адам енді бұрынғыдай өмір сүрмейді. Түстер өзгерді, өмір бұрынғыдай тартымдылыққа ие емес, ол әр деңгейде әртүрлі. Өйткені ол басқа бұрынғы өмірден оның мүмкіндіктерін нақты жеке адам өзі анықтайтындығымен ерекшеленеді, ал соңғысы оған тамырлас мәдениет арқылы қатаң түрде таңылуымен емес.

Өзінің болмысын ашқан Адамның өмірі уақыт өте келе жоғалған және енді шегі жоқ, яғни аяқталатын сабақтастықты білдіреді. Қазірдің өзінде бұл іске асыру өмір салты мен шығармашылық өмір жолына араласады. Адам болмысынан зардап шегетіндіктен, оның ішіндегі шынайы зердемен байланысы болмаған кезде, ол тек өз қажеттіліктерін қанағаттандыра алады. Ол жарықта болғанда, ол енді өзін-өзі қамтамасыз етудің қажеті жоқ, өйткені ол діріл арқылы өзінің өмір сүру режимін біледі және бұл білім оған қажеттіліктеріне қажетті шығармашылық энергияны жасауға мүмкіндік береді. Тірі қалудың психологиялық категориясы адамның барлық ресурстарын пайдаланатын және оларды оның игілігінің билігіне қоятын шығармашылық энергияға ғана орын қалдыру үшін әлсірейді.

Адам өзінің сәйкестілік мәселесін жеңуі үшін оның ішінде құндылықтардың психологиялық жазықтықтан таза интеллект жазықтығына ығысуы болуы керек. Психологиялық құндылықтар оның дағдарысына ықпал еткенімен, оның сезім мүшелерімен, сезімдік материалды түсіндіретін интеллектімен шектелгендіктен, оның ақыл-ойының құптауына бағынбайтын өлшеуіш таяқша қажет.

Дәл осы жерде оның бойында бірінші рет өзіне еніп жатқан және оның қозғалысына кедергі жасай алмайтын нәрсеге қарсылық түрі пайда болады. Қозғалыс басталған кезде, бұл оның эго мен оның химерлерінен тәуелсіз осы зерденің нұры. Дәл осы жерде құндылықтардың ығысуы сезіле бастайды, бұл оятатын Адам өмір сүруі керек нәрсеге сәйкес жарық интеллектіне ену үшін жеткілікті ішкі азапқа әкеледі.

Құндылықтардың ауысуы эгоға белгілі бір тепе-теңдікті сақтауға мүмкіндік беру үшін бірте-бірте жүзеге асырылады. Бірақ уақыт өте келе жаңа тепе-теңдік қалыптасады және эго әлеуметтік тұрғыдан алғанда, қалыпты емес; ол саналы. Яғни, ол форма мен норма елесін көріп, өзінің нәзік денелерінің тербелісін, оның даралығы негізделетін деңгейлерді және өзінің нақты болмысын көтеру үшін барған сайын дараланады.

Құндылықтардың ығысуы шын мәнінде құндылықтардың құлдырауы болып табылады, бірақ біз оны «ығыстыру» деп атаймыз, өйткені орын алатын өзгерістер көру режимін түрлендіретін діріл күшіне сәйкес келеді, осылайша ойлау режимі интеллектке бейімделе алады. адамдағы жоғары орталықтың. Эго діріл арқылы бұл күйреуді көрмейінше, ол өзінің жалған тұлғасының қабырғаларын құрайтын ойлар, белгілер категорияларын талқылауды жалғастырады. Бірақ бұл қабырғалар әлсірей бастағанда, құндылықтардың ығысуы эгомен ұтымды бола алмайтын терең өзгерістерге сәйкес келеді. Ал онымен ұтымды бола алмай, ақыры нұрға соғылады, яғни, ақырында онымен тұрақты және өсіп келе жатқан түрде байланыстырады.

Оның өмірі цикл арқылы өзгереді және көп ұзамай ол оны шектеулерде емес, потенциалдарда өмір сүреді. Оның жеке басы оның субъективті тілектеріне байланысты емес, оған қатысты анықталады. Және ол « шынайы және объективті Мен» нені білдіретінін түсіне бастайды.

Ол шынайы және объективті Менді түсінгенде, ол бұл меннің өзі екенін, сонымен қатар оның ішінде ол көрмейтін, бірақ ол бар екенін сезінетін басқа нәрсені, оның ішіне бір нәрсе енетінін өте анық көреді. Ақылды, тұрақты және үнемі болатын нәрсе. Көзбен бақылайтын және әлемді бұрын көргендей емес, сол күйінде түсіндіретін нәрсе.

Біз енді бұл Адамды « ақыл-ой» демейміз, біз оны « суприменталды (жоғары ақыл-ой)» дейміз , яғни білу үшін оған енді ойлаудың қажеті жоқ. Тұлғалық азап одан, өз тәжірибесінен алыс болғандықтан, ол өткеніне көз жүгіртіп, қазір не екенін көріп, оны бұрынғымен салыстырғанда таң қалады. .

2-тарау

Төмен эволюция және жоғары эволюция
BdM-RG #62A (өзгертілген)

Жарайды, сондықтан мен Адамның эволюциясын бөлемін, мен оған төмен және жоғары қисық ОК беремін. ? Төмен қарай қисықты мен «инволюция» деп атаймын, жоғары қарай қисықты мен эволюция деп атаймын. Ал бүгін Адам осы қисықтардың тоғысқан жерінде. Керек десеңіз 1969 жылды белгілейік. Егер эволюцияға дарвинистік тұрғыдан емес, оккультизм тұрғысынан, басқаша айтқанда, адамның ішкі зерттеулеріне сүйенсек және уақытты артқа шегінсек, онда он екі мың жыл бұрынғы күйреуді таба аламыз. Атлантида атауы берілген ұлы өркениет.

Сонымен, бұл адам өзінің санасының аспектісі болып табылатын астральды дене деп аталатын нәрсені қарқынды дамытқан кезең болды, ол оның санасының нәзік құралы болып табылады, ол барлық психоэмоционалды нәрселермен тікелей байланысты. . Ал содан кейін осы өркениет жойылғаннан кейін бүгінгі күнге дейін Адам өзінің санасының тағы бір бөлігін дамытты, оны жасырын түрде төменгі психикалық сананың дамуы деп атауға болады, бұл интеллекттің өте озық дамуын тудырды, оны бүгінгі күні Адам пайдаланады. материалдық дүниені түсіну.

Ал 1969 жылдан бастап бұл планетада Адам санасында синтез атауын беруге болатын немесе Жердегі үстіңгі сананың (жоғары ақыл-ойдың) оянуы деп атауға болатын жаңа құбылыс пайда болды. Дүниеде төменгі ақыл-ой деңгейінде, демек, интеллект деңгейінде жұмыс істеуді тоқтатқан және одан жоғары сана (жоғарғы ақыл) деп аталатын сананың тағы бір қабатын дамыта бастаған Ер адамдар бар. Және бұл адамдарда даму үстіндегі қабілеттері бар және олар да эволюцияның басқа циклімен сәйкес келеді, оны алтыншы тамыр нәсілі деп атауға болады.

Жасырын тілмен айтқанда, біз адамның эволюциясы туралы айтқанда, біз оның қосалқы нәсілдерімен төртінші тамыр нәсілі болған Атлантида туралы, бесінші тамыр нәсілінің бөлігі болып табылатын біз бөлігі болып табылатын үндіеуропалық нәсілдер туралы айтамыз. және оның қосалқы нәсілдері. Ал енді әлемде өз қосалқы нәсілдерін беретін жаңа тамыр нәсілінің басталуы бар. Және, сайып келгенде, жетінші тамыр нәсілі болады, ол адамға өзінің материалдық денесін органикалық пайдалануды қажет етпейтіндей жеткілікті дамыған эволюция деңгейіне жетуге мүмкіндік береді. Бірақ біз қазір мұнымен айналыспаймыз, сондықтан біз физикалық нәсілді білдірмейтін, бірақ болашақ Адамзаттың жаңа психикалық санасының таза психикалық аспектісін білдіретін алтыншы тамыр нәсілімен айналысамыз.

Адамның осы жазықтықтағы эволюциясын түсіну үшін кері құйынды нүктеден оның ақырғы кезеңіне дейін, яғни біз алған ақпарат бойынша екі мың бес жүз жыл болуы мүмкін, адамның өтетіні анық. сананың ерекше кезеңдері арқылы, яғни Атлантида адамы үнді-еуропалық нәсілдердің адамымен салыстырғанда қаншалықты шектеулі болса, қазіргі адам да келесі адамның адамымен салыстырғанда соншалықты шектеулі және шектеледі. Ауробиндо болжаған жердегі супраменталды сананың (жоғары ақылдың) эволюциясы .

Супраменталды сана (жоғары ақыл) эволюциясында қызықты нәрсе мынада: бүгінгі күні біз адамдар, рационалды адамдар, декарттық адамдар, бесінші тамыр нәсілінің өте рефлексивті адамдары сияқты, бізде соншалықты тенденция бар. біздің санамызды өз эго басқаратынына сену, ертеңгі күні адам адам санасы эгомен басқарылмайтынын, адам ақыл-ойы өзінің психологиялық анықтамасында екенін, эгоның рефлексиялық көрінісін және оның қайнар көзі екенін анықтайды. Қазіргі уақытта «психикалық әлем» деп атауға болатын, бірақ кейінірек «сәулет әлемі» деп аталатын параллель әлемдерде орналасқан .

Басқаша айтқанда, менің айтқым келгені, адам өз ойының көзін ашуға қаншалықты көп қиындықты немесе қабілеттілікті немесе еркіндікті қабылдаса, соғұрлым оның параллель әлемдермен телепсихикалық байланысқа түсе бастауы мүмкін болады. , ақырында эволюция барысында, әлемдік деңгейге, нәсілдің әмбебап деңгейіне жету, материя саласында да, жанның астральды саласында да өмірдің құпияларын лезде шеше білу. Рухтың психикалық саласы. Басқаша айтқанда, менің айтқым келгені, ол, Адам, бүгінде оның өзіне жеткілікті психикалық сана күйіне жетуі мүмкін нүктеге келді.

Ал өзін-өзі қамтамасыз ететін психикалық сананы айтқанда, мен шындықтың психологиялық құндылығына негізделген психикалық сананы айтпаймын. Ақиқат - бұл термин, ол адамның жеке тұлға ретіндегі немесе қоғамның ұжымдық ретіндегі эмоционалдық қажеттіліктерінің бөлігі болып табылатын, материя әлеміндегі басымдылықты қамтамасыз ететін жеке наным немесе әлеуметтік наным немесе ұжымдық социологиялық наным.

Бірақ адамзаттың болашақ санасының эволюциясы тұрғысынан ақиқат құбылысы немесе оның психологиялық ұқсастығы немесе оның эмоционалдық құндылығы адам бұдан былай эмоционалдылықты пайдалана алмайтын қарапайым себеппен мүлдем пайдасыз болады. білімін психологиялық бағалау. Ол енді өзінің психикалық қауіпсіздігін дамыту үшін ар-ұжданының эмоционалдылығын пайдаланудың қажеті болмайды.

Сонымен, адам психикалық жазықтықта әрекет ете алу, дүниедегі барлық нәсілдердің бір бөлігі болып табылатын жалпыадамзаттық сананың түпкілікті шексіз тақырыптарын білдіру, өңдеу және анықтау үшін санада абсолютті еркін болады. ғарыштағы барлық нәсілдердің және шын мәнінде Рухтың өзгермейтін бірлігінің бөлігі болып табылатын, оның абсолютті анықтамасында, Жарықтың бастапқы көзі және оның ғарыштағы қозғалысы ретінде.

Сонымен, адамзат эволюциясында эго өзінің санасында жоғалтқан уақыттың орнын толтыратын және мен оның санасына енгізу арқылы өзінің психологиялық анықтамасының мүмкін шегіне жеткен сәті келеді. оның таза ақыл-ойының, яғни Рухының шығармашылық әлеуеті.

Біз Жер бетінде, әртүрлі нәсілдерде, әртүрлі ұлттарда, әртүрлі уақытта біріктіруді білетін, яғни, әп-сәтте соншалықты ұлы білім көздеріне тартыла алатын адамдарды табамыз. технология, техника, медицина, психология немесе тарих тұрғысынан әлемдік ғылым толығымен жойылады. Не үшін ? Өйткені Адам эволюциясынан бері алғаш рет, Рухтың материяға түсуінен бері және жан материалмен одақтас болғаннан бері алғаш рет Адам өзінің абсолютті білімін көтеру қабілетіне ақырында қол жеткізеді. .

Менің абсолютті білім деп отырғаным – адам санасының өз Жарығын көтере алатын және сіңіре алатын қабілеті. Абсолютті білім факультет емес. Абсолютті білім алдын ала жазылу емес. Абсолютті білім қажеттілік емес. Абсолютті білім - бұл түзетуші эволюциялық аяқталу, яғни ғарыштағы Жарықтың үлкен әрекетінің бір бөлігі және ол барлық әлемдерге, барлық интеллектуалды инстанцияларға мүмкіндік береді, яғни ғаламдағы барлық ақылды түрлерге бірде кездесуге мүмкіндік береді. жоғары психикалық жазықтық, яғни эволюция кезінде, эфирлік дененің сөзсіз қайта тірілуі үшін дене материалының ақырында жойылып кетуіне мүмкіндік беретін жеткілікті қуатты энергия жазықтығында.

Яғни, адам бойындағы әмбебап организмді құрайтын және оның Рухы, оның нұры мен негізі болып табылатын, қозғалыста және түсінуде әр түрлі күн сәулелерімен энергетикалық құрамдас бөлікке ақырында ену қабілеті. атомдық сана деп атаймыз! Сонымен, эволюция кезінде адам ойланбастан, ойлаудың қажеті жоқ, адам жер бетіндегі инволюциялық архетиптер мен әмбебап сана эволюциясының психикалық құрылысына түбегейлі түрде араласа алатын сәт келеді. . Демек, Адам ақыры өзінің абсолютті саналы жаратылыс екенін түсінеді.

Адам Зияткерлік жай ғана білім беру формасының көрінісі емес, Интеллект абсолютті түрде кез келген мәселеде кез келген ақыл-ойдың негізгі сипаттамасы екенін түсінеді. Тек біз бүгінде эго немесе адам ретінде біз әмбебап рефлексия, яғни тарих пен адамзатты жады жүктеген шектерде өмір сүруге мәжбүрміз.

Ал адамға әлі берілмеді - бұл салада ғылым жеткіліксіз болғандықтан - адамға оның психикасы қалай жұмыс істейтінін, оның эгосының қалай жұмыс істейтінін, эгосының қалай жұмыс істейтінін білу және түсіну қабілеті әлі берілген жоқ. «Интеллект» термині өзінің әмбебап анықтамасында нені білдіреді, сондықтан адам бүгінде астральды денесі, яғни оның сезімі арқылы тұзаққа түседі!

Ол өзінің іргелі және әмбебап білімін, тарихпен және эволюция кезіндегі пәнмен шартталған шағын шектеулі білімді ауыстыруға міндетті, өйткені ғылымның барлық теориялары бүгінгі ғылым пайдалы емес деген мағынада емес, қайта қаралуы керек. керісінше, бұл өте пайдалы, бірақ ғылым бүгінде өз күшін жоюға еріксіз саяхат жасайды деген мағынада. Барлық өркениеттер өздерінің жойылу жолына еріксіз саяхат жасайтыны сияқты.

Бірақ өркениет өзінің жойылуының шындығын өте қиын деп санайтыны сияқты, ғылымның да өз күшін жоюға қол жеткізуі қиынға соғады. Және бұл өте қалыпты жағдай. Ойланатын тіршілік иелерінен немесе белгілі бір санасы бар тіршілік иелерінен әлемде өздерінің құлдырауын немесе өзінің жойылуын талап етуге болмайды. Біз адамзаттың дамуына мүмкіндік беру үшін даму үшін өзіміздің не екенімізді, не істегенімізді, не істей алатынымызды білуге міндеттіміз.

Бірақ жеке адамдар ретінде - мен жеке адамдар ретінде анық айтамын - біз ақырында планетамыздағы әмбебап және ғарыштық тәртіп жағдайларына тап болуға міндетті боламыз, біз бұрын ырымшылдықтың үлкен қозғалысын тудырған өлшемдерге қарсы тұруға міндетті боламыз. әлемде; ғылым эволюциясымен бірге жойылған қозғалыстар және кейін ғылым үзілді-кесілді жоққа шығарған қозғалыстар.

Сондықтан біз уақыт өте келе ғарыштың шексіз екенін түсіну үшін белгілі бір тәжірибелерді қайталауға және қайталауға міндетті боламыз. Бұл адамның санасы шексіз және Адам өзінің ішкі болмысында санасы қаншалықты күшті болса, соншалықты күшті. Біз тұтастай алғанда көптеген ақыл-ой ағымдарының қиылысында өмір сүруге мәжбүр болып жатқан әлемде бұл өте маңызды ... Және мен тұтастай алғанда, мен, әрине, Америка Құрама Штаттарына қарап отырмын. даралықпен бетпе-бет келудегі ұжымдық тәжірибе баяу ұжымдық психозды тудыруға бейім.

Адамды әлемде теледидар немесе газеттер немесе еркін баспасөздің әртүрлі формалары арқылы көбейтетін идеялар ағымдары шексіз бомбалау мүмкін емес. Ақиқат пен өтіріктің әртүрлі қарама-қайшылықтарынан туындайтын бұл психикалық және психологиялық шиеленісті Адам енді көтере алмайтын кезең келеді. Жер бетінде супраменталды (жоғары ақыл) сана эволюциясының бір сәті келеді, ол кезде Адам өзіне қатысты шындықты анықтауға мәжбүр болады. Бірақ бұл әмбебап болатын «бірдің өзі» болады, ол өз Рухының ойнақылығына немесе өз эгосының бостығына немесе өз менінің сенімсіздігіне негізделетін «бір өзі» болмайды.

Демек, Адам сол кезден бастап адамдық құбылысты, өркениетті жан-жақты түсіне бастайды. Ол енді болып жатқан нәрселерге немесе әлемде болатын нәрселерге психологиялық тұрғыдан « *толтырмайды»* (*қиянатқа ұшырамайды).* Адам еркін бола бастайды. Ал ол еркін бола бастаған сәттен бастап ол өмірді оның негізгі сапасында түсіне бастайды. Ол неғұрлым дамыған сайын өмірді абсолютті, біртұтас және үйреншікті түрде, бүгінгі таңда бесінші тамыр нәсілінің санасына кірмейтін мағынада түсінеді.

Неліктен осы сөздің бәрі? Адамның өзіне бере алатын, өзін өзі жасай алатын ең үлкен адалдық - өзіне деген адалдық екенін түсінуге бірте-бірте жеткізу. Біз, әсіресе, Батыс әлемінде индивидуализмге деген сүйіспеншілік өте дамыған ғасырда өмір сүріп жатырмыз. Біз барған сайын индивидуалист болдық, бірақ индивидуализм, егер ол көзқарас болып қала берсе, адам болмысына түбегейлі кіріктірілмеген. Басқаша айтқанда, Нью-Йоркте, Нью-Йорктегі Таймс-скверде қызыл труси мен сары тәпішкемен көшеде жүру және ғашық болу - индивидуализмнің бір түрі. Бірақ бұл эксцентристік, адам санасының астрализациясының бір түрі.

Адамға өзінің даралығын сақтаудың, оның жеке даралығын терминнің нақты мағынасында көрсетудің, бұқараның сезімталдығын жоққа шығарудың немесе өз халқының сезімталдығын жоққа шығарудың немесе өз популяциясының сезімталдығын бұзудың қажеті жоқ. Бұл иллюзия! Бұл XX ғасырға тән сәндердің бір бөлігі, ақырында ол банальдыға айналады, ақырында ол тіпті ақымаққа айналады, сайып келгенде эстетика мүлдем жоқ. Сонымен, жаңа Адам, жер бетіндегі супраменталды (жоғары психикалық) сананың эволюциясы, шын мәнінде, Адамға ерекше дараланған, бірақ индивидуалды емес сананы дамытуға мүмкіндік береді.

Адам дараланады, неге? Өйткені оның санасының шындығы оның Рухының қосылуына негізделетін болады және эксцентриктікпен флирттің бір түрін ашу үшін Адамдардың көз алдында әлемге жобаланбайды. Ер адам шынайы болу үшін әлемді кезіп, маргиналды болу қажет емес. Басқа жақтан. Адам неғұрлым саналы болса, соғұрлым ол маргиналды болады, соғұрлым ол шынайы болады және өз болмысында анонимді болады. Өйткені Адамның шындығы ол мен басқалардың арасында емес, өзі мен өзі арасында болатын нәрсе.

Біздің планетамыздағы тамыр нәсілінің қажетті эволюциясын қарастыратын болсақ, бұл адам құбылысын аздап түсіну. Біз координаттарды белгілейміз, бұл таза прагматикалық, бұл еріксіз оқиғаларға хронологиялық түсінік шеңберін беру! Бірақ саналы нәсіл туралы айтсақ, саналы Адамзат туралы айтатын болсақ, біз саналы Адамдар мен жеке тұлғалар туралы айтуға міндеттіміз.

Жердегі супраменталды сананың (жоғары ақылдың) эволюциясы ешбір ұжымдық ауқымда ешқашан болмайды. Жердегі супраменталды (жоғары ақыл) сананың эволюциясы ешқашан ұжымдық күштің көрінісі болмайды. Дүниедегі жеке адамдар әрқашан санасының өз бастауымен, өз Рухымен, қосарлылығымен, біз оны қалай атасақ та, біріктіретін нүктеге қарай біртіндеп, көбірек және көбірек тартылатын болады. Адамның бөлігі болып табылады.

Бірақ бұл бағыттағы іргелі қозғалыс осыған негізделетін болады: ол өкілеттіктен кейін ешқашан жасалмаған ойлау феноменін түсінуге негізделеді. « *Мен ойлаймын, сондықтан мен бармын» деп* айту жеткіліксіз . Декарттың *«Мен ойлаймын, демек, мен бармын»* деп айтуы жақсы болды , өйткені бұл ойлаудың жеке тұлға деңгейінде жүзеге асырылуы тиіс күшке ие екендігін түсінудің бір бөлігі болды.

Бірақ шығармашылық сана деңгейінде Адам туралы ой толығымен, тұтас түрленетін кез келеді. Ал адам эволюция кезінде енді ойланбайды. Оның ойы оның жоғары ақыл-ойының шығармашылық көрінісіне айналады. Және бұл ақыл толығымен болады телепсихикалық. Басқаша айтқанда, адам әмбебап ұшақтармен лезде байланысты сезінеді және бұл байланыс режимі бұдан былай шағылыспайтын болады. Ой Адамның санасында бейнеленуін тоқтататын сәт, ойлау субъективті болуды тоқтатады. Біз енді Адам ойлайды деп айта алмаймыз, Адам өз санасының әмбебап жазықтықтарымен байланысады дейміз.

Бірақ адам мұны біртұтас түрде түсінуі үшін оған бұл ойды, біз оны бүгінгі күні қалай түсінеміз, біз оны бүгін өмір сүріп жатырмыз, ол біздің санамызда бекітеді, оны тудыратын немесе қабылдайтындай жүзеге асыруы керек. біз бейсаналық эго ретінде бізде белгілі бір түсінуді оятуымыз керек, яғни Адам өз ойының өзі оны өзіне қарсы бөлетінін түсінуі керек деген мағынада. Ол инволюциялық және бейсаналық себептерге байланысты оны жақсылық пен жамандықтың, ақиқат пен жалғанның полярлығына бағындыратын шамада ғана.

Адам өзінің ақыл-ойын поляризациялаған сәттен бастап, ол теріс немесе оң координаттарды орнатса да, ол материалдық жазықтықтағы өзі мен ғарыштық және әмбебап жазықтықтағы өзінің арасындағы жікке бөлінді. Бұл өте маңызды! Бұл келесі эволюцияның негізгі кілті екендігі соншалықты маңызды. Бізді әрқашан өз ойымызды полярлыққа байланысты өмір сүруге мәжбүр ететін нәрсе - біздің эгомыздың негізгі сенімсіздігі. Бұл біздің эмоцияларымыздың күшті және вампирлік қабілеті. Бұл біздің эго ретінде немесе нашар білімді немесе шамадан тыс білімді адам ретінде өз білгенімізді көтере алмауымыз.

Дүниеде бірдеңені білмейтін адам жоқ. Барлық адамдар бірдеңені біледі, бірақ дүниежүзілік билік жоқ, мәдени анықтама жоқ, әлемде бір нәрсені білетін адамға қолдау көрсете алатын мәдени қолдау жоқ. Бұл білімді орнату және онымен адамның санасын реттеу үшін өздеріне бір нәрсені білу құқығын беретін институттар бар. Мұны біз әртүрлі деңгейде ғылым деп атаймыз, бұл қалыпты жағдай.

Бірақ әлемдегі институттар адамға өз билігін бере алатын немесе қайтара алатын, яғни оған бір күні өте үлкен болуы мүмкін өзінің кішігірім өлшемін, өзінің Нұрының өлшемін қайтаратын ешқандай қарсы қозғалыс жоқ. Ал рухани салада, діни салада сынақты өте қарапайым түрде тапсыруға болады. Бір күні Адамның орталықтары жеткілікті түрде ашылғанда, ол ғылым саласында да солай істей алады.

Дүниеде болған адам, мысалы, діни қызметкерге немесе дін саласында жұмыс істейтін біреуге барып, оған Құдай туралы сөйлесетін және: «Жарайды, Құдай сондай нәрсе. Ондай нәрсе *, мұндай нәрсе» деген*де , біреу оған: « *Бірақ сен Құдай туралы қандай құқықпен айтасың? Сіз қандай құқықпен Құдай туралы айтасыз»...?* Ал егер адам аз дамыған болса және оның ақыл-ойының шығармашылық өлшеміне кіретін басқа пішіндерді шығару немесе шығару үшін Құдайдың пішінін шынымен бөлшектесе, ол Құдайдың институционализациясы арқылы одан бетер тойтарыс береді. көрінбейтін дүниелерді түсіну.

Сондықтан да мен Адам әлемге, суправенталды санада (жоғары ақылда) дүниенің қолдауымен кіре алмайды деп айтамын. Дүниелік қолдауға мұқтаждықтан толық арылып, ақырында білгенін сезініп, көтере бастағанда адам суправенталды (жоғары ақыл) санаға ие болады. Ал оның шарты – ақиқат пен жалғанның полярлығының тұзағына түспеу.

Егер адам ақиқат пен жалғанның полярлығының тұзағына түссе, ол өзінің ар-ұжданын қоздырады, ол өзінің эгосын қорғайды және шындыққа деген шектен тыс көзқарастарды дамытады. Шындық пен жалғандық ақыл-ой қабілетсіздігінің психологиялық компоненттерін ғана білдіреді! Жақсы стейк жегенде, ол шын ба, жалған ба деп ойламайсыз, полярлық жоқ, сондықтан жақсы. Бірақ егер сіз онда зиянкестер бар ма деп ойлай бастасаңыз, онда сіздің асқазаныңыз жауап бермейді! Ал білім деңгейінде, білім деңгейінде де солай.

Төменгі ақыл үшін білім - жоғары ақыл үшін білу. Білім эго қажеттілігінің бөлігі болып табылады, ал білу - өзіндік шындықтың бөлігі. Демек, білу мен білудің арасында ешқандай бөлу немесе бөлу жоқ. Білім сананың бір деңгейінің бөлігі, ал білім екінші деңгейдің бөлігі.

Білім саласында біз белгілі бір нәрселер туралы, ал білім саласында біз басқа нәрселер туралы сөйлесеміз. Екеуі кездесіп, бауырласып, бірге өте жақсы бола алады. Төртінші қабат оның үстіндегі бесінші қабатпен әрқашан жақсы... Ал Адам көп өлшемді тіршілік иесі, бірақ Адам сонымен бірге тәжірибелік санаға ие және өмір сүретін тіршілік иесі. Бізде жер бетінде эксперименталды сана бар. Бізде шығармашылық сана жоқ.

Өмірлеріңізге қараңыз! Сіздің өміріңіз тәжірибе! Дүниеге келген сәттен бастап сіздің өміріңіз үнемі тәжірибеден тұрады, бірақ Адам шексіз тәжірибемен өмір сүре алмайды. Бір күні Адамға шығармашылық санамен өмір сүруге тура келеді, ол кезде өмір сүруге тұрарлық, өмір өте үлкен, өте кең болады, ол шығармашылықта күшті, ал Адам жан тәжірибесін өмір сүруді тоқтатады. Бірақ адам неліктен тәжірибемен өмір сүреді? Өйткені ол күшті күштерге байланысты - мен оны жад деп атаймын - бұл шын мәнінде сіз «жан» деп атайтын нәрсе.

Адам өз Рухымен өмір сүрмейді, ол жанға байланған, ол жанмен өмір сүреді, ол үнемі жанмен вампирленеді. Қайта туылуды *немесе белгілі бір өткендегі болмысқа қайта оралуды* зерттеген адамдар бүгінгі кейбір адамдардың белгілі бір нәрселерден зардап шегетінін өте жақсы анықтады, өйткені алдыңғы өмірде олар себеппен зардап шекті. Қазіргі кезде лифтке (лифтке) кіре алмайтындар бар, өйткені олар материалдық өмірден бұрын болған жарақаттарды бастан кешіріп, немесе бұрынғы жағдайда тұншығып қалған, олар мүмкін емес ... Олар тұншығып жатыр. Демек, Адам жан тәжірибесімен өмір сүреді.

Ол өмір сүреді, ол өзінің бұрынғы эволюциялық қозғалысы туралы өте кең бейсаналық жады сияқты, бүгінде эксперименталды тіршілік иесі ретінде өмір сүретін өте кең жадымен байланысты. Адам Жердегі тәжірибеден шексіз өмір сүре алмайды! Бұл оның әмбебап интеллектіне қорлау болып табылады. Адамның: « *Жарайды, он жылдан кейін мен мынадай іс жасағым келеді, бес жылдан кейін мынаны істегім келеді» деп айта алмайтыны Адамның* табиғатымен мүлдем үйлеспейді. Өз болашағын білмейтін адам!

Өзінен бұрынғы Адамның болмысын білмеуі Адамның болмысымен үйлеспейді. Басқаша айтқанда, Адамдағы бұл Рухтың ақыл-ойдың бұйрығымен өмір сүруге мәжбүр болуы Адам Рухымен үйлеспейді, өйткені бүгінгі күні материалдық жазықтықтағы Адам санасы төмендеп бара жатқан ұрпақтың бір бөлігі. Адамның санасы туылудан материяға, ақырында эфирге шығуға дейін өтуі керек, яғни планетаның ақиқатының бір бөлігі, яғни адам табиғи түрде өзінің өлмейтіндігінде өмір сүруі керек дүние.

Адам затқа келіп, өлу үшін жаратылған жоқ. Біз өлім деп атайтын нәрсе, яғни адамның немесе жанның астральды жазықтыққа қайта оралуы деп атайтын нәрсе адамның санасыздық бөлігі болып табылады. Бұл адамның өз ұрпағының бастауы болып табылатын әмбебап тізбектерден, оның ақыл-ойының қайнар көзі болып табылатын, оның өміршеңдігінің қайнар көзі болып табылатын, планетарлық болмысының қайнар көзі болып табылатын әмбебап тізбектерден толығымен үзілгендігінің бір бөлігі! Демек, Адам көзге қайта оралуы керек, бірақ Адам инволюцияның рухани, тарихи иллюзиялары арқылы қайнар көзге орала алмайды.

Адам өзін материяның тұтқынына айналдырған ескі идеяларды пайдаланып, өз бастауына қайта алмайды. Адам өзін тәжірибелік санасы бар тіршілік иесі еткен ескі құралдарды пайдаланып, өз бастауына қайта оралмайды. Адам иман келтіру арқылы қайнар көзіне қайтпайды.

Адам өзінің эволюциясы барысында бірте-бірте дами отырып, өзінің қайнар көзіне оралады, ол білгенін қолдау қабілеті.

Бірақ бүгінгі әлемде біз мифологияға, өзімізді психологиялық жүйелеуге мәжбүрміз. Біз барлық гуманитарлық ғылымдарға әсер ететін психологиялық психикалық көзқарастың құрсауындамыз: сенім. Неліктен адамға сену керек? Өйткені ол білмейді! Неліктен адамға сену керек? Өйткені ол тәжірибелік сана болмысы, сондықтан оның санасында Нұр жоқ. Ол өзінің кішкентай санасының өте қараңғы қозғалысында өмір сүреді, сондықтан ол өзін өмірлік және абсолютті нәрсеге қосу үшін сенуге міндетті.

Бірақ бұл эго психологиялық кондицияның бөлігі болып табылатын абсолютті сенім, бұл абсолютті сенім, оны кім бекітті? Оны Инволюция адамы құрған. Дүниеге шықсаң, біреуге әңгіме айтсаң, айтайын деп жатқан әңгімең басқаның қабылдап, айтқанында бұрынғыдай болмайтынын жақсы білесің. .

Елестетіп көріңізші, біреу дүниеге шығып, менің бүгінгі айтқанымды қайталауға тырысады, бастамашы ретінде ертең оның қалай шығатынын елестете аласыз! Сонымен, бұрын бір нәрсе жасаған Ер адамдар болды, адамзаттың эволюциясына көмектесу үшін әлемге келген Бастамашылар болды. Бірақ бұл жаратылыстардың не айтқаны және олардың айтқандары туралы не хабарланғаны басқа мәселе.

Мен сізге бір нәрсені айта аламын - өйткені мен бұл құбылысты жылдар бойы білемін - адамның керемет айтылған нәрсені қайталауы мүлдем мүмкін емес. Бүгін кешке үйге келгенде мұны істеуге тырысыңыз! Мінсіз айтылғанды адам баласының қайталауы мүмкін емес. Ал мен саған себебін айтамын. Өйткені мінсіз айтылған нәрсе – басқаша айтқанда, эгомен боялмаған, астрализацияланбаған, Адамның санасыздығына жатпайтын нәрсе, бірақ Адамның ғарыштық бөлігі болып табылатын нәрсе – ол Эгоға бағытталмаған. Адам немесе Адамның эгосына немесе Адамның ақыл-ойына. Бұл оның Рухына бағытталған.

Ал егер Адам өз Рухында болмаса, оның басқа Рухтың айтқанын қабылдауын қалай күтесің? Бұл мүмкін емес. Сонымен, сол сәтте бояу бар. Бастамашылардың сөздерінің бояуынан біз адамзаттың эволюциялық игілігі үшін діндер деп атайтын нәрселер дүниеге келді. Мен келісемін және бұл болып жатқанына және бұл орындалғанына өте қуаныштымын, өйткені бұл қажет. Бірақ эволюция кезінде адам өзінің ар-ұжданына өз білімінің толықтығын беру үшін моральдық қолдауды қажет етпейтін уақыт келеді. Яғни, жоғарғы сана (жоғарғы ақыл).

Біз Квебекерлермен сөйлесіп жатқандықтан, біз өте жақсы себептермен дін берген рухани әлемге белгілі бір жақындықты сезіну мүмкіндігіне ие болған халықпен сөйлескендіктен, бізде бұл мағынада ілгерілеушілік бар. бұл қазірдің өзінде біз көрінбейтін нәрсеге белгілі бір сезімталдық бар тіршілік иелеріміз.

Бірақ содан кейін инволюцияның рухани жолдарын пайдалана отырып, сананың терең оккульттік іздеуіне ену бізді тікелей «Мендік полярлыққа» апарады. Ол бізді жақсылық пен жамандықтың, ақиқат пен жалғанның қақтығысына әкеліп, санамызда үлкен қасірет тудырады.

Міне, сондықтан мен айтамын: Саналы Адам, жер бетіндегі суприменталды сананың (жоғары ақылдың) эволюциясы адам өз ойын ақиқат пен жалғанға бағындырмау қажеттігін түсінген сәттен басталады. Бірақ бірте-бірте онымен өмір сүруді үйрену және бұл ой бір күні мінсіз болғанша оның қозғалысын қолдау, яғни толығымен өз Жарығында, толығымен деполяризацияланған, осылайша, ақырында ол Эго, мен ... Эго, жан және Рух біртұтас және Адамды шынайы болмыс етеді.

Нағыз тіршілік иесі дегеніміз не? Нағыз болмыс – нағыз болмыс! Ол шындықты қажет ететін болмыс емес, шындықты жейтін болмыс емес. Шындықты жесең, ертең өтірік жейсің, өйткені сені одан әрі шындықтың Шексіздігінің шегіне апаратын адамдар болады. Шындықты жесең, бір күні бұл қадамға қайта баруға тура келеді, өйткені адамға жарасатын, ар-ұжданына, рухына, жан дүниесіне, эгосына, болмысына жарасатын жалғыз нәрсе. , бейбітшілік.

Бірақ бейбітшілік дегеніміз не? Бейбітшілік – іздеудің тоқтауы, тоқтауы. Сіз айтасыз: « *Иә, бірақ іздеу керек»* , мен айтамын: Иә, адам іздейді, өзіңізге қарамастан, сіз іздейсіз, барлық адамдар іздейді, бірақ эволюция кезінде Адам іздейтін кезең келеді. емес Енді іздеу болмайды, Адам енді іздеуге мәжбүр болмайды және Адам ақыры өзінің білетінін түсінген кезде іздеуді тоқтатады.

Сонда сіз: « *Иә, бірақ оның білетінін қайдан білуге болады»* деп айтасыз ... Сіз мұны өзіңізге рұқсат етсеңіз, білу үшін ешкімге қоңырау шалудың қажеті жоқ болса, білесіз. егер сен дұрыс болсаң. Сонда сіз: « *Иә, бірақ біз дұрыс айтсақ немесе біз дұрыс деп ойласақ, бұл қауіпті» деп* айтасыз . Мен айтамын: Иә, өйткені дұрыс болуға ұмтылған адам - өз ақылын іздеген адам!

Бірақ сіздің өміріңізде, күнделікті өміріңізде, жеке бұрышыңызда тәжірибелер бар емес пе, сіздің өміріңізде сіз білетін нәрсені сезінетін кездер болады емес пе, солай ма? Ал бұл болған кезде, бұл болды!

бұл» дегенін басқасына « бұл» дегенін екіншісіне « *анаусы» деп* қосу мүмкіндігі барлар , бірақ « *мынау бұл* » нақты, ақыл-ойдың мақтанышына салынбайтын « *бұл бұл»* , руханиятқа немесе руханиятыңыздың мақтанышына салынбайтын « *міне, бұл»* , жеке болады. Сізге, сіз кездестіретін және олардың «бұл» дегенінде болатын барлық ер адамдар үшін әмбебап болатын «бұл *сол»* , сол сәтте сіз оның екенін білесіз !) (аудару мүмкін болмаса, осы абзацты алып тастаңыз *)* .

Кыргызча

Bernard de Montreal
2 конференциясынын транскрипциясы жана котормосу.

УБАКТЫЛУУ ФОРМАТ

Бул китеп жасалма интеллект тарабынан которулган, бирок адам тарабынан тастыкталган эмес. Бул китепти карап чыгуу менен өз салымыңызды кошкуңуз келсе, биз менен байланышыңыз.

Биздин веб-сайттын башкы бети: http://diffusion-bdm-intl.com/

Биздин электрондук почта: contact@diffusion-bdm-intl.com

МАЗМУНУ

Бардык Diffusion BdM Intl командасынан салам.

Пьер Риопел, 18-апрель, 2023-жыл

1-ГЛАВА

IDENTITY CP036

Башкаларга карата өзүн-өзү таануу жалпы адамзаттык көйгөй. Ал эми адам азыркы коом сыяктуу татаал коомдо жашаганда бул көйгөй күчөйт. Иденттик проблемасы – бул напсинин жашоо азабы, ал өзүн башкаларга салыштырып көргөн курагынан баштап аны ээрчип келе жаткан азап. Бирок иденттүүлүк проблемасы – бул жалган маселе, ал эго өзүнө жараша, башкача айтканда, өз өлчөмүнө жараша өзүн ишке ашыруунун ордуна, өзүн башка эголорго каршы атаандаштык менен ишке ашырууга умтулуусунан келип чыгат . , аны менен бир эле проблемадан.

Эго анын гүлдөрүнө суктануу үчүн тосмодон ары башканын талаасын карап жатканда, экинчисинин өзүнө да ошондой кылып жатканын көрө албайт. Бүгүнкү күндө Адамдын иденттүүлүгү же иденттүүлүк кризиси ушунчалык курч болгондуктан, ал өзүнө болгон ишенимди жоготуп, убакыттын өтүшү менен жеке аң-сезимди толук жоготууга алып келет. Коркунучтуу кырдаал, өзгөчө, эгерде эго мүнөзү боюнча алсыз жана ишенимсиздикке жакын болсо.

Иденттик проблемасы, башкача айтканда, эгонун өзүн өзү сыяктуу бийик көрбөгөн бул өзгөчөлүгү, чындыгында чыгармачылыктын көйгөйү. Бирок эго чыгармачыл болгондо, иденттүүлүк маселеси муну менен жок кылынбайт, анткени эго өзүнүн астыңкы мининин иллюзиясын түшүнмөйүнчө өзүнө эч качан толук канаттанбайт. Ошентип, төмөн статустагы эго жогорку статустагы эго сыяктуу эле инсандык көйгөйдү башынан өткөрөт, анткени аны менен башкасынын ортосундагы салыштыруу масштабда гана өзгөрөт, бирок ар дайым бар бойдон кала берет, анткени эго ар дайым өркүндөтүү күчүндө. Ал эми өзү үчүн издеген жакшыртуунун чеги жок.

Бирок өзүн-өзү өркүндөтүү - бул эго өзүңө бактылуу жашоо үчүн кандайдыр бир себеп берүү үчүн астына каткан жууркан. Бирок ал бардык өркүндөтүү каалоо денеси тарабынан пайда болоорун билбейби?

Иденттик проблемасы адамда чыныгы акылдын аң-сезиминин жоктугунан келип чыгат. Адам өзүнүн интеллекти менен жашап жаткандыктан, ал өз пикиринде сезүү тажрыйбасы менен гана колдоого алынгандыктан, ал билем же түшүндүм деп ойлогон нерсени эгоцентрдик тажрыйба аркылуу аныкталбаган акылдын абсолюттук мааниси менен алмаштыруу кыйын.

Адам жашоосунда өзүн көрсөткүсү келсе, өзүнүн изин калтыруу үчүн, ал бул каалоонун азабын тартат. Каалоосуна жетсе, башкасы артка түртөт ж.б.у.с. Мына ушундан улам Адамда жеңилүүнүн кандай түрү болбосун, анын статусу кандай болбосун, ал үчүн кандайдыр бир иденттүүлүк кризисин түзөт, анткени иденттүүлүк маселеси ийгилик маселеси эмес, абийир маселеси. , башкача айтканда, чыныгы акылдын көйгөйү. .

Өмүрүндө чыныгы интеллект интеллекттен ашып түшөрүн байкаган адам инсандык проблемадан азыраак кыйнала баштайт, бирок ал дагы деле өзү сезе тургандай, чыныгы чыгармачылыктын жоктугунан азап чегиши мүмкүн. Анын инсандыгы өзүнө ылайыктуу жашоо образына ылайык келгенде гана ал чыгармачылыктын сансыз формага ээ боло аларын жана ар бир адамдын өзүнө ылайыктуу, акыл-эси туура келген чыгармачылык формасы бар экенин түшүнөт. Жана бул формадан ал өзүнүн каалоо денеси жана чыгармачылык интеллекти жагынан кемчиликсиз гармонияда жашай алат.

Чыгармачыл болуу - бул дүйнөнү өзгөртүү дегенди билдирбейт, бирок ички дүйнө сырткы көрүнүшү үчүн, өзү үчүн идеалдуу түрдө жасоо. Дүйнө ушундай өзгөрөт: ар дайым ичинен сыртка, эч качан тескери багытта эмес. Ашыкча акыл инсандык проблемасын түшүнө баштайт. Ал кандай болсо, ал дагы деле кандайдыр бир деңгээлде экенин көрөт. Бирок ал ошондой эле анын денеси өзгөргөн сайын, анын аң-сезими өсүп, инсандык проблемасы акырындык менен жоголуп баратканын көрөт, мурда аң-сезимсиз эго болгон нерсенин бетинде.

Ашыкча жандыктагы инсандык проблеманын акырындык менен жоюлушу, акыры ага өз жашоосун чындап көргөндөй өткөрүүгө жана өзү жөнүндө жакшыраак жана жакшыраак болууга мүмкүндүк берет. Адамда инсандыктын азабын тартуудай кыйын эч нерсе жок. Себеби ал чындыгында элес формалардан, б.а. нөлдөн жаратып жаткан себептерден улам, тагыраак айтканда, акылдуу эместигинен, б.а. андагы жаратман интеллекттен кабары жок болгондуктан азап тартат.

Өздүктүн бир жагы – кээ бир учурларда уят, кээ биринде ыңгайсыздык, көпчүлүктө ишенимсиздик. Адеп-ахлактуу адам эмне үчүн уят менен жашайт? Башкалар ойлогон нерседен напсинин дароо кутула албаганынан келип чыккан уялуу да ушундай. Эгерде уялган напси башкалар ойлогон нерседен арылса, анын ыңгайсыздыгы жок болуп, өзүнүн чыныгы инсандыгына, б.а., Адамды ар дайым өз күнүнүн жарыгында көрүүгө мажбур кылган бул акыл-эс абалына тезирээк жетмек.

Иденттик проблемасы Адамда борборчулдуктун жоктугунан келип чыгат. Жана бул жоктук интеллекттин кирүү күчүн азайтат, ал Адамды өзүнүн акылынын, акылдын мыйзамдарын да, акылдын механизмдерин да билбеген бөлүгүнүн кулу кылат. Ошентип, Адам өзүнүн тажрыйбасына калтырылгандыктан, анын акылында жарык жок жана Адамдын табияты тууралуу башкалардын пикирин кабыл алууга аргасыз болот.

Эгерде Адам өзү жөнүндө ойлонсо, анда бул башка Адам аны менен бирдей абалда болсо, аны башка Адам кантип агарта алат? Бирок Адам муну түшүнбөйт жана окуялардын напсиге жасаган кысымына жараша анын инсандык проблемасы күчөйт.

Акылдагы напсинин чыныгы интеллектине ыңгайлашпаган ой жүгүртүүсү шексиз. Жана бул ой жүгүртүү анын акылынын реалдуулугуна карама-каршы келет, анткени ал өзүнүн интуициясы аркылуу өзүнүн акылынын чындыгын кабыл алса, мисалы, анын реалдуулугун биринчилерден болуп баш тартат, анткени интеллект интуицияга ишенбейт. ал өзүнүн акылга сыйбаган бир бөлүгү катары көрөт. Жана акыл акылдуу же имиш акылдуу болгондуктан, ага каршы болгон эч нерсе акыл деп таанылбайт. Ошентсе да, интуиция чындап эле чыныгы акылдын бир көрүнүшү, бирок бул көрүнүш эго анын маанилүүлүгүн жана акылын түшүнө алыш үчүн дагы эле алсыз. Андан кийин ал өзүнүн жүйөөсүнө кайрылып, анын инсандык проблемасына жарык чача турган акыл-эстин тымызын механизмдерин ачуу мүмкүнчүлүгүн жоготот.

Бирок интеллект бошотпогондо жана напси өзүн укпаса, өз алдынчалык маселеси Адамда кала бериши керек. Эгер напсинин ичиндеги чыныгы интеллекттин табиятына жана формасына сезимтал болсо, ал акырындык менен ыңгайлашып, ошол интеллектте өзүнүн үйүн барган сайын көбөйтөт. Убакыттын өтүшү менен ал жакка барган сайын үзгүлтүксүз барат жана анын инсандык көйгөйү жок болот, анткени ал өзү жөнүндө ойлогондун баары өзүнүн ой жүгүртүүсүнүн бийик дубалдарынан чыга албай, анын чыныгы интеллектинин психологиялык жана психикалык бурмалоосу экенин түшүнөт.

Татаал коомдо, биз билгендей, напсинин ички күчү, анын чыныгы интеллекти гана аны пикирлердин кабыгынан өйдө көтөрүп, аны өзүнүн чыныгы идентүүлүгүнүн аскасына орното алат. Коом канчалык ыдыраса, анын салттуу баалуулуктары ошончолук талкаланган сайын, эго ошончолук кыйроо жолунда баратат, анткени азыркы замандын уламдан-улам таң калтырган феноменине каршы туруууга формалдуу социалдык таянычтары жок. жашоо.

Бирок эго өзүнүн сырын түшүнүү үчүн маанилүү ачкычтарды бере алгандарды угууга дайыма даяр боло бербейт. Анткени анын психологиялык деформациясы ансыз деле анын субъективдүү ой жүгүртүүсүнө туура келбеген нерселердин бардыгына шек келтирүүгө алып келет. Мына ушул себептен напсинин мындан ары көрүүдөн баш тартканы үчүн өтө эле айыптоого болбойт, бирок ал бүгүн андан ары көрө албаса да, эртең анын көз карашы ага энергиянын кирүү даражасына жараша кеңейе турганын түшүнүүгө болот.

Анткени, чындыгында, напсинин өздүк дубалын өз аракети менен жеңген эмес, аны азап менен, б.а., анын жарыгынын кирүүсүнөн, каттоодон, акылдан, термелүү менен алып келген жан. акылдын. Жана бул термелүү шок акырындын башталышы болуп калат.

Чыныгыга ачыла турган текебер эгодор азыраак , анткени кандайдыр бир момундук аларды өз жарыгына буруп койгон. Башка жагынан алганда, бул жарык, бул жакшы жип аркылуу өтүү үчүн өтө текебер эгодор бар. Жана дал ошол эгодор чоң бурулуштарга, чоң ийгиликсиздиктерге эң жакын болуп, аларды талкалап, реалдуураак кылат.

Иденттик кризис Адамдын жетиле электиги менен аныкталат. Чыныгы инсандык чыныгы жетилгендиктин өнүгүшүн көрсөтөт.

Жан өзүнүн иш-аракеттеринде эгоден көз каранды эмес, ал эми акыркысы жакшы оюнга ээ, эгерде ал өзүн үйдө күчтөп сездирбесе. Бул эго билбеген учур. Ал эми көрүнгөндө анын убаракерчилиги, текебердиги, өзүнө болгон ашыктыгы, идеялары басым астында жумурткадай жарылып кеткенин түшүнөт.

Жандын азап-кайгысынын өз себептери бар, аларды эго алгач түшүнө албаган, бирок жашоого да жардам бере албайт. Бул жан иштейт. Ал бир этаптан экинчи этапка өтүүгө убакыт жетти. Башында башынан өткөргөн инсандык көйгөйү кайра багыт алып, текеберлиги баланын оюнундай кулап кетет. Эго аздыр-көптүр текебер болобу, баары ишенимсиздиктен келип чыгат. Көбүнчө адам « катуу», «күчтүү» эголорго туш болот , алар үчүн чыныгы таза фантазия; дал ушул эгодор , алардын инсандыгына эң көп таасир этет, бул эго мындан ары башкара албай турган турмуштук окуялардын басымы астында жан психикалык жана эмоционалдык дирилдейт.

Мына ушул оор тажрыйбалардын учурунда эго өзүн өзүнүн алсыздыгынын чыныгы жарыгында көрө баштайт. Акылынын текебердиги үстөмдүк кылган жалган инсандыгынын коопсуздугу жарыктын титирөө басымы астында жарылып жатканын ошол жерден көрөт. Андан кийин ал жөнүндө анын өзгөрүп жатканы, мурункудай болбой калганы же кыйналып жатканы айтылат. Жана бул башталышы гана, анткени рух жалган иденттүүлүктүн дубалдарын жарып баштаганда, ал өз ишин токтотпойт. Анткени Адамга аң-сезимдин, акылдын, чыныгы эрктин жана сүйүүнүн түшө турган мезгили келди.

Жалган өздүктөн өзүн күчтүү сезген напси термелүү шок сезилгенде камыштай алсыздайт. Ал эми сезимди жана төмөнкү акылды азыктандырган формада өзүнүн каалоо денесинин жалган күчүн эмес, өз күчтөрүн, жандын күчүн кийинчерээк кайра алат.

Адамдагы иденттүүлүк кризиси напсинин жандын жарыгына каршылык көрсөтүүсүнө туура келет. Бул кат алышуу напсинин жашоосунда ушул каршылыкка пропорционалдуу азап тартууну камтыйт. Жана бардык каршылык катталат, бирок ал психологиялык же символикалык же философиялык жактан напси тарабынан кабылданса да. Анткени жан үчүн бардыгы Адамда энергия, ал эми Адам үчүн баары символ. Мына ушундан улам Адамга көрүү абдан кыйын, анткени ал бул формалардан бошонгондон кийин көрө турган нерсеси форманын символу аркылуу эмес, титирөө аркылуу болот. Чындыкты форма аркылуу түшүнбөй, өзүн билдирүү үчүн форманы пайда кылган жана жараткан титирөө аркылуу билинет деп айтылат.

Иденттик проблемасы ар дайым символогиянын ашыкчалыгын, башкача айтканда, Адамдагы субъективдүү ой формаларын талап кылат. Бул ашыкча, кандайдыр бир убакытта, рухтун ой формасынын символу аркылуу напси менен байланышууга болгон аракети менен дал келет, анткени бул анын акыл-эстин ичиндеги эгого чейин өнүгүүсүнүн жалгыз каражаты.

Эго терең себептерди түшүнбөстөн, өзүн өзү менен салыштырууга умтулуп жатканын түшүнөт. Бирок ал дагы эле өзүнүн ой формаларынын, сезимдеринин туткуну болгондуктан, ал өзүнүн кыймылына, кыймылына ишенет! Башкача айтканда, бул изилдөө процесси өзүнөн гана чыгат деп эсептейт. Жана бул анын Ахиллес таманы, анткени эго туура менен туура эместин элесинде, эрк боштондугунун элесинде.
Жандын энергиясы кирип, жалган иденттүүлүктүн тосмосун талкалаганда, анда эго кеп анын туура болушу эмес, анын чыныгы интеллектине жетүү экенин түшүнөт. Анан түшүнө баштайт. Ал эми анын түшүнгөндөрүн, жакшы ниети кандай болсо да, бир акылда болбогондор түшүнбөйт. Бардык нерсе символдон тышкары болгондуктан, бардыгы **титирөө** .

Эго менен рух бири-бирине ыңгайлашканда иденттүүлүк проблемасы акылга сыйбайт, анткени эго мындан ары реалдуулуктун “капкагын ” *(капкагын)* өзүнөн тартып албайт, ал эми жан башка жагынан иштейт. Экөөнүн ортосунда кат алышуу бар, ал эми инсан бенефициар болуп саналат. Анткени инсан дайыма жан менен напсинин ортосундагы ажырымдын курмандыгы болот.

Адамда инсандык проблема бар эле, ал бактылуу боло албайт. Анткени анын жашоосунда ажырым бар, сыртынан караганда материалдык жашоосу жакшы жүрүп жаткандай көрүнсө да. Ал өзүнүн биримдигине жараша гана чындап эле жакшы бара алат.

Заманбап адамдагы иденттүүлүк кризиси аларда тең салмактуулукка болгон чоң каалоону ойготуу үчүн жетиштүү кыйынчылыктарга дуушар болгондорго гана пайдалуу таасир этет. Бирок бул тең салмактуулукка болгон каалоо эго жандын эң сонун энергиясын башкаруу үчүн өзүнүн кыйноо куралдарын четке какканда гана толук ишке ашат. Адамдын жашоосунун чоң руханийлик чөйрөсүндө инсандык кризис, эгер адам напсинин бул ички нерсеге болгон бул чоң сезимталдыкты, аны улам барган сайын күчөгөн руханийликке түрткөндөй эле курч болушу мүмкүн. улуураак, барган сайын изделип жаткан жана акырында барган сайын жеткилеңсиз.

Адамзаттын бул категориясына киргендер бардык формалар, атүгүл эң бийик, эң сулуу, жандын чыныгы жүзүн жаап турганын көрүшү керек, анткени жан напсинин тегиздигинен эмес; ал чексиз көрөт жана эго формага, атүгүл руханий формага ашыкча байланып калганда, ал рух аркылуу өтүп, жандын бардык төмөнкү принциптеринин титирөө ылдамдыгын жогорулатууга тийиш болгон космостук энергияга кийлигишет."Адам, ошондуктан ал жашоонун кожоюну болуп калышы мүмкүн. Супраменталдык (жогорку акыл-эс) Адам жашоонун кожоюну болгондо, аны рухий жактан жандын тегиздигине тартуунун кереги жок, анткени бул жан, анын энергиясы ага карай түшүп, ага өзүнүн жарык күчүн өткөрүп берет. .

Адамдын руханий инсандыгы анын ичиндеги, жандын энергетикалык формасы аркылуу болуусу. Бирок бул энергия инсандыктын үстүнөн өзгөртүү күчү бар болгону менен, трансмутациялоочу күчкө ээ эмес.

Бирок инсандын өзгөрүшү гана жетишсиз, анткени бул Адамдын акыркы аспектиси. Ал эми напси да рух менен бирикпей турганда, рухий инсан Адамды оңой эле анын адеп-ахлагын тез өзгөртүүгө жетелейт, ушунчалык даражада акыл менен рухтун тең салмактуулугунун жетишсиздиги, аны руханияттын курч кризиси, диний фанатизм.

Ошентип, катуу рухий Адам да өзүнө жана коомго зыян келтириши мүмкүн. Анткени фанатизм – бул руханий оору жана андан жапа чеккендер рухий форманы өзгөчө эксплуатациялоонун аркасында башкаларда аларды улуу ыймандуу кылуу үчүн, б.а., формага жаңы кулдар кылуу үчүн, оңой эле тартылуу жаратышы мүмкүн. Руханий жактан оорулуулар гана ордунда кармай турган фанатизм тарабынан көтөрүлгөн, эгер ага өзү сыяктуу сабатсыз, бирок оорунун бул түрүнө сезимсиз адамдардын моюн сунуучу ишеними жардам берсе.

Фанатикалык рухий болбостон, уламдан-улам көп адамдар өздөрүнүн руханиятына өтө эле таасирленип, анын чегин, б.а. форманын иллюзияларын билишпейт. Алар эртеби-кечпи өткөнгө көз чаптырып, өздөрүнүн руханий иллюзиясынын курмандыгы болгонун түшүнүшөт. Ошентип, алар өздөрүн башка руханий формага ташташат жана бул цирк көп жылдар бою, иллюзиядан жийиркенип, андан түбөлүккө чыгып, аң-сезим форманын сыртында экенин түшүнгөн күнгө чейин улана берет. Булар форманын чегинен чыгып, акыры жогорку акылдын улуу мыйзамдарын ачууга мүмкүнчүлүк алышат.

Бул учурда алар үчүн рухий иденттүүлүктүн кризиси мүмкүн эмес. Анткени алар өз тажрыйбасынан улам, напсинин андагы супраменталдык аң-сезимди (жогорку акыл-эсти) гана билүү тажрыйбасынын зарылчылыгын таштап кеткен күнгө чейин, бардыгы напсинин напсинин тажрыйбасына кызмат кылаарын билишет.

Руханий иденттүүлүктүн кризиси барган сайын азыркы замандын кризисине айланып баратат. Анткени Адам мындан ары техника жана илим менен гана жашай албайт. Ага жакыныраак башка нерсе керек, илим аны бере албайт. Бирок православдык диндин эски формасы да болгон эмес. Ошентип, ал издеген нерсесин табууга же тапкысы келген нерсени издөөгө бекем ниет менен өзүн сансыз рухий же эзотерикалык-рухий укмуштуу окуяларга башы менен таштайт. Ошентип, анын тажрыйбасы аны бардык секталардын, бардык философиялык же эзотерикалык мектептердин чегине алып келет жана бул жерде дагы бир жолу, эгерде ал орточодон акылдуураак болсо, анда ал жооп таба ала турган чектер бар экенин аныктайт.

Ал акыры өзүн жалгыз табат жана анын руханий инсандык кризиси барган сайын чыдагыс болуп баратат. Ал андагы бардык нерсе акыл, эрк жана сүйүү экенин, бирок издеген Адамдын көз алдында катылган жана капталган механизмди ачуу үчүн алардын мыйзамдарын али жетиштүү биле электигин ачкан күнгө чейин. Ал кандай сюрприз көрдү! Кризис учурунда издеген нерсеси анын ичиндеги рухтун бир механизми гана экенин түшүнгөндө, аны өзүнө, б.а. ага ойгонууга түрткү берген.
Жана бул этап акыры башталганда, Адам, Адамдын напси, рухтан ажыратат жана анын ичиндеги ойгонуучу жогорку акылдын (жогорку акылдын) табиятын түшүнө баштайт жана аны өзүнөн тышкары издеген бардык Адамдардын иллюзиясын таанууга мажбурлайт. дүйнөдөгү эң жакшы ниеттер жана бул процесстин баары жандын тажрыйбасынын бир бөлүгү экенин түшүнө элек, ал напсинин аны менен титирөө байланышына барууга даярдоо үчүн колдонот.

Адам мындан ары өзүнүн болмушунун чындыгы менен байланышта эмес. Жана бул байланышты жоготуу жер шарында ушунчалык кеңири таралгандыктан, бул Жер кеменин кайда бараткнын билбеген жиндилерге толгон кемени элестетет. Аларды көзгө көрүнбөгөн күчтөр жетектейт жана бул күчтөрдүн келип чыгышы, алардын ниети жөнүндө эч кимдин оюу жок. Адам ушунчалык көп кылымдар бою көзгө көрүнбөгөн нерселерден бөлүнүп калгандыктан, ал чындык деген түшүнүктү таптакыр жоготкон. Жана бул аң-сезимди жоготуу анын экзистенциалдык проблемасынын дубалынын көтөрүлүшүнүн себеби: инсандык. А бирок чечим ага ушунчалык жакын, ошол эле учурда абдан алыс. Уккусу келбеген нерсени угууну билсе кана.

Сөздүн согушу жана идеялардын согушу гана калды. Кайсы Адам өзүн-өзү камсыздай алат, эгерде ал өзүнүн бир бөлүгү улуу экенин, ал эми экинчиси анын сезимдери менен чектелгенин жана экөө биригип кете аларын түшүнбөсө? Эгер Адам бир күнү өзүнөн тышкары эч ким ал үчүн эмес, өзү гана өзү үчүн боло аларын түшүнсө... Бирок ал өзү үчүн жашагандан коркот, анткени ал жөнүндө башкалар эмне дейт деп корккон... Байкуш!

Эркектер иллюзияга каршы күрөштө тынымсыз жеңилип турган жандыктар, анткени алар аны тирүү жана күчтүү кармап турушат. Ар ким өзүнө зыян келтирген нерсени жок кылуудан коркушат. Чыныгы коркунучтуу түш! Ал эми эң жаманы али алдыда! Анткени XX кылымдын адамы аны көздөй жылдыздардын ортосунда кыймылдаган, мурда ага кудай болгон жандыктарды көрөт.

Жеке инсандык проблема планетардык масштабда уланууда. Бул көйгөй төмөнкү акыл менен жогорку акылдын ортосундагы байланыштын жоктугунан келип чыккандыктан, анын таасири дүйнөлүк деңгээлде да, жеке деңгээлде да сезилет, анткени жогорку акыл гана адамга өзүнүн планетасынын улуу сырларын түшүндүрө алат жана. анын байыркы кудайлары. Бул кудайлар байыркы тарыхтын бир бөлүгү болуп эсептелгендиктен, адам алардан тынчсызданбайт. Бирок ошол эле жандыктар кайтып келип, өздөрүн заманбап жарыкта таанытканда, дүйнөлүк масштабдагы шок жаңырып, өзүнүн чыныгы кимдигин ача элек Адам өзүнүн жалган инсандыгы менен анын ойлогон жана ишенген нерселеринин ортосунда калып калат. циклдик көрүнүш.

Эгер анын акылы тажрыйбага ачык болсо жана анын ичинде чыныгы интеллект, ал билбеген жана билбеген планета үчүн эң кооптуу кубулуштардын бирине тиешелүү керектүү маалыматты алса, адам планеталык иденттүүлүк кризисин баштан өткөрбөйт, анткени ал бар. өз ичиндеги жеке инсандык кризисти буга чейин чечкен.

Адамзат тарыхтын жана турмуштун бурулуш учуруна карай тездик менен алга илгерилеп бараткандыктан, индивидуалдык, башкача айтканда, Адам менен Космостун ортосундагы барган сайын өркүндөп бара жаткан мамиле түзүлүүгө тийиш, анткени Адамдан таба турган термелүү чыныгы индивидуалдыктан. анын чыныгы инсандыгын ачты. Жана бул чыныгы иденттүүлүк турукташтырылмайынча, индивидуалдык толук ишке ашпайт жана Адамды “ жетилген” деп айтууга болбойт , башкача айтканда, кандайдыр бир жеке же дүйнөлүк окуяга эч кандай тоскоолдуксуз кабыла алат, анткени ал буга чейин эле билет. ал мунун себебин билет.

Биз жалпы эле иденттүүлүк кризиси жөнүндө сөз кылганда, биз психологиялык жактан, адам менен коомдун ортосундагы мамилени аныктоого аракет кылып жатабыз деген мааниде айтып жатабыз. Бирок иденттүүлүк кризиси андан да тереңирээк. Биз жетишүүбүз керек болгон нормалдуулук, өлчөө таякчасы болуп калган социалдык адам эмес. Тескерисинче, нормалдуулук которулушу керек, башкача айтканда, өзүнө карата кайра жайгаштырылган.

Адам өзүнүн чыныгы иденттүүлүгү кашаадагы кадимки Адамдын кадыресе иденттүүлүгүнөн жогору турарын түшүнө баштаганда, ал эки нерсени түшүнөт. Биринчиден, кадимки Адамды тынчсыздандырган нерсе мындан ары аны тынчсыздандырбайт; жана субнормальный планетаны кагып-согуп жаткан нерсенин баары кадыресе көрүнүш. Ошондо бул өңүттөн караганда реалдуу иденттүүлүк феномени барган сайын маанилүү болуп баратат, анткени ал Адамдын нормалдуу же аң-сезимсиз Адамдын нормалдуу алсыздыктарын жеңе аларын аныктайт, андан тышкары, андай эмес Адам дагы нормалдуу экенин аныктайт - деп. башкача айтканда, аң-сезимсиз жана салыштырмалуу салмактуу Адамдын деңгээлинде - кадимки жандыктын бузулушуна жана ушундай Адамды жараткан маданияттын кыйрашына алып келүүчү планеталык тартиптин басымын көтөрө алат.

Өзүнүн чыныгы инсандыгын ачкан адам өзүнүн маданиятынын продуктусу болгон жана өз маданиятынын баалуулуктары менен гана жашаган Адамды тынчсыздандырган психологиялык тажрыйбанын бардык түрлөрүнөн жогору турат. Анткени, чындыгында маданият сырткы окуялар аны бузуп, б.а. аны билбеген же такыр кабарсыз болгон бир чындыкка карата кайра аныктап алуу үчүн өтө ичке жана өтө назик полотно болот. Бул чечилбеген иденттүүлүк феномененин Адамдагы коркунучу.

Анткени ал өзүнүн чыныгы инсандыгын ачпаса, ал эмоционалдык жана психикалык жактан социалдык психологиянын жана циклдин аягындагы окуялар анын өнүгүүсүнүн нормалдуу жүрүшүн бузганда анын табигый реакцияларынын кулу болуп калат. Дал ушул жерде Адам жалпы түшүнүү режимине ылайык тажрыйбаны жашай алышы үчүн, социалдык-индивидуалдык реакциялардан эркин болушу керек. Чыныгы инсандык гана чыныгы Адамга жана чыныгы акылга дал келет. Чыныгы иденттүүлүк гана Адамдын чектүү сезимдеринен ажыратылган акылга ылайык, космостук окуяларды эч кыйынчылыксыз чечмелей алат.

Адамдагы иденттүүлүк кризиси көйгөйү жөнөкөй психологиялык көйгөйгө караганда жашоонун көйгөйү. Адам өзүн издөөдө түшүнүүгө умтулган психологиялык категориялар өздөрүнүн чыныгы кимдигин ачкандарга туура келбейт, анткени алар өзү менен күрөшкөн кездегидей жашоого болгон кызыгуусу жок. Анын чыныгы иденттүүлүгү анын бардык бурчтарын толтургандан кийин, ал акылынын башка өлчөмүндө, өлчөмүндө же энергия тегиздигинде жайгаштырылган мен менен бетме-бет келет. чыныгы инсандыгы жок аң-сезимсиз Адамдын эмоционалдык жана психикалык түзүлүштөрү.

Иденттик кризис феномени Адам үчүн азап болуп саналат, анткени ал эч качан өзүнө, өзү менен, дайыма издеген нерсеси менен толук бактылуу боло албайт. Ал үчүн бактылуу болуу - ал түбөлүк жашагысы келген тажрыйба. Бирок ал « бактылуу» деп атаган нерсеге ээ болуу үчүн өзүңүздү жакшы сезишиңиз керек экенин, башкача айтканда, тышкы дүйнө бул гармонияны бузбай туруп, толук ички гармонияда сезе билүү керектигин *түшүнбөйт* . Ал жашоонун өзүнөн-өзү айырмаланбай турганын, ага түс берген фонду теше турган ички күчкө ээ болмоюнча түшүнбөйт.

Өзүнүн чыныгы жүзүн ачкан адам мындан ары мурунку жашоосу менен жашабайт. Түстөр өзгөрдү, жашоо мурункудай жагымдуулугун жоготту, ал ар бир деңгээлде ар башка. Анткени ал башка мурунку жашоодон анын мүмкүнчүлүктөрүн аныктоочу чыныгы индивид экендиги менен айырмаланат, экинчиси ага тамырлашкан маданияты тарабынан кескин түрдө таңуулануунун ордуна.

Өзүнүн инсандыгын ачкан Адамдын жашоосу убакыттын өтүшү менен жоголгон жана чеги жок, башкача айтканда, аягы жок үзгүлтүксүздүктү билдирет. Азыртадан эле бул ишке ашыруу турмуш жолуна, чыгармачылыкка кийлигишет. Адам өздүк азап чегип турганда, ичиндеги чыныгы акыл менен эч кандай байланышы болбосо, муктаждыктарын гана канааттандыра алат. Жарыкта жүргөндө, ал өзүн багууга муктаж эмес, анткени ал вибрация аркылуу өзүнүн жашоо режимин мурунтан эле билет жана бул билим ага муктаждыктары үчүн зарыл болгон чыгармачылык энергияны жаратууга мүмкүндүк берет. Жашоонун психологиялык категориясы Адамдын бардык ресурстарын колдонгон жана аларды анын жыргалчылыгынын карамагына койгон жаратмандык энергияга гана орун калтырып, өчүп барат.

Адам өзүнүн инсандык көйгөйүн жеңүү үчүн, анын ичинде баалуулуктардын психологиялык тегиздиктен таза интеллект тегиздигине жылуусу болушу керек. Психологиялык баалуулуктар анын кризисине көмөктөшсө да, алар анын сезимдери менен, сезимдик материалды чечмелөөчү интеллекти менен чектелгендиктен, анын интеллектинин жактыруусуна баш ийбеген ченегич таякчага муктаж.

Мына ушул жерде анын ичине кирип кеткен жана анын кыймылына тоскоол боло албаган нерсеге биринчи жолу каршылыктын түрү пайда болот. Кыймыл башталганда, бул акылдын жарыгы, анын напсисине жана химерасына көз каранды эмес. Дал ушул жерде баалуулуктардын жылышуусу сезиле баштайт, бул ички азапка алып келет, ойгонгон Адам жашоосу керек болгон нерсеге ылайык, жарыктын интеллектине кирүү үчүн жетиштүү.

Баалуулуктардын өзгөрүшү напсинин белгилүү бир тең салмактуулукту сактоого мүмкүндүк берүү үчүн акырындык менен гана жүргүзүлөт. Бирок убакыттын өтүшү менен жаңы тең салмактуулук түзүлөт жана эго социалдык жактан айтканда, нормалдуу болбой калат; ал аң-сезимдүү. Башкача айтканда, ал форманын жана норманын элеси аркылуу көрөт жана өзүнүн тымызын денелеринин термелүүсүн, анын индивидуалдуулугу негиз боло турган деңгээлдерди жана өзүнүн чыныгы иденттүүлүгүн көтөрүү үчүн барган сайын жекелешүүдө.

Баалуулуктардын жылышуусу чындыгында баалуулуктардын кыйрашы болуп саналат, бирок биз аны “кыймылдатуу” деп атайбыз, анткени болуп жаткан өзгөрүүлөр көрүү режимин өзгөрткөн титирөөчү күчкө туура келет, ошондуктан ой жүгүртүү режими интеллектке ылайыкташа алат. Адамдагы жогорку борбордун. Эго титирөө аркылуу бул кыйроого күбө болбостон, анын жалган иденттүүлүгүнүн дубалдарын түзгөн ой категорияларын, символдорду талкуулоону улантат. Бирок бул дубалдар алсырай баштаганда, баалуулуктардын жылышуусу терең өзгөрүүгө туура келет, аны напсинин рационализациялоосу мүмкүн эмес. Жана аны менен акыл-эстүү боло албай, акыры жарыкка урунуп калат, башкача айтканда, акыры аны менен туруктуу жана өсүп келе жаткан жол менен байланып калат.

Ошентип, анын жашоосу цикл менен өзгөрөт жана көп өтпөй, ал мындан ары аны чектерде эмес, потенциалдарда жашайт. Анын инсандыгы анын субъективдүү каалоолоруна байланыштуу эмес, барган сайын ага карата аныкталат. Жана ал « чыныгы жана объективдүү мен» эмнени билдирерин түшүнө баштайт.

Чыныгы жана объективдүү напсисин түшүнгөндө, бул напсинин өзү экенин жана анын ичинде өзү көрбөгөн, бирок бар экенин сезген башка бир нерсенин, анын ичине бир нерсе кирерин абдан ачык көрөт. Акылдуу, туруктуу жана дайыма бар нерсе. Көздөрү менен караган, дүйнөнү эго мурда көргөндөй эмес, кандай болсо ошондой жоруган нерсе.

Биз мындан ары бул Адамды “ акыл” дебейбиз, биз аны “ супраменталдык (жогорку акыл-эс)” деп айтабыз , башкача айтканда, ага билүү үчүн ойлонуунун кереги жок. Өздүктүн азабы андан, башынан өткөндөн ушунчалык алыс болгондуктан, өткөнүнө көз чаптырып, азыр кандай экенин көрүп, аны мурунку менен салыштырганда таң калат.

2-БӨЛҮМ

Төмөн карай эволюция жана өйдө карай эволюция
BdM-RG #62A (өзгөртүлгөн)

Макул, ошондуктан мен Адамдын эволюциясын бөлүп, мен ага төмөн ийри жана өйдө ийри OK берем. ? Төмөнкү ийри сызыкты мен "инволюция" деп атайм, өйдө карай ийри сызыгымды эволюция деп атайм. Ал эми бүгүн Адам ушул ийри сызыктардын жолуккан жеринде. Датаны коёлу: кааласаң 1969-ж. Эгерде эволюцияга дарвинисттик көз караш менен эмес, оккульттук көз-караш менен, б.а. адамдын ички изилдөөлөрү менен карай турган болсок жана убакытты артка барсак, анда он эки миң жыл мурунку кыйроону таба алабыз. Атлантида аты берилген улуу цивилизациянын.

Ошентип, ал адам өзүнүн аң-сезиминин бир аспектиси болгон астралдык дене деп аталган нерсени интенсивдүү түрдө өнүктүргөн, анын аң-сезиминин тымызын каражаты болгон, бардык психоэмоционалдык нерселер менен түздөн-түз байланышкан. Анан ушул цивилизация жок кылынгандан кийин бүгүнкү күнгө чейин Адам өзүнүн аң-сезиминин дагы бир бөлүгүн иштеп чыккан, аны оккультизм менен төмөнкү психикалык аң-сезимдин өнүгүүсү деп атаса болот, ал интеллекттин өтө өнүккөн өнүгүшүнө шарт түзгөн, аны бүгүнкү күндө Адам колдонгон. материалдык дүйнөнү түшүнүү.

Ал эми 1969-жылдан баштап бул планетада Адамдын аң-сезиминде синтез деген атка ээ боло турган же Жердеги супраменталдык аң-сезимдин (жогорку акыл-эстин) ойгонушу деп аталышы мүмкүн болгон жаңы көрүнүш пайда болду. Ал эми дүйнөдө төмөнкү акыл-эстин, демек, интеллекттин деңгээлинде иштөөсүн токтотуп, андан жогору турган аң-сезим (жогорку акыл) деп аталган аң-сезимдин дагы бир катмарын өнүктүрө баштаган Адамдар бар. Жана бул Адамдардын өнүгүү процессинде турган жөндөмдөрү бар, алар да эволюциянын башка циклине дал келет, муну алтынчы тамыр расасы деп атасак болот.

Оккультивный айтканда, биз адамдын эволюциясы жөнүндө сөз кылганда, биз анын суб-расалары менен төртүнчү тамыр расасы болгон Атлантида жөнүндө сөз болуп жатат, бешинчи тамыр расанын бир бөлүгү болгон биз бөлүгү болгон индоевропалык расалар. жана анын суб-расалары. Ал эми азыр дүйнөдө жаңы тамыр-расанын башталышы бар, ал дагы өзүнүн суб-расаларын берет. Акыр-аягы, жетинчи тамыр расасы болот, ал Адамга өзүнүн материалдык денесин органикалык колдонууга муктаж болбогудай эволюциянын жетишерлик өнүккөн деңгээлине жетүүгө мүмкүндүк берет. Бирок биз азыр муну менен алектенбейбиз, ошондуктан биз физикалык расаны билдирбеген, бирок келечектеги Адамзаттын жаңы психикалык аң-сезиминин таза психикалык аспектисин чагылдырган алтынчы тамыр расасы менен алектенип жатабыз.

Адамдын бул тегиздиктеги эволюциясын түшүнүү үчүн, тескери куюндун чекитинен баштап, анын акырына чейин, биз алган маалыматтар боюнча, балким, эки миң беш жүз жыл экенин түшүнүү үчүн, Адам өтүп бара жатканы анык. аң-сезимдин укмуштуудай этаптары аркылуу, башкача айтканда, Атлантиданын адамы индоевропалык расалардагы Адамга салыштырмалуу канчалык чектелүү болсо, азыркы Адам да кийинки замандын Адамына салыштырмалуу ошончолук чектелүү жана чектелүү болот. Ауробиндо алдын ала айткан Жердеги супраменталдык аң-сезимдин (жогорку акылдын) эволюциясы .

Супраменталдык аң-сезимдин (жогорку акыл-эстин) эволюциясында кызыктуу нерсе: бүгүнкү күндө биз адамдар, акылдуу адамдар, декарт адамдары, бешинчи тамыр расанын өтө чагылдыруучу адамдары сыяктуу, бизде ошончолук тенденция бар. биздин акылыбызды өзүбүздүн напсибиз башкарат деп ишенүү, эртеңки күнү адам адамдын акыл-эси напси тарабынан башкарылбасын, адамдын акыл-эси өзүнүн психологиялык аныктамасында экенин, напсинин рефлексивдүү чагылдырылышын жана анын булагы экенин түшүнөт. Параллелдүү ааламдарда жайгашкан, аларды учурда “психикалык дүйнө” деп атоого болот, бирок кийинчерээк “архитектуралык дүйнө” деп аталат .

Башка сөз менен айтканда, менин айтайын дегеним, Адам канчалык көп кыйынчылыкты же өз ойунун булагын ачуу мүмкүнчүлүгүн же эркиндигин алса, ошончолук ал параллелдүү дүйнөлөр менен телепсихикалык байланышка кире башташы мүмкүн. , акыры эволюциянын жүрүшүндө, дүйнөлүк деңгээлге, расанын универсалдуу деңгээлине жетүү, материя чөйрөсүндө да, жандын астралдык чөйрөсүндө да жашоонун сырларын заматта чечмелей алуу. Рухтун психикалык чөйрөсү. Башкача айтканда, менин айтайын дегеним, ал, Адам, бүгүнкү күндө өзүнө жетиштүү акыл-эстин абалына жетиши мүмкүн болгон чекитке келди.

Ал эми өзүн-өзү жетиштүү психикалык аң-сезим деп айтканда, мен чындыктын психологиялык баалуулугуна негизделген психикалык аң-сезимди айткым келбейт. Чындык – бул термин, ал адамдын жеке инсан катары же коомдун жамаат катары эмоционалдык керектөөлөрүнүн бөлүгү болуп саналган, материя дүйнөсүндө үстөмдүк кылууну камсыз кылуучу жеке ынаным же коомдук ынаным, же жамааттык социологиялык ынаным.

Бирок Адамзаттын келечектеги аң-сезиминин эволюциясы жагынан чындык феномени же анын психологиялык окшоштугу, же анын эмоционалдык баалуулугу Адам эмоционалдуулукту мындан ары колдоно албай турган жөнөкөй себеп менен таптакыр пайдасыз болуп калат. анын билимине психологиялык баа берүү. Ал мындан ары напсисинин психикалык коопсуздугун өнүктүрүү үчүн абийиринин эмоционалдуулугун колдонбой калат.

Ошентип, Адам акыл-эсинде абсолюттук эркин болот, бул дүйнөдөгү бардык расалар курамына кирген универсалдуу аң-сезимдин түпкү чексиз темаларын психикалык тегиздикте, туюнтууну, иштеп чыгууну жана аныктоону жүзөгө ашыра алат. Ааламдагы бардык расалар жана чындыгында Рухтун өзгөрбөс биримдигинин бир бөлүгү болуп саналат, анын абсолюттук аныктамасы, Жарыктын жана анын космостогу кыймылынын баштапкы булагы катары.

Ошентип, Адамзаттын эволюциясында бир учур келет, акыры эго өзүнүн аң-сезиминде жоголгон убакыттын ордун толтурат жана мен акыры өзүнүн аң-сезимине киргизүү менен психологиялык аныктамасынын мүмкүн болгон чегине жетет. анын таза акылынын, башкача айтканда, Рухунун жаратуучу потенциалы.

Ал эми биз Жер бетинде, ар кандай расалар, ар кайсы улуттар, ар кайсы убакта, биригүү жөнүндө биле турган, башкача айтканда, көз ирмемде ушунчалык улуу билим булактарына тартыла ала турган инсандарды табабыз. технология, техника, медицина, психология же тарых жагынан дүйнөлүк илим толугу менен кулатылат. Эмне үчүн ? Анткени Адам эволюциясынан бери биринчи жолу, Рух материяга түшкөндөн бери биринчи жолу жана рух материал менен союздаш болгондон бери биринчи жолу Адам акыры өзүнүн абсолюттук билимин көтөрүү жөндөмүнө ээ болот. .

Мен абсолюттук билим деп атаган нерсе - бул адамдын акыл-эсинин өз Жарыгын көтөрө жана сиңире алуу жөндөмдүүлүгү. Абсолюттук билим бул факультет эмес. Абсолюттук билим алдын ала жазылган эмес. Абсолюттук билим муктаждык эмес. Абсолюттук билим – бул коррекциялоочу эволюциялык аяктоо, б.а., космостогу Жарыктын чоң ишмердүүлүгүнүн бир бөлүгү жана ал бардык чөйрөлөргө, бардык акылдуу инстанцияларга, б.а., ааламдагы бардык акылдуу түрлөрдүн бири-бирине жолугуусун айтууга мүмкүндүк берет. жогорку психикалык тегиздик, башкача айтканда, эволюциянын жүрүшүндө, эфирдик дененин сөзсүз тирилүүсү үчүн дене материалынын акырында жок болушуна жол бере тургандай күчтүү энергиянын тегиздигинде.

Башкача айтканда, Адамдын жөндөмдүүлүгү, акыры, универсалдуу организмди түзгөн жана анын Руху, анын Жарыгы жана пайдубалы болгон, кыймылда жана түшүнүүдө ар кандай Күн менен энергетикалык компонентке кирүү мүмкүнчүлүгү. атомдук аң-сезимди чакыргыла! Ошентип, эволюция учурунда адам ойлонбостон, ойлонууга муктаж болбостон, акырында Адам жер бетинде инволюциялык архетиптердин жана универсалдуу аң-сезимдин эволюциячылдарынын психикалык курулушуна категориялык түрдө кийлигише ала турган учур келет. . Демек, Адам акыры өзүнүн акылдуу бир жан экенин түшүнөт.

Адам Интеллект жөн гана билим берүүнүн көрүнүшү эмес экенин түшүнөт, бирок Интеллект абсолюттук түрдө кандай гана болбосун акыл-эстин негизги мүнөздөмөсү экенин түшүнөт. Бир гана биз бүгүнкү күндө эго же адам катары биз универсалдуу ой жүгүртүү, б.а. тарых жана Адамзаттын эс тутуму таңуулаган чектерде жашоого аргасыз болуп турабыз.

Ал эми адамга али бериле элек - анткени бул тармакта илим жетишсиз - адамга анын психикасы кантип иштейт, напси кантип иштейт, напси кантип иштейт жана түшүнүү жөндөмү али бериле элек. Интеллект термини анын универсалдуу аныктамасында эмнени билдирет, андыктан Адам бүгүн өзүнүн астралдык денесинин, башкача айтканда, анын сезимдеринин тузагына түшүп калган!

Ал өзүнүн фундаменталдык жана универсалдуу билимин, тарых жана эволюция учурундагы предмет менен шартталган кичинекей чектелүү билимди алмаштырууга милдеттүү, анткени илимдин бардык теориялары бүгүнкү күндө илим пайдалуу эмес деген мааниде эмес, кайра каралышы керек. тескерисинче, бул абдан пайдалуу, бирок бүгүнкү күндө илим да өзүнүн жоюлушуна карата өзүнүн сөзсүз сапарын жасайт деген мааниде. Бардык цивилизациялар өздөрүнүн жоюлушу үчүн сөзсүз саякатка чыгышкан сыяктуу.

Бирок цивилизация өзүнүн жок кылынышынын чындыгын абдан кыйын деп тапкандай эле, илим да өзүн жок кылууга жетишүү кыйынга турат. Жана бул абдан нормалдуу көрүнүш. Ойлогон жандыктардан же белгилүү бир аң-сезими бар жандыктардан дүйнөдө өздөрүнүн төмөндөшүн же жок болушун талап кылууга болбойт. Адамзаттын өнүгүшүнө жол берүү үчүн, биз эволюция үчүн, биз эмне экенибизди, эмне кылганыбызды, эмне кыла аларыбызды билүүгө милдеттүүбүз.

Бирок жеке адамдар катары - мен ачык айтып жатам - биз акыры биздин планетадагы универсалдуу жана космостук тартиптин жагдайларына туш болууга милдеттүү болобуз, биз өткөндө ырым-жырымдардын чоң кыймылдарын козгогон өлчөмдөр менен беттешүүгө милдеттүү болобуз. дүйнөдө; илимдин эволюциясы менен өчкөн кыймылдар жана кийин илим тарабынан кескин түрдө четке кагылган кыймылдар.

Ошентип, биз убакыттын өтүшү менен космостун чексиз экенин түшүнүү үчүн кээ бир тажрыйбаларды карап чыгууга жана кайра башынан өткөрүүгө милдеттүүбүз. Адамдын аң-сезими чексиз жана Адам өзүнүн ички дүйнөсүндө анын аң-сезими канчалык күчтүү болсо, ошончолук күчтүү. Бүгүнкү күндө биз көп сандаган акыл агымдарынын кесилишинде жашоого аргасыз болуп жаткан дүйнөдө абдан маанилүү, алар жалпысынан алганда... Жана мен бүтүндөй алганда, мен, албетте, Америка Кошмо Штаттарына карап жатам. индивидуалдык менен тирешүүдө жамааттык тажрыйба акырындык менен жамааттык психозду түзүүгө тенденцияланат.

Адамды дүйнөдө телевидение же гезиттер, же эркин басма сөздүн ар кандай формалары менен көбөйтүлгөн идеялардын агымы түбөлүккө бомбалай албайт. Чындык менен калптын ортосундагы ар кандай тирешүүлөрдөн келип чыккан бул психикалык жана психологиялык чыңалууну Адам мындан ары көтөрө албай турган учур келет. Жер бетинде супраменталдык (жогорку акыл) аң-сезимдин эволюциясынын бир учуру келет, анда Адам өзүнө карата чындыкты аныктоого аргасыз болот. Бирок бул универсалдуу боло турган “бир өзү” болот, ал өзүнүн Рухунун ойнооктугуна же өз напсинин убаракерчилигине, же өз мен үчүн ишенимсиздигине негизделүүчү “бир өзү” болбойт.

Демек, ошол учурдан тартып Адам адамдык феноменди, цивилизацияны бардык жагынан түшүнө баштайт. Жана ал мындан ары психологиялык жактан болуп жаткан нерселерге же дүйнөдө боло турган нерселерге " *толтурулбайт"* (*кыянаттык).* Адам эркин боло баштайт. Ал эми эркин боло баштагандан баштап, акыры жашоону анын негизги сапаты менен түшүнө баштайт. Ал канчалык эволюцияланса, ал жашоону абсолюттук, бүтүн жана үйрөнгөн түрдө, бүгүнкү күндө бешинчи тамыр расанын аң-сезимине кирбеген мааниде түшүнөт.

Эмне үчүн ушунун баары? Жөн гана Адамды акырындап түшүнүү үчүн, ал өзүнө бере турган, өзүн өзү жарата ала турган эң чоң берилгендик - бул өзүнө берилгендик экенин түшүнүү. Биз индивидуализмге болгон сүйүү, өзгөчө Батыш дүйнөсүндө өтө өнүккөн кылымда жашап жатабыз. Биз барган сайын индивидуалист болуп калдык, бирок индивидуализм, эгерде ал мамиле болуп кала берсе, адамдык реалдуулукка принципиалдуу түрдө кошулган эмес. Башкача айтканда, көчөдө кызыл труси, сары тапочка менен басып, Нью-Йоркто, Нью-Йорктун Таймс-скверинде сүйүүгө баруу индивидуализмдин бир түрү. Бирок бул эксцентризм, бул адамдын аң-сезимин астралдаштыруунун бир түрү.

Адамга өзүнүн индивидуалдуулугун сактап калуу, терминдин конкреттүү маанисинде өзүнүн индивидуалдыгын билдирүү, массанын сезимталдыгына же өз элинин сезимталдыгына же калкынын сезимталдыгына каршы чыгуунун кереги жок. Бул иллюзия! Ал эми бул XX кылымдын мүнөздүү модаларынын бир бөлүгү, бара-бара ал баналдык болуп калат, бара-бара ал акылсыз болуп калат, акырында эстетика таптакыр жок болот. Ошентип, жаңы Адам, жер бетиндеги супраменталдык (жогорку психикалык) аң-сезимдин эволюциясы, чынында, Адамга өтө жекелештирилген, бирок индивидуалдык эмес аң-сезимди өнүктүрүүгө мүмкүндүк берет.

Адам индивидуалдуу болот, эмне үчүн? Анткени анын аң-сезиминин чындыгы анын Рухунун биригишине негизделет жана эксцентриктик менен флирттин түрүн ачып берүү үчүн, Адамдардын көз алдында дүйнөгө чагылдырылбайт. Чыныгы болуу үчүн адам дүйнөнү кыдырып, маргиналдуу болуунун кереги жок. Тескерисинче. Адам канчалык аң-сезимдүү болсо, ал ошончолук маргиналдуу болот, ошончолук реалдуу болот жана өзүнүн реалдуулугунда анонимдүү болот. Анткени Адамдын чындыгы – ал менен башкалардын ортосунда эмес, анын өзү менен ортосунда жүргөн нерсе.

Эгерде биздин планетадагы тамыр расанын зарыл эволюциясын карай турган болсок, анда адамдык кубулушту бир аз түшүнүү керек. Биз координаттарды орнотобуз, бул таза прагматикалык, бул кутулбогон окуяларга хронологиялык түшүнүктүн алкагын берүү гана! Бирок, эгерде биз аң-сезимдүү раса жөнүндө айтсак, аң-сезимдүү Адамзат жөнүндө айтсак, анда биз аң-сезимдүү Адамдар жана жеке адамдар жөнүндө сөз кылууга милдеттүүбүз.

Жер бетиндеги жогорку аң-сезимдин (жогорку акылдын) эволюциясы эч качан кандайдыр бир жамааттын масштабында болбойт. Жер үстүндөгү (жогорку акыл) аң-сезимдин эволюциясы эч качан жамааттык күчтүн көрүнүшү болбойт. Дүйнөдө ар дайым индивиддер аз-аздан, көбүрөөк жана көбүрөөк тартылып, аң-сезиминин ошол чекитине карай тартылып, алар өздөрүнүн булагы, Руху, кош, биз аны кандай атабайлы, биригет. Адамдын бир бөлүгү болуп саналат.

Бирок бул багыттагы фундаменталдуу кыймыл мына ушуга негизделет: ал ой жүгүртүү феноменин түшүнүүгө негизделет, ал бийликтен бери эч качан жасала элек. “ *Мен ойлойм, демек менмин”* деп айтуу аздык кылат . Декарттын : *«Мен ойлойм, демек, мен бармын»* деп айтканы жакшы болду , анткени бул ойдун өзүндө жеке адамдын деңгээлинде ишке ашырылууга тийиш болгон күчкө ээ экенин түшүнүүнүн бир бөлүгү болгон.

Бирок чыгармачыл аң-сезимдин деңгээлинде Адам жөнүндөгү ой толугу менен, бүтүндөй өзгөрө турган учур келет. Ал эми адам эволюция учурунда ойлонбой калат. Анын ой-пикири анын жогорку акыл-эсин чыгармачылык менен чагылдыруу режимине айланат. Ошондо бул акыл толугу менен болуп калат телепсихикалык. Башкача айтканда, адам универсалдуу учактар менен көз ирмемдик байланышты башынан өткөрөт жана бул байланыш режими мындан ары чагылтуу болбой калат. Ой адамдын аң-сезиминде чагылдырылбай калган учур, ой субъективдүү болбой калат. Мындан ары Адам ойлонот деп айта албайбыз, Адам өзүнүн аң-сезиминин универсалдуу тегиздиктери менен байланышат дейбиз.

Бирок адам муну бүтүндөй түшүнүшү үчүн, ал ойду биз бүгүн элестеткенибиз, бүгүн жашап жатканыбыз, мээбизде бекемделгени, ал тарабынан чыгарылган же кабыл алынгандай ишке ашыруусу зарыл. биз аң-сезимсиз эго катары бизде белгилүү бир реализацияны ойготуубуз керек, демек, Адам өзүнүн ой-пикири аны өзүнө каршы бөлөрүн түшүнө алышы керек деген мааниде. Ал инволюция жана аң-сезимсиздик себептеринен улам аны жакшылык менен жамандыктын, чындык менен жалгандын уюлдуулугуна баш ийдиргенде гана.

Адам өзүнүн акылын поляризациялаган учурдан тартып, терс же оң координаттарды орнотсо да, ал материалдык тегиздикте өзү менен космостук жана универсалдуу тегиздикте өзүнчө бөлүнүүнү жаратты. Бул абдан маанилүү! Бул кийинки эволюциянын негизги ачкычы болгондугу абдан маанилүү. Биздин оюбузду ар дайым полярдуулукка карап жашашыбызга тенденция кылган нерсе - бул биздин напсинин негизги ишенимсиздиги. Бул биздин сезимдерибиздин күчтүү жана вампирдик жөндөмү. Бул биздин эго же начар билимдүү же ашыкча билимдүү инсан катары биздин билгенибизди көтөрө албаганыбыз.

Дүйнөдө эч нерсени билбеген адам жок. Бардык адамдар бир нерсени билишет, бирок дүйнөлүк бийлик жок, эч кандай маданий аныктама жок, дүйнөдө бир нерсени билген Адамды колдой турган маданий колдоо жок. Бул билимди орнотуу жана аны менен Адамдын акылын шарттоо үчүн өздөрүнө бир нерсени билүү укугун берген институттар бар. Бул биз ар кандай деңгээлдеги илим деп атаган нерсе, бул кадыресе көрүнүш.

Бирок дүйнөдөгү институттар Адамга бийлигин бере турган же кайтарып бере турган, башкача айтканда, ага өзүнүн кичинекей өлчөмүн кайтарып бере турган, бир күнү абдан чоң болуп калышы мүмкүн болгон карама-каршы кыймыл жок. , өзүнүн Жарыгынын. Ал эми руханий чөйрөдө, диний чөйрөдө өтө жөнөкөй жол менен тесттен өтсөңүз болот. Күндөрдүн биринде Адамдын борборлору жетиштүү түрдө ачылганда, ал илим тармагында да ошондой кыла алат.

Дүйнөдө болгон адам, мисалы, дин аалымына же динде иштеген бирөөгө барып, ага Кудай жөнүндө сүйлөп: «Ооба, Аллах ушундай нерсе. Андай нерсе *, мындай нерсе*» десе, бирөө ага: « *Бирок сен Кудай жөнүндө кандай укук менен айтып жатасың? Сиз кандай акыңыз менен Кудай жөнүндө айтып жатасыз”...?* Жана эгер Адам азыраак өнүккөн болсо жана анын акыл-эсинин жаратуучу өлчөмүнүн бир бөлүгү болгон башка формаларды алып чыгуу же пайда кылуу үчүн чындап эле Кудайдын формасын майдалай алса, анда ал Кудайдын институтташтыруусунан ого бетер жийиркенет. көзгө көрүнбөгөн ааламдарды түшүнүү.

Ошондуктан мен айтып жатам, Адам дүйнөгө, суправменталдык аң-сезимге (жогорку акыл-эске) дүйнөнүн колдоосу менен кире албайт. Адам өзүн дүйнөлүк колдоого муктаждыктан толук бошотуп, акыры акырындап түшүнүп, билгенин көтөрө баштаганда суправменталдык (жогорку акыл) аң-сезимге ээ болот. Ал эми мунун шарты – чындык менен жалгандын уюлдуулугунун тузагына түшпөө.

Эгерде Адам чындык менен жалгандын уюлдуулугунун тузагына түшсө, ал абийирин козгоп, напсисин кооптонтуп, чындыкка карата ашынган мамилени өрчүтөт. Чыныгы жана жалган акыл-эс билүүгө жөндөмсүздүгүнүн психологиялык компоненттерин гана билдирет! Жакшы стейк жегенде, ал чынбы же жасалмабы деп таң калбайсың, полярдуулук жок, ошондуктан ал жакшы. Бирок, ал жерде зыянкечтер барбы деп ойлонуп баштасаңыз, анда ашказаныңыз жооп бербейт! Ал эми билим деңгээлинде, билим деңгээлинде бир эле нерсе.

Төмөнкү акыл үчүн билим, жогорку акыл үчүн билүү. Билим напсинин муктаждыгынын бир бөлүгү, ал эми билүү напсинин реалдуулугунун бир бөлүгү. Демек, билүү менен билүүнүн ортосунда эч кандай бөлүнүү же бөлүнүү жок. Билим – аң-сезимдин бир деңгээлинин, ал эми билим – экинчисинин бөлүгү.

Билим чөйрөсүндө биз кээ бир нерселер жөнүндө сүйлөшөбүз жана билим чөйрөсүндө биз башка нерселер жөнүндө сүйлөшөбүз. Экөө жолугуп, чогуу боордош болуп, абдан жакшы бирге боло алышат. Төртүнчү кабат ар дайым жакшы, анын үстүндө бешинчи кабат... Ал эми Адам көп өлчөмдүү жандык, бирок Адам да тажрыйбалык аң-сезимге ээ жана жашаган жандык. Жерде бизде эксперименталдык аң-сезим бар. Бизде чыгармачылык аң-сезим жок.

Жашооңду кара! Сиздин жашооңуз тажрыйба! Сиз дүйнөгө киргенден баштап, сиздин жашооңуз дайыма тажрыйбадан турат, бирок Адам чексиз тажрыйба менен жашай албайт. Күндөрдүн биринде Адам жаратман аң-сезим менен жашашы керек, ал убакта жашоо жашоого арзыйт, жашоо абдан чоң, абдан кең болуп, чыгармачылыкта күчтүү, Адам жан тажрыйбасын жашабай калат. Бирок эмне үчүн Адам тажрыйба менен жашайт? Анткени ал күчтүү күчтөр менен байланышкан - мен аларды эс тутум деп атайм - бул чындыгында сиз "жан" деп атаган нерсе.

Адам өзүнүн Руху менен жашабайт, ал жанга байланып, жан менен жашайт, дайыма жан менен вампирленет. Кайтадан төрөлүүнү изилдеген адамдар *же* белгилүү бир өткөндө болуп кайтууну изилдеген адамдар бүгүнкү күндө кээ бир адамдар кандайдыр бир нерселерден жапа чегип жатканын абдан жакшы аныкташкан, анткени мурунку жашоодо алар себеп менен жабыр тартышкан. Бүгүнкү күндө лифтке (лифтке) кире албай калгандар бар, анткени материалдык жашоодон мурда болгон травмаларды баштан кечирип жаткандар же мурунку шарттарда муунуп калгандар, жөндөмсүздөр... Мумкунуп жатышат. Ошентип, Адам жандын тажрыйбасы менен жашайт.

Ал жашайт, анын эс-тутумуна байланган, анын мурунку эволюциялык кыймылынын өтө кенен аң-сезимсиз эс-тутуму сыяктуу, ал бүгүнкү күндө эксперименталдык жандык катары жашап жаткан абдан чоң эс тутуму сыяктуу. Адам Жердеги тажрыйбадан түбөлүк жашай албайт! Бул анын универсалдуу интеллектине шек келтиргендик. Адамдын мындай деп айта албаганы Адамдын табияты менен таптакыр элдешүүгө болбойт: « *Ооба, он жылдан кийин мен мындай кылгым келет, беш жылдан кийин мындай кылгым келет», - деп айта албайт* . Адам озунун келечегин билбейт!

Анын алдындагы Адамдын табиятын билбегени Адамдын табияты менен элдешүүгө болбойт. Башкача айтканда, Адамдагы бул Рух акылдын буйругу боюнча жашоого аргасыз болушу Адамдын Руху менен элдешүүгө болбойт, анткени бүгүнкү күндө материалдык пландагы Адам аң-сезими түшүп келе жаткан муундун бир бөлүгү. Адамдын аң-сезими түпкү тегинен материяга өтүшү керек, акыры эфирге чыгууга карай, башкача айтканда, планетанын реалдуулугунун бир бөлүгү, башкача айтканда, Адам табигый түрдө өзүнүн өлбөстүгүн жашашы керек болгон дүйнө.

Адам затка келип өлүш үчүн жаратылган эмес. Биз өлүм деп атаган нерсебиз, башкача айтканда, адамдын же жандын астралдык планга кайтып келиши деп атаган нерсе адамдын аң-сезимсиздигининин бир бөлүгү. Бул Адам өз муунунун булагы болгон универсалдуу схемалардан толугу менен үзүлгөндүгүнүн бир бөлүгү, бул анын Интеллектинин булагы, анын жандуулугунун булагы, анын планетардык менчигинин булагы! Демек, Адам булакка кайтып келиши керек, бирок Адам инволюциянын руханий, тарыхый иллюзиялары аркылуу булакка кайтып келе албайт.

Адам заттын туткуну болууга мажбур кылган эски идеяларды колдонуп, өз булагына кайра келе албайт. Адам өзүн эксперименталдык аң-сезими бар жандыкка айландырган эски каражаттарды колдонуу менен өз булагына кайтып келбейт. Адам ишенүү менен өз булагына кайтып келбейт.

Адам эволюциясы учурунда акырындап өнүгүп, өз булагына кайтып келет, билгендерин колдоо жөндөмү.

Бирок азыркы дүйнөдө биз мифологияга, өзүбүздү психологиялык системалаштырууга өкүм кылабыз. Биз бардык гуманитардык илимдерге таасир этүүчү психологиялык психикалык маанайдын туткунуна кабылдык: ишеним. Эмне үчүн адам ишениши керек? Анткени ал билбейт! Эмне үчүн адам ишениши керек? Анткени ал тажрыйбалуу аң-сезимдүү жандык болгондуктан, анын акылында Жарык жок. Ал өзүнүн кичинекей аң-сезиминин өтө караңгы кыймылында жашайт, ошондуктан ал өзүн маанилүү жана абсолюттук бир нерсеге байлоо үчүн ишенүүгө милдеттүү.

Бирок бул абсолюттук ишеним, ал эго психологиялык кондициясынын бир бөлүгү болуп саналат, бул абсолюттук ишеним, ал ким тарабынан орнотулган? Аны Involution адамы негиздеген. Эгер сен дүйнөгө чыгып, кимдир бирөөгө жомок айтсаң, сен айта турган окуя башка тарабынан кабыл алынганда жана айтылгандан кийин мурункудай болбой каларын жакшы билесиң. .

Элестеткиле, кимдир бирөө дүйнөгө чыгып, бүгүн айтып жатканымды кайталоого аракет кылып жатат, демилгечи катары эртең анын кандай болорун элестете аласыз! Ошентип, өткөндө бир нерселерди жасаган Эркектер болгон, Адамзаттын эволюциясына жардам берүү үчүн дүйнөгө келген Демилгечилер болгон. Бирок бул жандыктардын айткандары жана алардын айткандары тууралуу эмне кабар берилгени башка маселе.

Жана мен сизге бир нерсени айта алам, анткени мен бул көрүнүштү көп жылдардан бери билем - адамдын эң сонун айтылган нерсени кайталоосу таптакыр мүмкүн эмес. Бүгүн кечинде үйгө барганда жасаганга аракет кыл! Адам баласынын кемчиликсиз айтылган нерсени кайталоосу мүмкүн эмес. Анан эмне үчүн экенин айтып берейин. Анткени, эң сонун айтылган нерсе – башкача айтканда, эго менен боёлбогон, астралдашпаган, Адамдын аң-сезимсиздигине кирбеген, бирок Адамдын космикалык бөлүгү болгон нерсе – ал Эгого багытталган эмес. Адам же Адамдын напсисине, же Адамдын акылына. Бул анын Рухуна багытталган.

А эгер Адам өзүнүн Рухунда болбосо, анда башка Рухтун айтканын кантип кабыл алат деп күтөсүң? Бул мүмкүн эмес. Ошентип, ошол учурда боёк бар. Ал эми Демилгечилердин сөздөрүнүн боёгунан биз адамзаттын эволюциялык жыргалчылыгы үчүн диндер деп атаган нерселер жаралган. Мен макулмун жана бул болуп жатканына жана бул жасалганына абдан кубанычтамын, анткени бул зарыл. Бирок эволюция учурунда адам өзүнүн абийирине өзүнүн билиминин толуктугун берүү үчүн моралдык колдоого муктаж болбой калат. Бул жогорудагы аң-сезим (жогорку акыл).

Ал эми биз Квебекер менен сүйлөшүп жатканыбыздан бери, биз абдан жүйөлүү себептерден улам дин аларга берген руханий дүйнөгө белгилүү бир жакындыкты сезүү мүмкүнчүлүгүнө ээ болгон эл менен сүйлөшүп жаткандыктан, бизде бул жагынан алдыга жылуу бар. ансыз деле биз көзгө көрүнбөгөн нерсеге кандайдыр бир сезимталдыкка ээ болгон жандыктарбыз.

Бирок ал жерден инволюциянын руханий жолдорун колдонуу менен аң-сезимдин терең оккульттук издөөсүнө кирүү бизди түздөн-түз «Менин» полярдуулугуна алып барат. Ал бизди жакшылык менен жамандыктын, чындык менен жалгандын кагылышына алып келет жана акыл-эсибизде чоң азаптарды жаратат.

Мына ушундан улам мен мындай дейм: Аң-сезимдүү Адам, жер бетинде үстөмдүк аң-сезимдин (жогорку акыл-эстин) эволюциясы адам өз оюн чындыкка жана жалганга баш ийдирбөөнүн зарылдыгын түшүнгөн учурдан тарта башталат. Бирок акырындык менен аны жашоого үйрөнүү жана бул ой бир күнү кемчиликсиз болгонго чейин анын кыймылына колдоо көрсөтүү, башкача айтканда, толугу менен өз Жарыгында, толугу менен деполяризацияланган, акыры ал Эго, мен... Эго, жан жана Рух биригип, Адамды чыныгы жандыкка айлантат.

Чыныгы жандык деген эмне? Чыныгы жандык – чыныгы жандык! Ал чындыкка муктаж жан эмес, чындыкты жеген жан эмес. Чындыкты жесең, эртең калпты жейсиң, анткени сени чындыктын Чексиздигинин чегине ого бетер алып бара турган адамдар болот. Чындыкты жесең, бир күнү кайра ушул кадамга барууга туура келет, анткени адамга ылайыктуу, анын абийирине, рухуна, жан дүйнөсүнө, напсисине, жан дүйнөсүнө жарашкан бир гана нерсе. , тынчтык болуп саналат.

Бирок тынчтык деген эмне? Тынчтык – издөөнүн токтошу, токтошу. « *Ооба, бирок издеш керек»* дейсиң , мен айтам: Ооба, адам издейт, сен өзүңдү издейсиң, бардык адамдар издейт, бирок эволюцияда бир учур келет, ал жерде Адам издейт. эмес Мындан ары изденүү болбойт, Адам мындан ары издөөгө муктаж болбойт жана Адам акыры билгенин түшүнгөндө издөөнү токтотот.

Ал жерде сиз: “ *Ооба, бирок ким билет экенин кайдан билсин”* дейсиз ... Аны өзүңүз көтөрө алганыңызча билесиз, эч кимге чалып билүүнүн кереги жок. эгер сен туура болсо. Анан сиз: " *Ооба, бирок биз туура болсок же биз туура деп ойлосок, бул коркунучтуу" деп* айтасыз . Мен айтам: Ооба, анткени тууралыкка умтулган адам – өз акылын издеп жүргөн адам!

Бирок сиздин жашооңузда, күнүмдүк жашооңузда, жеке бурчуңузда башынан өткөн окуялар болот эмеспи, жашооңузда сиз билген нерселериңизди сезе турган учурлар болот эмеспи, чынбы? Качан ушундай болсо, ошол!

бул” дегенин башкага “ *тигинин” деп* башкага “ *тигинин”* кошууга мүмкүнчүлүгү бар , бирок “ бул *бул”* чыныгы, акыл-эстин текебердигине курулбай турган “бул бул”, *руханиятка же* рухийлигиңиздин текебердигине курулбай турган “бул бул”, жеке боло турган “ *бул бул”* сизге, сиз жолуккан жана алардын "тигинин" курамында боло турган бардык эркектер үчүн универсалдуу боло турган "бул *ошол" деген сөз* , ошол учурда сиз муну билесиз !) (эгер аны которуу мүмкүн болбосо, бул абзацты алып салыңыз) .

тоҷикӣ

Транскрипт ва тарҷумаи 2 конфронс аз ҷониби Bernard de Montreal.

Формати муваққатӣ

Ин китоб аз ҷониби зеҳни сунъӣ тарҷума шудааст, аммо аз ҷониби шахс тасдиқ нашудааст. Агар шумо хоҳед, ки тавассути баррасии ин китоб саҳм гузоред, лутфан бо мо дар тамос шавед.

Саҳифаи асосии вебсайти мо: http://diffusion-bdm-intl.com/

Почтаи электронии мо: contact@diffusion-bdm-intl.com

МУНДАРИҶА

Салом аз тамоми дастаи Diffusion BdM Intl.

Пьер Риопел 18 апр   ели соли 2023

БОБИ 1

ШАХСИЯТИ СР036

Худшиносӣ нисбат ба дигарон як мушкилоти универсалии инсонист. Ва ин мушкилот вақте меафзояд, ки Инсон дар ҷомеаи мураккабе мисли ҷомеаи муосир зиндагӣ мекунад. Мушкилоти ҳувият ин ранҷҳои зиндагии нафс аст, ранҷе, ки аз синну соле, ки худро дар муқоиса бо дигарон мебинад, ба ӯ пайравӣ мекунад. Аммо мушкилоти ҳувият як мушкили бардурӯғ аст, ки аз он бармеояд, ки нафс ба ҷои дарк кардани худ мувофиқи худ, яъне мувофиқи меъёри худ, мекӯшад, ки худро дар муқобили нафсҳои дигар дарк кунад . , аз худи хамон проблемае, ки у.

Ҳангоме ки эго аз девори худ ба саҳрои дигаре менигарад, то ба гулҳои он тааҷҷуб кунад, намебинад, ки дигаре бо худаш ҳамин тавр мекунад. Ҳувият ё бӯҳрони ҳувият дар Инсон имрӯз ба ҳадде шадид аст, ки аз даст додани эътимод ба худ, ки бо мурури замон ба талафоти куллии шуури шахсӣ табдил меёбад. Вазъияти хатарнок, хусусан агар ego аллакай дар хислат заиф бошад ва ба ноамнӣ моил бошад.

Мушкилоти ҳувият, яъне ин хусусияти нафс, ки худро ба қадри худ баланд намебинад, дар асл як мушкили эҷодкорист. Аммо вақте ки эго эҷодкор аст, мушкили ҳувият ба ин васила аз байн намеравад, зеро нафс ҳеҷ гоҳ аз худ ба таври комил қонеъ намешавад, то он даме, ки иллюзияи нафси худро дарк накунад. То ин ки як эгои пастсифат ҳамон мушкилоти шахсиятро ҳамчун як эгои мақоми баландтар аз сар гузаронад, зеро муқоиса байни ӯ ва дигаре танҳо дар миқёс тағир хоҳад ёфт, аммо ҳамеша мавҷуд боқӣ мемонад, зеро ego ҳамеша дар қудрати такмилдиҳӣ аст. Ва беҳбудие, ки ӯ барои худ меҷӯяд, интиҳо нест.

Аммо такмилдиҳии худ як кӯрпаест, ки нафс дар зери он пинҳон мешавад, то ба худ барои хушбахтона зиндагӣ кардан сабабе диҳад. Аммо оё вай намедонад, ки тамоми беҳбудиҳо аллакай аз ҷониби ҷисми хоҳиш тавлид мешавад?

Мушкилоти ҳувият аз набудани шуури воқеӣ дар Инсон бармеояд. То он даме, ки Инсон аз рӯи ақли худ зиндагӣ мекунад, вай дар ақидаҳои худ танҳо тавассути таҷрибаи эҳсосӣ дастгирӣ карда мешавад, барои ӯ душвор аст, ки он чизеро, ки ӯ медонад ё мефаҳмад, бо арзиши мутлақи зеҳни номуайян иваз кунад.

То он даме, ки Инсон мехоҳад, ки худро дар зиндагӣ зоҳир кунад, то нишони худро нишон диҳад, аз ин хоҳиш азоб мекашад. Агар ба хоҳиши худ ноил шавад, дигаре ӯро ба қафо тела медиҳад ва ғайра. Ин аст, ки дар Инсон, ҳар навъ шикаст барои ӯ ҳар гуна бӯҳрони ҳувиятӣ, новобаста аз мақому мартабаашро ташкил медиҳад, зеро мушкили ҳувият мушкили муваффақият нест, балки мушкилоти виҷдон аст. , яъне мушкилоти зеҳни воқеӣ. .

Марде, ки дар давоми ҳаётaш кашф мекунад, ки зеҳни воқеӣ аз ақл бартарӣ дорад, аллакай аз мушкилоти ҳувият камтар азоб мекашад, гарчанде ки ӯ то ҳол метавонад аз набудани эҷодиёти воқеӣ, баробар ба он чизе, ки эҳсос мекунад, метавонад ранҷ кашад. Танҳо дар сурате ки шахсияти ӯ ба тарзи зиндагӣ мувофиқат мекунад, ки ӯ дарк хоҳад кард, ки эҷодкорӣ метавонад шаклҳои бешумор дошта бошад ва ҳар Инсон як шакли эҷодкорие дорад, ки ба ӯ мувофиқ бошад, аз ҷиҳати равонӣ мувофиқ бошад. Ва аз ин шакл вай метавонад аз нигоҳи ҷисми хоҳиши худ ва заковати эҷодии худ дар як ҳамоҳангии комил зиндагӣ кунад.

Эҷодкор будан маънои тағир додани ҷаҳонро надорад, балки ба таври комил барои худ кор кардан аст, то ҷаҳони ботинӣ берунӣ шавад. Ин аст, ки ҷаҳон тағир меёбад: ҳамеша аз дарун берун, ҳеҷ гоҳ ба самти муқобил. Ақли зиёдатӣ ба фаҳмидани мушкилоти шахсият шурӯъ мекунад. Ӯ мебинад, ки он чизе ки ӯ ҳаст, то андозае ҳамон чизест, ки ӯ буд. Аммо вай инчунин мебинад, ки бо тағирёбии баданаш шуури ӯ афзоиш меёбад ва мушкилоти шахсият оҳиста-оҳиста аз байн меравад, дар рӯи он чизе, ки қаблан эгои беҳушӣ буд.

Тадриҷан аз байн рафтани мушкили ҳувият дар вуҷуди зеҳни зиёдатӣ ниҳоят ба ӯ имкон медиҳад, ки зиндагии худро тавре, ки воқеан мебинад, зиндагӣ кунад ва дар бораи худ беҳтару беҳтар бошад. Дар Инсон чизе нест, ки ба мисли азоб кашидан аз шахсият душвор бошад. Чунки у аслан аз шаклхои хаёлй, яъне бо сабабхое, ки аз сифр меофарад, махз ба далели он, ки зираки нест, яъне аз зехни эчодии у дарк мекунад.

Як тарафи ҳувият дар баъзе мавридҳо шарм, дар баъзе маврид хиҷолат, дар аксарият ноамнӣ аст. Чаро одами дорои ахлоқи нек бо шарм зиндагӣ мекунад, дар ҳоле ки ин танҳо инъикоси иҷтимоӣ дар зеҳни ӯ дар торҳои афкори иҷтимоӣ маҳбус аст? Айнан ҳамин чиз дар бораи хиҷолат аст, ки аз нотавонӣ будани нафс дарҳол аз он чизе, ки дигарон фикр мекунанд, халос шудан мегирад. Агар нафси хиҷолатзада аз он чизе, ки дигарон фикр мекунанд, раҳо мешуд, хиҷолаташ аз байн мерафт ва ӯ метавонист ба ҳувияти воқеии худ, яъне ин ҳолати рӯҳӣ, ки Инсон худро ҳамеша дар равшании рӯзи худ бубинад, зудтар дастрас шавад.

Мушкилоти ҳувият аз набудани марказӣ дар Инсон бармеояд. Ва ин ѓайриќудрат ќувваи фарогирандаи аќлро кам мекунад, ки Инсонро бандаи аќли худ, он љузъи худи ў мекунад, ки ќонунњои аќл ва механизмњои аќлро намедонад. Пас, Инсон, ки ба таҷрибааш вогузор шудааст, дар зеҳни худ нуре надорад ва маҷбур аст, ки андешаи дигаронро дар бораи табиати Инсон бипазирад.

Агар Инсон дар бораи худаш тааҷҷуб кунад, чӣ гуна метавонист, ки Марди дигар ӯро равшан кунад, агар ин Одами дигар низ дар ҳамон ҳолате бошад? Аммо Мард инро дарк намекунад ва мушкили ҳувияти ӯ вобаста ба фишоре, ки рӯйдодҳо бар зидди нафс мекунад, бадтар мешавад.

Эго дар зеҳн бешубҳа ба доми тарзи тафаккури худ афтодааст, ки ба зеҳни воқеии он мутобиқ карда нашудааст. Ва ин тарзи тафаккур бар хилофи воқеияти зеҳни ӯ аст, зеро агар ӯ воқеияти ақли худро ба воситаи эҳсоси худ дарк мекард, масалан, аввалин касест, ки аз воқеияти он даст кашид, зеро ақл ба ҳиссиёт имон надорад, вай онро як ҷузъи беақлонаи худ медонад. Ва азбаски ақл ақл ва ё гӯё ақл аст, ҳар чизе, ки ба он мухолиф аст, қобили эътирофи ақл нест. Ва аммо, интуисия дар ҳақиқат як зуҳури зеҳни воқеӣ аст, аммо ин зуҳур то ҳол хеле заиф аст, ки нафс тавони дарк кардани аҳамият ва зеҳни худро дошта бошад. Пас аз он ӯ ба далели худ даст кашад ва имкони кашфи механизмҳои нозуки ақлро, ки метавонанд ба мушкилоти шахсияти ӯ равшанӣ андозанд, аз даст медиҳад.

Аммо мушкили ҳувият бояд бо Инсон боқӣ бимонад, то замоне ки ақл раҳо накардааст ва нафс ба худ гӯш надодааст, ботин. Агар нафс ба табиат ва шакли зеҳни воқеӣ дар дохили он ҳассос шавад, вай тадриҷан мутобиқ мешавад ва манзили худро дар ин зеҳн бештар мекунад. Бо мурури замон, ӯ ба он ҷо бештар ва мунтазам меравад ва мушкили шахсияти ӯ аз байн меравад, зеро дарк мекунад, ки ҳама чизе, ки дар бораи худ фикр мекард, танҳо як таҳрифи равонӣ ва равонии зеҳни воқеии ӯ буд, ки қодир нест, аз деворҳои баланди тафаккураш берун равад.

Дар ҷомеаи печидае, ки мо медонем, танҳо нерӯи ботинии нафс, заковати воқеии он метавонад онро аз пӯсти андешаҳо боло барад ва бар санги ҳувияти аслии худ бигузорад. Ва ҳар қадаре ки ҷомеа пароканда шавад, арзишҳои анъанавии он ҳамон қадар хароб мешаванд, эго ҳамон қадар дар роҳи нобудшавӣ қарор дорад, зеро он дигар дар муқобили падидаи ҳайратангези замонавӣ муқовимат ба таври расмии иҷтимоӣ надорад. хаёт.

Аммо ego на ҳамеша омода аст ба суханони онҳое, ки метавонанд ба он калидҳои муҳимро барои фаҳмидани сирри худ диҳанд, гӯш кунад. Зеро деформатсияи равонии ӯ аллакай ӯро водор мекунад, ки ҳама чизеро, ки ба тафаккури субъективии ӯ мувофиқат намекунад, зери шубҳа гузорад. Ин аст, ки нафсро барои рад кардани дидани минбаъдааш аз ҳад зиёд маломат кардан мумкин нест, аммо онро метавон дарк кард, ки гарчанде ки имрӯз дигарро дида наметавонад, фардо биниши он мувофиқи дараҷаи воридшавии энергия ба ӯ васеъ хоҳад шуд.

Зеро дар асл на нафс аст, ки бо талоши худ девори ҳувияти худро мағлуб мекунад, балки рӯҳ аст, ки онро бо ранҷу азоб, яъне бо нуфузи нураш меорад, ба қайд гирифта, фаротар аз ақл, ларзиш аст. аз разведка. Ва ин зарбаи ларзиш ибтидои интиҳо мегардад.

Эгоҳои мағрур камтар ҳастанд , ки ба воқеият мекушоянд, зеро як навъ фурӯтанӣ аллакай онҳоро ба нури худашон пеш мебарад. Аз тарафи дигар, эгоҳо хеле мағрур ҳастанд, ки аз ин нур, аз ин риштаи хуб гузаранд. Ва маҳз ҳамон эгоҳост, ки бештар ба гардишҳои бузург, нокомиҳои бузург майл доранд, ки онҳоро аз байн мебаранд ва онҳоро воқейтар мекунанд.

Бӯҳрони ҳувият бо камолоти инсон муайян карда мешавад. Шахсияти ҳақиқӣ рушди камолоти ҳақиқиро нишон медиҳад.

Рӯҳ дар амалҳои худ аз нафс мустақил аст ва охирин бозии хуб дорад, ба шарте ки худро дар хона эҳсос накунад. Ин лаҳзаест, ки ego намедонад. Ва ҳангоме ки ӯ ҳозир мешавад, дарк мекунад, ки беҳуда, ғурур, ишқварзӣ, ки бо худ, бо андешаҳояш дорад, дар зери фишор мисли тухм мешиканад.

Дарди ҷон сабабҳои худро дорад, ки нафс дар аввал намефаҳмад, аммо барои зиндагӣ кӯмак карда наметавонад. Ин рӯҳест, ки кор мекунад. Вақти он расидааст, ки ӯ аз як марҳила ба марҳилаи дигар гузарад. Мушкилоти ҳувият, ки ӯ дар ибтидо аз сар гузаронида буд, самти дигар мегирад ва ғурури ӯ мисли бозии кӯдакона фурӯ меравад. Новобаста аз он ки ego бештар ё камтар мағрур аст, ҳамааш ба ноамнӣ меояд. Аксар вақт кас бо эгоҳои ба истилоҳ “ сахт”, “қавӣ” дучор мешавад , ки барои онҳо воқеият хаёли холис аст; Маҳз ҳамин эгоҳо ба шахсияти онҳо бештар таъсир мерасонанд, вақте ки рӯҳ дар зери фишори рӯйдодҳои ҳаёт, ки эго дигар наметавонад идора кунад, рӯҳӣ ва эмотсионалӣ меларзад.

Маҳз дар он ҷо, дар давоми ин таҷрибаҳои душвор, эго худро дар партави воқеии заъфи худ дидан оғоз мекунад. Дар он ҷо мебинад, ки амнияти ҳувияти ботилаш, ки ғурури ақлу хирад дар он ҷо бартарӣ дошт, зери фишори ларзиши рӯшноӣ мешиканад. Он гоҳ дар бораи ӯ мегӯянд, ки ӯ тағир меёбад, ӯ дигар яксон нест ё азоб мекашад. Ва ин танҳо ибтидо аст, зеро вақте ки рӯҳ ба шикастани деворҳои ҳувияти бардурӯғ шурӯъ мекунад, кори худро қатъ намекунад. Зеро вақти фаромадани шуур ба Инсон, хирад ва иродаи ҳақиқӣ ва муҳаббат расидааст.

Эго, ки аз шахсияти бардурӯғи худ қавӣ ҳис мекунад, вақте ки зарбаи ларзиш эҳсос мешавад, ҳамчун най заъиф мешавад. Ва танҳо баъдтар ӯ қувваҳои худ, қувваҳои рӯҳро барқарор мекунад, на қувваи бардурӯғи ҷисми хоҳиши худро, дар шакле, ки эҳсосот ва ақли поёниро ғизо медиҳад.

Бӯҳрони ҳувият дар Инсон ба муқовимати нафс ба нури рӯҳ мувофиқат мекунад. Ин мукотиба дар ҳаёти нафс ранҷеро дар бар мегирад, ки ба ин муқовимат мутаносиб аст. Ва ҳама муқовимат ба қайд гирифта мешавад, гарчанде ки он аз ҷиҳати равонӣ ё рамзӣ ё фалсафӣ аз ҷониби нафс дарк карда мешавад. Зеро барои ҷон ҳама чиз дар Инсон энергия аст, аммо барои Инсон ҳама чиз рамз аст. Ин аст, ки Инсон дидани он қадар душвор аст, зеро он чизе, ки ӯ аз ин шаклҳо озод хоҳад буд, тавассути ларзиш хоҳад буд, на тавассути рамзи шакл. Ин аст, ки гуфта мешавад, ки воқеиятро шакл намефаҳмад, балки бо ларзиш маълум аст, ки барои ифодаи худ шаклро ба вуҷуд меорад ва месозад.

Проблемаи ҳувият ҳамеша зиёда аз рамзшиносиро, яъне шаклҳои тафаккури субъективии Инсонро ба вуҷуд меорад. Ин зиёдатӣ, дар ҳар лаҳза, бо кӯшиши рӯҳ барои тамос бо нафс тавассути рамзи шакли фикр мувофиқат мекунад, зеро ин ягона воситаи таҳаввулоти он ба нафс дар дохили ақл аст.

Эго бидуни фаҳмидани сабабҳои амиқ дарк мекунад, ки вай мекӯшад худро дар назди худ ҷойгир кунад. Аммо чун хануз асири шаклхои тафаккур, хиссиёти худ аст, ба харакати худ, ба харакати худ боварй дорад! Яъне, бовар дорад, ки ин раванди пажӯҳиш танҳо аз ӯ сарчашма мегирад. Ва ин пошнаи Ахиллеси он аст, зеро нафс дар хаёли дурусту нодуруст, дар хаёли озодии ирода аст.

Вақте ки нерӯи рӯҳ ворид мешавад ва садди ҳувияти бардурӯғро мешиканад, он гоҳ нафс дарк мекунад, ки масъала дигар барои ӯ дуруст нест, балки дастрасӣ ба зеҳни воқеии худ аст. Он гоҳ ӯ ба фаҳмидан шурӯъ мекунад. Ва он чизе, ки ӯ мефаҳмад, аз ҷониби онҳое, ки дар як ақл нестанд, новобаста аз он ки иродаи нек доранд, намефаҳманд. Азбаски ҳама чиз берун аз рамз аст, ҳама чиз **ларзиш аст** .

пӯшиш " -и воқеиятро аз паҳлӯи худ намекашад , дар ҳоле ки рӯҳ ба тарафи дигар кор мекунад. Байни ин ду мукотиба вуҷуд дорад ва шахсият манфиатгиранда аст. Зеро шахсият ҳамеша қурбонии фосилаи байни рӯҳ ва нафс аст.

То даме, ки мушкили ҳувият дар Инсон вуҷуд дорад, ӯ наметавонад хушбахт бошад. Зеро дар зиндагиаш тафриқа вуҷуд дорад, ҳатто агар зиндагии моддиаш дар рӯи замин хуб пеш меравад. Он метавонад танҳо дар таносуби ягонагии худ хуб равад.

Бӯҳрони ҳувият дар одами муосир танҳо ба онҳое, ки аллакай ба нокомиҳои кофӣ дучор омадаанд, ба таври судманд таъсир мерасонад, то дар онҳо хоҳиши бузурги мувозинат пайдо кунанд. Аммо ин хоҳиши мувозинатро танҳо вақте пурра амалӣ кардан мумкин аст, ки нафс асбобҳои шиканҷаи худро барои идора кардани энергияи хуби рӯҳ ҷудо кунад. Дар доираи ҳаёти инсон, ки рӯҳияи бузург вуҷуд дорад, бӯҳрони ҳувият метавонад шадидтар бошад, на бештар аз он ҷое, ки касе ба ин ҳассосияти бузурги нафс ба ин чизи ботинӣ дучор наояд, ки ӯро бемайлон ба сӯи рӯҳонӣ тела медиҳад. бузургтар, бештар ва бештар дар ҷустуҷӯ ва дар ниҳояти кор бештар ва нокомилтар.

Онҳое, ки аз ин тоифаи Башарият ҳастанд, бояд бубинанд, ки ҳама шаклҳо, ҳатто олӣ, зеботарин, чеҳраи аслии рӯҳро парда мекунанд, зеро рӯҳ аз ҳамвори нафс нест; беохир мебинад ва вахте ки эго ба шакл, хатто шакли маънавй аз хад зиёд часпида мешавад, вай ба энергияи кайхоние, ки бояд аз рун гузарад ва суръати ларзиши хамаи принципхои поёнии рухро баланд бардорад, халал мерасонад.'Одам, то ки вай. устоди хаёт шуда метавонад. Вақте ки Инсони болоӣ (ақлии олӣ) устоди ҳаёт аст, ӯ дигар ниёз надорад, ки рӯҳан ба сатҳи ҷон ҷалб карда шавад, зеро рӯҳ, нерӯи ӯ аст, ки ба сӯи ӯ фуруд меояд ва қувваи нури худро ба ӯ интиқол медиҳад. .

Ҳувияти рӯҳии Инсон мавҷудияти дар дохили ӯ тавассути шакли энергетикии рӯҳ аст. Аммо ин энергия қудрати тағирёбандаро надорад, гарчанде ки вай қудрати тағиротро бар шахсият дорад.

Аммо танҳо табдили шахсият кофӣ нест, зеро он паҳлӯи охирини Инсон аст. Ва то он даме, ки нафс низ бо рӯҳ муттаҳид набошад, шахсияти рӯҳонӣ метавонад ба осонӣ Одамро ба табдили босуръати ахлоқи худ расонад, то ба дараҷае, ки ҳар гуна набудани мувозинат дар ақл ва рӯҳи эҳсосотӣ метавонад ӯро ба кризиси шадиди маънавиёт, фанатизми динй.

Ҳамин тариқ, ҳатто Инсони рӯҳонии шадид метавонад ба худ ва ҷомеа зарар расонад. Зеро мутаассиб бемории рӯҳӣ аст ва онҳое, ки аз он ранҷ мекашанд, метавонанд ба осонӣ аз сабаби истисмори хоси шакли рӯҳонӣ дар дигарон ҷалбе ба вуҷуд оваранд, ки онҳоро мӯъминони бузург гардонад, яъне, - мегӯянд гуломони нави шакл, ки аз фанатизм бар пояи пояе бардошта шудааст, ки онро танҳо беморони рӯҳонӣ дар ҷои худ нигоҳ дошта метавонанд, агар ба ӯ эътиқоди мутеъи онҳое, ки мисли ӯ бехабаранд, вале нисбат ба ин шакли беморӣ ҳассостар бошанд, кӯмак кунад.

Бештар Мардон, бидуни фанат рӯҳонӣ шудан, ба рӯҳияи худ хеле мутаассир мешаванд ва ҳудуди он, яъне тасаввуроти шаклро намедонанд. Дер ё зуд ба гузашта менигаранд ва дарк мекунанд, ки қурбонии иллюзияи рӯҳонии худ шудаанд. Ҳамин тавр, онҳо худро ба шакли дигари рӯҳонӣ мепартоянд ва ин сирк метавонад солҳои тӯлонӣ идома ёбад, то рӯзе, ки аз иллюзия нафрат карда, абадан аз он берун меоянд ва дарк мекунанд, ки шуур берун аз шакл аст. Инхо имконият доранд, ки аз доираи шакл берун раванд ва дар охир конунхои бузурги акли олиро кашф кунанд.

Бӯҳрони ҳувияти маънавӣ дар ин замон барои онҳо дигар имконнопазир аст. Зеро онҳо аз таҷрибаи худ медонанд, ки ҳама чиз ба таҷрибаи рӯҳ бар зидди нафс хидмат мекунад, то рӯзе, ки нафс зарурати таҷрибаро тарк мекунад, ки танҳо шуури болоӣ (ақли олӣ) дар ӯ дониста шавад.

Бӯҳрони ҳувияти маънавӣ беш аз пеш ба бӯҳрони замони муосир табдил меёбад. Зеро Инсон дигар танҳо аз рӯи технология ва илм зиндагӣ карда наметавонад. Ба ӯ чизи дигаре наздиктар лозим аст ва илм онро ба ӯ дода наметавонад. Аммо шакли пешинаи дини православӣ низ чунин набуд. Аз ин рӯ, ӯ худро ба як қатор саргузаштҳои рӯҳонӣ ё эзотерикӣ-маънавӣ мепартояд, ки бо нияти қатъии пайдо кардани он чизе, ки меҷӯяд, ё ҷустуҷӯи он чизе, ки мехоҳад пайдо кунад ва дақиқ намедонад. Ҳамин тавр, таҷрибаи ӯ ӯро ба ҳошияи тамоми мазҳабҳо, ҳама мактабҳои фалсафӣ ё эзотерикӣ меорад ва дар ин ҷо боз мефаҳмад, ки агар ӯ аз ҳисоби миёна оқилтар бошад, маҳдудиятҳое вуҷуд доранд, ки ӯ бовар дошт, ки ҷавобҳо пайдо кунад.

Вай дар ниҳоят худро танҳо мебинад ва бӯҳрони ҳувияти рӯҳонии ӯ торафт тоқатфарсо мегардад. То он рӯзе, ки ӯ мефаҳмад, ки ҳама чиз дар ӯ заковат, ирода ва ишқ аст, аммо ӯ ҳанӯз ба қадри кофӣ аз қонунҳои онҳо огоҳ нест, то механизми дар чашми Одами ҷустуҷӯкунанда пинҳон ва пардашударо кашф кунад. Чӣ ҳайратовар дид! Вақте ки ӯ дарк мекунад, ки он чизе, ки ӯ дар давраи бӯҳрони худ меҷуст, танҳо як механизми рӯҳ дар дохили ӯ буд, ки ӯро барои бедор шудан ба худ, яъне ба вай пеш мебарад.

Ва ҳангоме ки ин марҳила ниҳоят оғоз мешавад, Одам, нафси Инсон, рӯҳафтода мешавад ва ба фаҳмидани табиати зеҳни болоӣ (ақли олӣ) дар дохили ӯ оғоз мекунад, ки бедор мешавад ва ӯро водор мекунад, ки иллюзияи ҳама Мардонеро, ки берун аз худ меҷӯянд, эътироф кунад. ниятҳои беҳтарин дар ҷаҳон ва онҳо ҳанӯз дарк накардаанд, ки тамоми ин раванд як қисми таҷрибаи рӯҳ аст, ки эгоро барои омода кардани ӯ ба тамоси ларзиш бо ӯ истифода мебарад.

Инсон дигар дар иртибот бо воқеияти ҳастии худ нест. Ва ин аз байн рафтани иртибот дар кураи замин чунон паҳн шудааст, ки ин Замин як киштии пур аз девонагон аст, ки намедонанд, ки киштӣ куҷо меравад. Онҳоро қувваҳои ноаён роҳбарӣ мекунанд ва ҳеҷ кас дар бораи пайдоиши ин қувваҳо ва нияти онҳо тасаввуроте надорад. Инсон дар тӯли асрҳои зиёд аз ноаён ҷудо шуд, ки мафҳуми воқеиятро комилан аз даст дод. Ва ин аз даст додани шуур сабаби боло рафтани девори мушкилоти мавҷудияти ӯст: шахсият. Ва хол он ки халли он ба у хеле наздик ва дар айни замон хеле дур аст. Кош он чизеро, ки шунидан намехоҳад, гӯш кунад.

Ҷанги сухан ва набарди ғояҳост, ки ӯ боқӣ мондааст. Кадом Инсон метавонад худкифо бошад, агар дарк накунад, ки як қисми ӯ бузург аст, дар ҳоле ки қисми дигар бо ҳиссиёташ маҳдуд аст ва ҳарду метавонанд ба ҳам биёянд? Агар Инсон рӯзе дарк кунад, ки ҳеҷ кас берун аз худаш барои ӯ наметавонад ва танҳо худаш барои худаш қодир бошад... Аммо аз барои худ зиндагӣ кардан метарсад, зеро метарсад, ки дигарон дар ҳаққи ӯ чӣ мегӯянд... Бечора аст!

Мардон мавҷудот ҳастанд, ки дар мубориза бар зидди иллюзия доимо мағлуб мешаванд, зеро онҳо ҳастанд, ки онро зинда ва тавоно нигоҳ медоранд. Ҳама аз нобуд кардани он чизе, ки ба онҳо зарар мерасонад, метарсанд. Як даҳшати воқеӣ! Ва бадтаринаш ҳанӯз дар пеш аст! Чунки одами асри XX ба сӯи ӯ нозил шудани мавҷудотеро хоҳад дид, ки дар байни ситораҳо ҳаракат мекунанд ва дар гузашта барои ӯ худоён буданд.

Проблемаи шахсияти шахсӣ дар миқёси сайёра идома дорад. Чун ин мушкилот аз набудани иртибот миёни ақли поён ва ақли боло бармеояд, таъсири он ҳам дар сатҳи ҷаҳонӣ ва ҳам дар сатҳи шахсӣ эҳсос мешавад, зеро танҳо ақли болотар метавонад ба Инсон асрори бузурги сайёраи худро баён кунад ва. худоёни қадимии он. То он даме, ки ин худоён як ҷузъи таърихи қадиманд, Инсон аз онҳо ташвиш намекашад. Аммо вақте ки ин мавҷудот бармегарданд ва худро дар як нури муосир шинохтанд, зарба дар миқёси ҷаҳонӣ садо медиҳад ва Марде, ки шахсияти воқеии худро наёфтааст, дар байни шахсияти бардурӯғи худ - ва он чизе ки вай фикр мекунад ва бовар мекунад - ва падидаи даврӣ.

Агар зеҳни ӯ барои таҷриба кушода бошад ва дар дохили худ зеҳни воқеиро дарёфт кунад, иттилооти зарурӣ дар бораи яке аз падидаҳои ташвишовар барои сайёра, ки намедонад ва намедонад, Инсон бӯҳрони ҳувияти сайёраро эҳсос намекунад, зеро ӯ дорад. аллакай бӯҳрони шахсияти шахсиро дар дохили худ ҳал кардааст.

Азбаски башарият ба суи мархилаи гардиши таърих ва хаёт босуръат пеш рафта истодааст, фардият, яъне муносибати торафт мукаммалтаршудаи байни Инсон ва кайхон бояд баркарор карда шавад, зеро махз аз фардияти хакикй ларзише, ки кас дар Инсон пайдо мекунад. зухуроти хакикии худро ошкор кардааст. Ва то замоне, ки ин ҳувияти воқеӣ устувор нашавад, фардият ба куллӣ анҷом намеёбад ва наметавон бигӯяд, ки Инсон “ баркамол” аст, яъне қодир аст, ки дар ҳама гуна ҳодисаҳои шахсӣ ё ҷаҳонӣ бидуни халал рӯбарӯ шавад, зеро ӯ аллакай медонад. ва сабаби онро медонад.

Вакте ки мо умуман дар бораи бухрони шахсият сухан меронем, мо дар ин бора ба тарзи равоншиносй сухан меронем, ба он маъно, ки мо кушиш мекунем, ки муносибати инсон ва чамъиятро муайян кунем. Аммо бӯҳрони шахсият аз он амиқтар аст. Дигар одами иҷтимоӣ нест, ки чӯбчаи ченак мегардад, муқаррарӣ, ки мо бояд ба он ноил шавем. Баръакс, муқаррарӣ бояд интиқол дода шавад, яъне нисбат ба худи худ барқарор карда шавад.

Вақте ки Одам дарк мекунад, ки шахсияти воқеии ӯ болотар аз шахсияти муқаррарии Инсони муқаррарӣ дар қавсҳост, ӯ ду чизро дарк мекунад. Аввалан, он чизе, ки Одами муқаррариро ба ташвиш меорад, дигар ӯро ба ташвиш намеорад; ва он чизе, ки ба сайёраи ғайримуқаррарӣ меафтад, муқаррарӣ аст. Пас падидаи ҳувияти воқеӣ, ки аз ин дидгоҳ дида мешавад, аҳамияти бештар пайдо мекунад, зеро он муайян мекунад, ки кадом Инсон метавонад заъфҳои муқаррарии Инсони муқаррарӣ ё беҳуширо паси сар кунад ва илова бар ин, муайян мекунад, ки Марде, ки не, муқаррарӣтар аст - ин. Яъне, то дараҷаи Инсони беҳушӣ ва нисбатан мутавозин - метавонад фишорҳои як тартиботи сайёраро дастгирӣ кунад, ки хатари вайрон кардани мавҷудияти муқаррарӣ ва фурӯпошии фарҳанге гардад, ки чунин Одамро ба дунё меорад.

Марде, ки шахсияти воқеии худро кашф кардааст, бешубҳа аз ҳама шаклҳои таҷрибаҳои равонӣ аст, ки хатари халалдор кардани Мардеро дорад, ки комилан маҳсули фарҳанги худ аст ва танҳо аз рӯи арзишҳои фарҳанги худ зиндагӣ мекунад. Зеро дар воќеъ, фарњанг як рони хеле борик ва хеле нозук аст, ки њодисањои хориљї онро халалдор кунанд, яъне онро дар иртибот бо воќеияте, ки намедонад ва ё комилан бехабар аст, таъриф кунад. Ин хатар дар Одам аз падидаи ҳувияти ҳалнашуда аст.

Зеро агар ӯ шахсияти воқеии худро кашф накунад, аз ҷиҳати эҳсосӣ ва равонӣ ғуломи психологияи иҷтимоӣ ва аксуламалҳои табиии ӯ мешавад, вақте ки ҳодисаҳои охири давра ҷараёни муқаррарии рушди ӯро халалдор мекунанд. Маҳз дар ин ҷо Инсон бояд аз аксуламалҳои иҷтимоӣ-фардӣ озод бошад, то тавонист таҷрибаро мувофиқи тарзи фаҳмиши универсалӣ зиндагӣ кунад. Танҳо шахсияти воқеӣ бо Инсони воқеӣ ва зеҳни воқеӣ мувофиқат мекунад. Танҳо шахсияти воқеӣ метавонад бидуни душворӣ рӯйдодҳои кайҳонро мувофиқи заковат, ки аз эҳсосоти маҳдудкунандаи Инсон ҷудо шудааст, шарҳ диҳад.

Проблемаи бӯҳрони ҳувият дар Инсон бештар аз мушкилоти равонии оддитарин мушкилоти зиндагӣ аст. Категорияҳои равонӣ, ки Инсон дар ҷустуҷӯи худ мехоҳад дарк кунад, дигар ба онҳое, ки шахсияти аслии худро кашф мекунанд, мувофиқат намекунад, зеро онҳо дигар ҳамон шавқу рағбати зиндагиро, ки ҳангоми мубориза бо худ доштанд, надоранд. Ҳуввияти воқеии ӯ ҳар гӯшаи ҳастии худро пур карда, худро бо худе рӯбарӯ мекунад, ки дар дигар андозагирии ақл, андоза ё ҳамвории энергия ҷойгир шудааст, ки бо тақлид алоқаманд нест, зеро ӯ комилан аз категорияҳои равонии ташаккулёфта мустақил аст. сохторҳои эмотсионалӣ ва равонии Одами беҳуш бидуни шахсияти воқеӣ.

Падидаи бӯҳрони ҳувият барои Инсон ранҷ аст, зеро ӯ ҳеҷ гоҳ наметавонад дар худ, бо худ, ки ҳамеша дар ҷустуҷӯи худ комилан хушбахт бошад. Барои ӯ, хушбахт будан як таҷрибаест, ки ӯ мехоҳад ҳамеша зиндагӣ кунад. Аммо ӯ дарк намекунад, ки барои он чизе, ки ӯ " хушбахт" меномад , шумо бояд худро хуб ҳис кунед, яъне тавонед дар ҳамоҳангии комили ботинӣ бидуни ҷаҳони беруна ин ҳамоҳангиро халалдор накунад. Ӯ дарк намекунад, ки зиндагӣ аз худ фарқ надорад, то он даме, ки қудрати ботинӣ барои сӯрох кардани заминае, ки ранги онро медиҳад, наёбад.

Марде, ки шахсияти воқеии худро кашф кардааст, дигар ҳамон зиндагии пештараашро надорад. Рангҳо тағйир ёфтанд, зиндагӣ дигар ҷолибе надорад, дар ҳар сатҳ гуногун аст. Зеро вай аз хаёти дигари пештара бо он фарк мекунад, ки махз фарди хакикй имкониятхои худро муайян мекунад, ба чои он, ки охирин бо маданияте, ки дар он реша давондааст, катъиян ба вай бор карда мешавад.

Зиндагии Инсоне, ки шахсияти худро кашф кардааст, муттасилиеро ифода мекунад, ки бо мурури замон гум шудааст ва дигар маҳдудият надорад, яъне интиҳо. Аллакай ин дарккунй ба тарзи зиндагонй ва тарзи эчодй дахолат мекунад. То замоне, ки Инсон аз ҳувият ранҷ мебарад, то замоне, ки бо ақли воқеии даруни худ иртибот надорад, танҳо ниёзҳои худро бароварда метавонад. Вақте ки ӯ дар рӯшноӣ аст, ӯ дигар маҷбур нест, ки худро таъмин кунад, зеро ӯ аллакай тавассути ларзиш тарзи ҳаёти худро медонад ва ин дониш ба ӯ имкон медиҳад, ки энергияи эҷодии барои эҳтиёҷоти худ заруриро тавлид кунад. Категорияи психологии зиндамонӣ танҳо барои энергияи эҷодӣ, ки тамоми захираҳои Инсонро истифода мебарад ва онҳоро дар ихтиёри некӯаҳволии ӯ мегузорад, пажмурда мешавад.

Барои он ки Инсон мушкилоти шахсияти худро бартараф кунад, бояд дар дохили ӯ гузариши арзишҳо аз сатҳи равонӣ ба сатҳи зеҳни пок ба амал ояд. Дар ҳоле, ки арзишҳои равонӣ ба бӯҳрони ӯ мусоидат мекунанд, зеро онҳо танҳо ба ҳиссиёти ӯ, ба ақли ӯ, ки моводи ҳассосро тафсир мекунад, маҳдуд мекунанд, ба ӯ асои ченак лозим аст, ки ба ризоияти ақли ӯ тобеъ нест.

Дар ин ҷо як навъ мухолифат бори нахуст дар ӯ ба чизе ба вуҷуд меояд, ки ба даруни ӯ ворид мешавад ва дар ҳаракаташ пешгирӣ карда наметавонад. Вақте ки ҳаракат оғоз мешавад, он нури ин зеҳн аст, ки аз нафс ва химераҳои он новобаста аст. Маҳз дар ин ҷо ҷойгузини арзишҳо эҳсос мешавад, ки боиси ранҷу азоби дохилӣ мегардад, ки барои ворид шудан ба зеҳни рӯшноӣ мувофиқи он чизе ки Одами бедоршаванда бояд зиндагӣ кунад, кофӣ аст.

Тағйир додани арзишҳо танҳо тадриҷан анҷом дода мешавад, то ба ego имкон диҳад, ки тавозуни муайянро нигоҳ дорад. Аммо бо мурури замон тавозуни нав ташаккул меёбад ва эго дигар муқаррарӣ нест, аз нигоҳи иҷтимоӣ; вай бошуур аст. Яъне, вай аз хаёли шакл ва меъёр мебинад ва бештар фардӣ мешавад, то ларзиши ҷисмҳои нозуки худ, сатҳҳое, ки фардияти ӯ бар он асос хоҳад дошт ва шахсияти воқеии худро боло барад.

Ҷойивазкунии арзишҳо воқеан фурӯпошии арзишҳост, аммо мо онро «ҷой задан» меномем, зеро тағйироте, ки ба амал меояд, ба қувваи ларзиш мувофиқат мекунад, ки тарзи диданро тағир медиҳад, то тарзи фикрронӣ ба зеҳн мувофиқат кунад. маркази баландтари одам. То он даме, ки эго шоҳиди ин фурӯпоширо бо ларзиш надидааст, вай баҳси категорияҳои фикрҳо, рамзҳоро идома медиҳад, ки деворҳои шахсияти бардурӯғи онро ташкил медиҳанд. Аммо вақте ки ин деворҳо заиф мешаванд, ҷойгузини арзишҳо ба тағироти амиқ мувофиқат мекунад, ки онро нафс оқилона карда наметавонад. Ва натаво-нист, ки аз тарафи у рационализато-рй карда шавад, нихоят ба рушной дучор мешавад, яъне нихоят ба он пайваста ва афзоянда мепайвандад.

Пас, ҳаёти ӯ бо давра тағир меёбад ва ба зудӣ, ӯ дигар онро на дар ҳудуди маҳдуд, балки дар потенсиалҳо зиндагӣ мекунад. Шахсияти вай дар робита ба вай бештар муайян карда мешавад, ба ҷои он ки дар робита бо хоҳишҳои субъективии вай муайян карда шавад. Ва ӯ дарк мекунад, ки " худи воқеӣ ва объективӣ" чӣ маъно дорад .

Вақте ки ӯ худии воқеӣ ва объективиро дарк мекунад, хеле равшан мебинад, ки ин нафс худ аст, илова бар он чизи дигаре дар дохили худ, ки намебинад, вале худро ҳозир ҳис мекунад, дар он ҷо чизе ба даруни ӯ меравад. Чизи оқилона, доимӣ ва ҳамеша мавҷуд аст. Чизе, ки бо чашмонаш тамошо мекунад ва ҷаҳонро ҳамон тавре, ки ҳаст, шарҳ медиҳад, на он гуна ки нафс онро пештар дидааст.

Мо дигар намегӯем, ки ин Одам « ақлӣ» аст, мо мегӯем, ки ӯ « паҳлӣ (ақлии олӣ) аст» , яъне барои донистани ӯ дигар ба фикр кардан лозим нест. Дарди ҳувият аз ӯ, аз таҷрибаи худ он қадар дур аст, ки вақте ба гузаштаи худ нигоҳ мекунад, ҳайрон мешавад ва ҳоло чӣ аст ва онро бо он чизе ки буд, муқоиса мекунад.

БОБИ 2

Эволютсия ба поён ва таҳаввулоти боло
BdM-RG #62A (тағйирёфта)

Хуб, ҳамин тавр ман эволютсияи Одамро ҷудо мекунам, ман ба ӯ каҷ ба поён ва каҷи болоро медиҳам Хуб. ? Каҷи каҷро, ки ман "инволюция" меномам, каҷи болоро ман эволютсия меномам. Ва имрӯз Одам дар нуқтаи вохӯрии ин каҷҳо қарор дорад. Сана мегузорем: агар хохед, соли 1969. Агар мо ба эволютсия – на аз дидгоҳи дарвинистӣ – балки аз нигоҳи сеҳру ҷоду, яъне аз рӯи пажӯҳишҳои ботинии Инсон нигоҳ кунем ва агар ба замон баргардем, мо метавонем дар он ҷо фурӯпошии дувоздаҳ ҳазор сол пешро пайдо кунем. тамаддуни бузурге, ки ба он номи Атлантида дода шудааст.

Ҳамин тавр, он даврае буд, ки Инсон он чизеро, ки ҷисми астралӣ номида мешавад, як ҷанбаи шуури ӯст, василаи нозуки шуури ӯ мебошад, ки бевосита бо ҳама чизҳои психоэмоционалӣ алоқаманд аст, босуръат инкишоф дод. Ва баъд аз нобудии ин тамаддун то имрӯз Инсон як қисми дигари шуури худро инкишоф дод, ки онро ба таври ғайб метавон рушди шуури равонии поёнӣ номид, ки боиси рушди хеле пешрафтаи ақл гардид, ки имрӯз Инсон аз он истифода мекунад. барои фахмидани олами модди.

Ва аз соли 1969 дар ин сайёра падидаи наве дар шуури Инсон ба амал омад, ки онро метавон номи синтезро дод ё онро метавон номи бедории шуури болоӣ (ақли олӣ) дар рӯи замин дод. Ва дар ҷаҳон Мардоне ҳастанд, ки фаъолияти худро дар сатҳи тафаккури поёнӣ, аз ин рӯ, ақл қатъ кардаанд ва ба ташаккули боз як қабати шуур шурӯъ кардаанд, ки онро шуури болоӣ (ақли олӣ) меноманд. Ва ин Мардон қобилиятҳое доранд, ки дар ҳоли рушд ҳастанд ва онҳо низ бо давраи дигари эволютсия мувофиқат хоҳанд кард, ки онро насли шашум номидан мумкин аст.

Ба таври ниҳонӣ, вақте ки мо дар бораи эволютсияи инсон ҳарф мезанем, мо дар бораи Атлантида сухан меронем, ки чорумин нажод бо зернажодҳои худ, нажодҳои ҳиндуаврупоӣ, ки мо ҷузъи он ҳастем, ки қисми панҷуми нажод мебошанд. ва зергурӯҳҳои он. Ва ҳоло дар ҷаҳон ибтидои нажодҳои нави реша вуҷуд дорад, ки зернажодҳои худро низ хоҳад дод. Ва дар ниҳоят як нажоди ҳафтуми реша пайдо хоҳад шуд, ки ба Инсон имкон медиҳад, ки ба сатҳи таҳаввулоти ба қадри кофӣ пешрафта бирасанд, то дигар ба истифодаи органикии ҷисми моддии худ эҳтиёҷ надошта бошад. Аммо мо дар айни замон бо ин кор сару кор надорем, бинобар ин мо бо нажоди шашуми реша сару кор дорем, ки нажоди ҷисмониро ифода намекунад, балки як ҷанбаи сирф равонии шуури нави равонии Инсонияти ояндаро ифода мекунад.

Мушаххас аст, ки барои фаҳмидани таҳаввулоти Инсон дар ин ҳамвор, аз нуқтаи гирдоби баръакс ба анҷоми ниҳоии он, ки аз рӯи маълумоте, ки ба мо мерасад, шояд ду ҳазору панҷсад сол бошад, маълум аст, ки Инсон мегузарад. тавассути марҳилаҳои комилан фавқулоддаи шуур, яъне он қадаре ки одами Атлантида дар муқоиса бо одами нажодҳои ҳинду аврупоӣ маҳдуд буд, ҳамон қадар одами имрӯза дар муқоиса бо одами оянда маҳдуд аст ва маҳдуд хоҳад шуд. эволютсияи шуури болоӣ (ақли олӣ) дар Замин, ки онро Ауробиндо пешгӯӣ карда буд.

Чизи ғолиб дар таҳаввулоти шуури болоӣ (ақли олӣ) ин аст: он аст, ки имрӯз мо одамон, одамони оқил, одамони декартӣ, одамони хеле инъикоскунандаи нажоди панҷум, ҳамон қадар майл дорем. бовар кардан ба он ки тафаккури моро нафси мо идора мекунад, фардо инсон кашф хоҳад кард, ки тафаккури инсон аз ҷониби нафс идора намешавад, ақли инсон дар таърифи равонии худ, ифодаи инъикоскунандаи нафс аст ва сарчашмаи он дар ҷаҳонҳои мувозӣ ҷойгиранд, ки онҳоро ҳоло "ҷаҳони равонӣ" номидан мумкин аст, аммо баъдтар "ҷаҳони меъморӣ" номида мешавад .

Ба ибораи дигар, он чизе ки ман дар назар дорам, ин аст, ки чӣ қадаре ки Инсон барои кашф кардани манбаи андешаи худ душворӣ ё қобилият ё озодиро ба даст орад, ҳамон қадар имкон дорад, ки ӯ ба иртиботи телепсихологӣ бо ҷаҳонҳои параллелӣ оғоз кунад. , ки дар ниҳоят дар ҷараёни эволютсия, дар сатҳи ҷаҳонӣ, ба сатҳи универсалии нажод расида, сирри ҳаётро ҳам дар соҳаи материя ва ҳам дар олами астралии рӯҳ, назар ба дараҷаи олами рӯҳии Рӯҳ. Ба ибораи дигар, манзури ман ин аст, ки ӯ эй Инсон, ба ҷое расидааст, ки имрӯз имкон дорад ба ҳолати шуури равонӣ барои худ кофӣ бирасад.

Ва ҳангоме ки ман огоҳии рӯҳии худкифоиро мегӯям, ман огоҳии равониро дар асоси арзиши равонии ҳақиқат дар назар надорам. Ҳақиқат ин истилоҳ аст, ин эътиқоди шахсӣ ё эътиқоди иҷтимоӣ ё эътиқоди ҷомеашиносии дастаҷамъӣ мебошад, ки ҷузъи ниёзҳои эҳсосии Инсон ҳамчун як фард ё ҷомеа ҳамчун коллектив барои таъмини бартарият дар олами материя мебошад.

Аммо аз нигоҳи таҳаввулоти шууриояндаи Башарият, падидаи ҳақиқат ё ҳамтои равонии он ё арзиши эҳсосии он ба далели оддӣ комилан бефоида хоҳад буд, ки Инсон дигар аз эҳсосот истифода бурда наметавонад. баҳодиҳии психологии дониши ӯ. Вай дигар маҷбур нахоҳад шуд, ки эҳсосоти виҷдони худро барои рушди амнияти рӯҳии худ истифода барад.

Ҳамин тавр, Инсон дар зеҳн комилан озод хоҳад буд, то тавонанд дар сатҳи равонӣ, ифода, коркард ва таърифи мавзӯъҳои ниҳоии беохири шуури умумибашариро, ки ҷузъи тамоми нажодҳои ҷаҳон ҳастанд, амалӣ карда тавонанд. аз тамоми нажодҳо дар кайҳон ва дар асл ҷузъи ягонагии тағйирнопазири Рӯҳ мебошанд, дар таърифи мутлақ, ҳамчун манбаи аслии Нур ва ҳаракати он дар кайҳон.

Ҳамин тавр, дар таҳаввулоти башарият нуқтае хоҳад омад, ки дар ниҳоят эго вақти аз даст рафтаро дар шуури худ ҷуброн хоҳад кард ва дар он ҷо худӣ дар ниҳоят бо ворид кардани шуури худ ба ҳудуди имконпазири таърифи равонии худ мерасад. иктидори эчодии акли поки у, яъне рухи у.

Ва мо дар рӯи замин, дар нажодҳои гуногун, дар миллатҳои гуногун, дар замонҳои гуногун шахсонеро кашф хоҳем кард, ки синтезро хоҳанд донист, яъне онҳо дар як лаҳза қодиранд ба манбаҳои дониш чунон бузург ҷалб шаванд. илми чахонӣ аз чихати техника, техника, тиб, психология ё таърих тамоман сарнагун карда мешавад. Барои чӣ ? Зеро бори нахуст аз замони эволютсияи Инсон, бори аввал аз замони фуромадани Рӯҳ ба материя ва бори аввал пас аз иттифоқи рӯҳ бо моддӣ, Инсон ниҳоят ба қобилияти бардошти дониши мутлақи он ноил хоҳад шуд. .

Он чизе, ки ман дониши мутлақ меномам, ин қобилияти зеҳни инсон аст, ки тавони бардошт ва азхуд кардани Нури худро дорад. Дониши мутлақ факулта нест. Дониши мутлақ пешгӯӣ нест. Дониши мутлақ эҳтиёҷ нест. Дониши мутлақ ин анҷоми таҳаввулоти ислоҳӣ, яъне як қисми майдони бузурги фаъолияти Нур дар кайҳон аст ва имкон медиҳад, ки ба ҳама оламҳо, ҳама мисолҳои интеллектуалӣ, яъне ба ҳама намудҳои зеҳни олам бигӯянд, ки дар як сатҳи баланди рӯҳӣ, яъне дар як ҳавопаймои энергияи кофӣ тавоно аст, ки эҳтимолан ҳангоми эволютсия нопадид шудани маводи баданро барои эҳёи ногузири ҷисми эфирӣ иҷозат диҳад.

Яъне, қобилияти дар Инсон ниҳоят ворид шудан ба як ҷузъи энергетикӣ бо офтобҳои гуногун, ки организми умумиро ташкил медиҳанд ва Рӯҳ, Нур ва пояи он, дар ҳаракат ва дарк дарк мекунанд. шуури атомиро даъват кунед! Ҳамин тавр, дар ҷараёни эволютсия лаҳзае фаро мерасад, ки инсон метавонад бидуни фикр кардан, бидуни ниёз ба фикр кардан, инсон метавонад ниҳоят ба таври қатъӣ ба сохти ақлонии архетипҳои инволютсионӣ ва эволютсияҳои шуури умумиҷаҳонӣ дар рӯи замин дахолат кунад. . Ин маънои онро дорад, ки Инсон дар ниҳоят дарк хоҳад кард, ки ӯ комилан як мавҷудоти оқил аст.

Одам дарк хоҳад кард, ки зеҳн на танҳо ифодаи як шакли таълим аст, балки интеллект ба таври мутлақ хусусияти асосии ҳар як ақл дар ҳама масъала аст. Танҳо мо имрӯз дар ҷое ҳастем, ки ҳамчун як нафс ё худ башарӣ маҷбурем дар доираи ҳудудҳое зиндагӣ кунем, ки инъикоси умумибашарӣ, яъне таърих ва хотираи башарият ба мо таҳмил шудааст.

Ва ба одам хануз дода нашудааст — зеро дар ин соха илм ба кадри кифоя нест — ба одам хануз кобилият дода нашудааст, то бидонад ва фахмад, ки психикааш чй тавр кор мекунад, нафси вай чй тавр кор мекунад, нафси вай чй тавр кор мекунад ва фахмад. Истилоҳи Интеллект дар таърифи универсалии худ чӣ маъно дорад, то Инсон имрӯз ба бадани астралии худ, яъне ҳиссиёташ ба дом афтода бошад!

Вай вазифадор аст, ки дониши бунёдӣ ва умумибашарии худро, дониши хурди маҳдудеро, ки бо таърих ва мавзӯъ дар ҷараёни эволютсия шарт карда шудааст, иваз кунад, зеро ҳамаи назарияҳои илм бояд аз нав дида шаванд, на ба он маъно, ки илм имрӯз муфид нест, баръакс хеле фоиданок аст, вале ба он маъно, ки илм имруз низ сафари ногузири худро ба суи бархам додани худ мекунад. Ҳамон тавре ки ҳама тамаддунҳо роҳи ногузири худро ба сӯи барҳам додани худ мекунанд.

Аммо чи тавре ки тамаддун вокеияти аз байн рафтани худро басо душвор мебинад, илм низ ба бархам додани худ ноил шудан душвор хохад шуд. Ва ин хеле муқаррарӣ аст. Ҳеҷ кас наметавонад аз мавҷудотҳое, ки фикр мекунанд ё аз мавҷудоти дорои шуури муайяне, ки дар ҷаҳон ба таназзул ё нобудшавии худ мусоидат мекунанд, пурсидан мумкин нест. Мо вазифадорем, ки дарк кунем, ки мо чӣ ҳастем, чӣ кор кардаем, чӣ кор карда метавонем, то таҳаввул кунем, то ба инсоният таҳаввул диҳанд.

Аммо ҳамчун шахсони алоҳида, - ман ба таври возеҳ мегӯям, - мо дар ниҳоят вазифадор мешавем, ки дар сайёраи мо ба ҳолатҳои тартиботи умумиҷаҳонӣ ва кайҳонӣ рӯ ба рӯ шавем, мо вазифадор мешавем, ки ба андозаҳое дучор шавем, ки дар гузашта ҳаракатҳои бузурги хурофотро ба вуҷуд овардаанд. дар ҷаҳон; ҳаракатҳое, ки бо таҳаввулоти илм мурданд ва ҳаракатҳое, ки баъдан илм ба таври қатъӣ рад карданд.

Ҳамин тавр, мо бо мурури замон вазифадор мешавем, ки таҷрибаҳои муайянро аз назар гузаронем ва аз нав эҳё кунем, то дарк кунем, ки кайҳон номаҳдуд аст. Ин шуури инсонӣ номаҳдуд аст ва Инсон дар дохили худ ба қадри тавоно аст, ки шуураш тавонист. Имрӯз дар ҷаҳоне хеле муҳим аст, ки мо маҷбурем дар чорроҳаи ҷараёнҳои сершумори ақл зиндагӣ кунем, ки дар маҷмӯъ... Ва ҳангоме ки ман дар маҷмӯъ мегӯям, ман бешубҳа ба Иёлоти Муттаҳида назар мекунам, ки дар куҷо ин Тачрибаи коллективӣ дар мубориза худ бо фардият суст ба вучуд овардани психози коллективӣ мегардад.

Одам наметавонад дар ҷаҳон тавассути ҷараёнҳои ғояҳое, ки шумораи онҳо тавассути телевизион ё рӯзномаҳо ё шаклҳои гуногуни матбуоти озод афзоиш меёбад, бомбаборон карда шавад. Рӯзе меояд, ки Инсон дигар наметавонад ба ин шиддати равонӣ ва равонӣ, ки аз бархӯрдҳои мухталифи ҳақиқат ва дурӯғ бармеояд, таҳаммул кунад. Дар таҳаввулоти шуури болоӣ (ақли олӣ) дар рӯи замин лаҳзае фаро мерасад, ки Инсон маҷбур мешавад, ки воқеиятро нисбат ба худ муайян кунад. Аммо он "худи як" хоҳад буд, ки универсалӣ хоҳад буд, на он "худи як" хоҳад буд, ки ба бозигарии Рӯҳи худ ё ботилии нафси худ ё ноамнии мани худ асос меёбад.

Пас аз он лаҳза Инсон метавонад падидаи инсонӣ, тамаддунро дар тамоми ҷанбаҳояш дарк кунад. Ва ӯ дигар аз ҷиҳати равонӣ бо он чизе, ки рӯй дода истодааст ё дар ҷаҳон рӯй медиҳад, "пур *карда "* нахоҳад шуд . Одам озод шуданро оғоз мекунад. Ва аз лаҳзае, ки ӯ озод шуданро оғоз мекунад, ӯ ниҳоят ба фаҳмидани ҳаёт дар сифати асосии он шурӯъ мекунад. Ва ҳар қадаре ки ӯ таҳаввул кунад, ҳамон қадар ҳаётро ба таври мутлақ, муттаҳид ва омӯзанда дарк хоҳад кард, ба маъное, ки имрӯз ҷузъи шуури решаи панҷум нест.

Чаро ин ҳама гапзанӣ? Одамро оҳиста-оҳиста фаҳманд, ки бузургтарин вафодорӣ, ки ӯ метавонад ба худ диҳад, худро эҷод кунад, вафодорӣ ба худ аст. Мо дар асре зиндагӣ дорем, ки муҳаббат ба шахспарастӣ, бахусус дар ҷаҳони ғарбӣ хеле пеш рафтааст. Мо беш аз пеш индивидуалист шудаем, аммо шахспарастӣ, агар он муносибат боқӣ монад, ба воқеияти инсонӣ аслан ворид нашудааст. Ба ибораи дигар, дар кӯча бо шими сурх ва пойафзоли зард гаштугузор кардан ва ишқварзӣ кардан дар Ню-Йорк, дар Таймс Сквери Ню-Йорк як навъ шахспарастӣ аст. Аммо ин эксцентрикист, ин як шакли астрализатсияи шуури инсон аст.

Инсон лозим нест, ки фардияти худро нигоҳ дорад, шахсияти худро ба маънои мушаххаси истилоҳ баён кунад, ҳассосияти оммаро вайрон кунад ё ҳассосияти мардуми худро ва ё ҳассосияти аҳолии худро поймол кунад. Ин як иллюзия аст! Ва ин як қисми мӯдҳои хоси асри бистум аст, дар ниҳоят он баналӣ мешавад, дар ниҳоят он ҳатто аблаҳ мешавад, дар ниҳоят эстетикаро тамоман намебинад. Ҳамин тавр, Одами нав, таҳаввулоти шуури болоӣ (олии равонӣ) дар рӯи замин, воқеан, ба Инсон имкон медиҳад, ки шуури бениҳоят фардӣ, вале на индивидуалистиро инкишоф диҳад.

Одам фардӣ мешавад, чаро? Зеро воқеияти шуури ӯ ба омезиши Рӯҳи ӯ асос меёбад ва на ба ҷаҳон дар назари одамон, то як навъ флиртро бо эксцентрикӣ ошкор кунад. Барои воқеият будан ба мард лозим нест, ки дар саросари ҷаҳон саргардон шавад ва дар канор бошад. Баръакс. Инсон ҳар қадар бошуур бошад, ҳамон қадар камтар ҳошия мешавад, ҳамон қадар воқеият хоҳад дошт ва дар воқеияти худ ҳамон қадар беном хоҳад буд. Зеро воқеияти Инсон чизест, ки миёни ӯ ва худ меравад, на миёни ӯ ва дигарон.

Агар мо ба таҳаввулоти зарурии нажоди реша дар сайёраи мо назар андозем, он барои каме фаҳмидани падидаи инсонӣ аст. Он ки мо координатҳоро муқаррар кунем, ин сирф прагматикӣ аст, ин танҳо додани чаҳорчӯбаи фаҳмиши хронологӣ ба рӯйдодҳои ногузир аст! Аммо агар дар бораи нажоди бошуур сухан ронем, агар дар бораи Инсонияти бошуур сухан ронем, мо вазифадорем, ки дар бораи Мардон ва шахсиятҳои бошуур сухан гӯем.

Эволютсияи шуури болоӣ (ақли олӣ) дар рӯи замин ҳеҷ гоҳ дар миқёси ягон коллектив сурат нахоҳад гирифт. Эволютсияи шуури болоӣ (ақли олӣ) дар рӯи замин ҳеҷ гоҳ ифодаи қувваи коллективӣ нахоҳад буд. Дар ҷаҳон ҳамеша шахсони алоҳида хоҳанд буд, ки оҳиста-оҳиста, бештар ва бештар ба он нуқтаи шуури худ ҷалб карда мешаванд, ки онҳо бо сарчашмаи худ, Рӯҳи худ, дугонаи худ, ҳар он чизе ки мо онро меномем, муттаҳид мешаванд. ҷузъи Инсон аст.

Аммо харакати фундаменталӣ дар ин самт ба хамин асос хохад ёфт: вай ба фахмидани ходисаи тафаккур, ки аз замони деволютсия хеч гох ба амал наомадааст, асос меёбад. Гуфтан кифоя нест: « *Ман фикр мекунам, пас ман ҳастам». Барои* Декарт гуфтани *"Ман фикр мекунам, пас ман ҳастам"* хуб буд , зеро он як қисми дарк буд, ки фикр дар худ қудрате дорад, ки бояд дар сатҳи фард амалӣ карда шавад.

Аммо дар сатхи шуури эчодй хамон вакт фаро мерасад, ки тафаккури Инсон комилан, ба таври интегралй дигар мешавад. Ва Инсон дигар дар давоми эволютсия фикр намекунад. Фикри у ба тарзи ифодаи эчодии тафаккури олии у табдил меёбад. Ва ин ақл комилан мубаддал мешавад телепсихологӣ. Ба ибораи дигар, Инсон иртиботи фаврӣ бо ҳавопаймоҳои универсалиро эҳсос хоҳад кард ва ин тарзи муошират дигар инъикоскунанда нахоҳад буд. Лаҳзае, ки фикр дар тафаккури Инсон инъикос намеёбад, фикр субъективӣ буданро қатъ мекунад. Мо дигар гуфта наметавонем, ки Инсон фикр мекунад, мо мегӯем, ки Одам бо ҳавопаймоҳои универсалии шуури худ муошират мекунад.

Аммо барои он ки инсон инро ба таври интегралӣ дарк кунад, ба ӯ лозим меояд, ки ин фикрро, ки мо онро имрӯз тасаввур мекунем, чӣ тавре ки мо имрӯз зиндагӣ мекунем, дар зеҳни мо ҷойгир мекунад, чунон ки онро тавлид мекунад ё дарк мекунад, дарк кунад. мо ҳамчун эгои беҳуш, бояд дар мо дарки муайянеро бедор созем, ба он маъно, ки Одам бояд бифаҳмад, ки фикраш дар худ ӯро бар зидди худ ҷудо мекунад. Танҳо ба шарте, ки ӯ бо сабабҳои инволютсия ва беҳушӣ ӯро ба қутби некӣ ё бад, рост ва ботил тобеъ мекунад.

Аз лаҳзае, ки Инсон ақли худро қутб мекунад, хоҳ координатҳои манфӣ ё мусбатро муқаррар кунад, вай танҳо ҷудоӣ байни худ дар сатҳи моддӣ ва худ дар сатҳи кайҳонӣ ва ҷаҳониро ба вуҷуд овард. Ин хеле муҳим аст! Ин хеле муҳим аст, ки он калиди асосии таҳаввулоти оянда аст. Он чизе ки моро водор мекунад, ки ҳамеша фикрҳои худро дар робита бо қутбӣ зиндагӣ кунем, ин ноамнии асосии эгои мост. Ин қобилияти пурқувват ва вампирии эҳсосоти мост. Ин нотавон будани мо ҳамчун худпарастӣ ё ҳамчун як фарди каммаърифат ё аз ҳад зиёд таҳсилкарда аст, то он чизеро, ки медонем, таҳаммул накунем.

Дар дунё Марде нест, ки чизеро надонад. Ҳама одамон чизеро медонанд, аммо ҳеҷ як қудрати ҷаҳонӣ вуҷуд надорад, таърифи фарҳангӣ вуҷуд надорад, дар ҷаҳон ягон дастгирии фарҳангӣ вуҷуд надорад, ки одамеро, ки чизеро медонад, дастгирӣ кунад. Муассисаҳое ҳастанд, ки ба худ ҳуқуқи донистани чизеро медиҳанд, то ин донишро таъсис диҳанд ва тафаккури Инсонро бо он созанд. Ин чизест, ки мо илмро дар сатҳҳои гуногун меномем, ин муқаррарӣ аст.

Аммо ҳеҷ гуна ҳаракати муқобил вуҷуд надорад, ки муассисаҳо дар ҷаҳон қудрати худро ба Инсон диҳанд ё баргардонанд, яъне ба ӯ андозаи хурди худро, ки рӯзе метавонад хеле калон шавад, баргардонанд. Ва шумо метавонед имтиҳонро ба таври хеле содда дар соҳаи рӯҳонӣ, дар соҳаи динӣ супоред. Рузе, ки марказхои Инсон ба кадри кофй кушода мешаванд, у дар сохаи илм низ хамин корро карда метавонад.

Марде, ки дар дунё аст ва масалан, ба назди рӯҳонӣ ё касе, ки дар дин кор мекунад, меравад ва бо ӯ дар бораи Худо сухан мегуфт ва мегӯяд: «Худо чунин аст. чунин чизе *, чунин чизе»* , касе ба ӯ мегуфт: « *Аммо ту бо чӣ ҳақ дар бораи Худо сухан мегӯӣ? Бо кадом ҳақ аз Худо сухан мегӯӣ»...?* Ва агар Инсон камтар таҳаввул карда бошад ва воқеан метавонад шакли Худоро пора-пора кунад, то шаклҳои дигареро, ки ҷузъи ҷанбаи созандаи тафаккури ӯ мебошанд, ба вуҷуд оварад, вай аз институтсионализатсияи Худо боз ҳам бештар азият хоҳад шуд. дарки олами ноаён.

Бинобар ин ман мегӯям, ки Инсон наметавонад ба ҷаҳон, дар шуури болоӣ (ақли олӣ) бо дастгирии ҷаҳон ворид шавад. Инсон замоне соҳиби шуури болоӣ (ақли олӣ) мешавад, ки худро аз ниёз ба пуштибонии дунявӣ комилан раҳо карда, ниҳоят оҳиста-оҳиста ба дарк ва бардошти он чизе, ки медонад, оғоз мекунад. Ва шарти ин аст, ки ба доми қутбҳои росту ботил наафтед.

Агар Инсон ба доми қутбҳои ҳақиқӣ ва ботил биафтад, виҷдони худро ба ҳаяҷон меорад, нафси худро эмин мегардонад ва нисбати воқеият муносибати шадид пайдо мекунад. Ҳақиқат ва дурӯғ танҳо ҷузъҳои психологии нотавонӣ барои донистани равониро ифода мекунанд! Вақте ки шумо стейки хуб мехӯред, шумо ҳайрон намешавед, ки он воқеӣ аст ё қалбакӣ, ҳеҷ қутбӣ вуҷуд надорад, бинобар ин он хуб аст. Аммо агар шумо фикр кунед, ки оё дар он ҷо ҳашарот вуҷуд дорад, оҳ, меъдаи шумо ҷавоб намедиҳад! Ва ин дар сатҳи дониш, дар сатҳи дониш ҳамин аст.

Дониш барои ақли поён он аст, ки донистан барои ақли болотар аст. Дониш як ҷузъи эҳтиёҷоти нафс аст, дар ҳоле ки донистан ҷузъи воқеияти нафс аст. Пас байни донистан ва донистан ягон тафриқа ё ҷудоӣ вуҷуд надорад. Дониш ҷузъи як сатҳи шуур аст ва дониш ҷузъи дигар аст.

Дар доираи дониш мо дар бораи баъзе чизҳо ва дар соҳаи дониш дар бораи чизҳои дигар сӯҳбат мекунем. Ҳарду метавонанд вохӯранд, бо ҳам бародар шаванд ва бо ҳам хеле хуб бошанд. Ошёнаи чорум ҳамеша хуб аст ва ошёнаи панҷум болотараш... Ва Одам мавҷудияти бисёрҷанба аст, аммо Инсон ҳам мавҷудест, ки дорои шуури таҷрибавӣ мебошад. Мо дар рӯи замин шуури таҷрибавӣ дорем. Мо шуури эчодй надорем.

Ба ҳаёти худ нигаред! Ҳаёти шумо тачриба аст! Аз лаҳзае, ки шумо ба ҷаҳон ворид мешавед, ҳаёти шумо ҳамеша аз таҷриба иборат аст, аммо Одам наметавонад дар тачриба беохир зиндагӣ кунад. Рузе ба Инсон лозим меояд, ки бо шуури эчодй зиндагй кунад, дар он вакт хаёт арзанда мешавад, хаёт хеле калон, хеле васеъ мегардад, дар эчодиёти пуркувват аст ва Инсон аз та-чрибаи рухй даст мекашад. Аммо чаро Инсон бо таҷриба зиндагӣ мекунад? Зеро он ба қувваҳои тавоно пайваст аст, ки ман онҳоро хотира меномам, ки дар асл он чизест, ки шумо "ҷон" меномед.

Инсон бо Рӯҳи худ зиндагӣ намекунад, вай ба ҷон мепайвандад, ӯ бо рӯҳ зиндагӣ мекунад, ҳамеша бо рӯҳ вампир мешавад. Одамоне, ки дубора таваллудро таҳқиқ кардаанд *ё* одамоне, ки дар гузаштаи муайян баргаштан ба мавҷудиятро таҳқиқ кардаанд, хеле хуб муайян кардаанд, ки баъзе одамони имрӯза аз баъзе чизҳо азоб мекашанд, зеро дар ҳаёти қаблӣ онҳо аз сабаб азоб мекашиданд. Имрўз одамоне њастанд, ки ба лифт (лифт) даромада наметавонанд, зеро осебњои пеш аз њаёти моддиро аз сар мегузаронанд ва ё дар шароити ќаблї нафасгир шуда буданд, ќодир нестанд... Бўѓї мекунанд. Ҳамин тавр, Одам бо таҷрибаи рӯҳ зиндагӣ мекунад.

Вай зинда аст, вай ба хотираи худ часпида аст, ба мисли хотираи хеле бузурги гайр аз харакати пештараи эволюционии худ, хамчун хотираи хеле васеъе, ки имруз вай хамчун мавчудияти тачрибавй зиндагй мекунад. Одам наметавонад аз таҷрибаи рӯи замин беохир зиндагӣ кунад! Ин таҳқир ба зеҳни универсалии ӯ аст. Бо табиати Инсон комилан оштинопазир аст, ки Инсон гуфта наметавонад: « *Хуб, дар дах сол ман чунин кор кардан мехоҳам, дар панҷ сол мехоҳам чунин кор кунам», бо табиати* инсон комилан оштинопазир аст. Одам, ки ояндаашро намедонад!

Бо табиати Инсон оштинопазир аст, ки вай табиати Инсони пешинаро намедонад. Ба ибораи дигар, бо Рӯҳи Инсон оштинопазир аст, ки ин Рӯҳ дар Инсон маҷбур аст, ки мувофиқи амри ақл зиндагӣ кунад, зеро Одам дар сатҳи моддӣ имрӯз ҷузъи насле аст, ки шуураш поён меравад. Шуури Инсон бояд аз фуруд ба материя ба сӯи баромади ниҳоӣ ба сӯи эфирӣ гузарад, яъне бахше аз воқеияти сайёра, ки дар ниҳоят ҷаҳонест, ки Инсон бояд табиатан дар он ҷовидонии худро зиндагӣ кунад.

Одам барои он офарида нашудааст, ки ба материя биёяд ва бимирад. Он чизе, ки мо марг меномем, яъне бозгашти инсон ё рӯҳ ба сатҳи астралӣ, як ҷузъи беҳушии инсон аст. Ин як бахше аз он аст, ки Инсон аз ҳалқаҳои универсалӣ, ки манбаи насли ӯ ҳастанд, манбаи Ақли ӯст, манбаи зиндаии ӯ ва манбаи худи сайёраи ӯ мебошанд! Пас, Инсон бояд ба сарчашма баргардад, аммо Одам наметавонад аз тариқи иллюзияҳои рӯҳонӣ, таърихии инволютсия ба сарчашма баргардад.

Инсон бо истифода аз ақидаҳои кӯҳна, ки ӯро ба асири материя маҷбур кардаанд, ба сарчашмаи худ баргашта наметавонад. Инсон бо истифода аз василаҳои кӯҳна, ки ӯро дорои шуури таҷрибавӣ сохтааст, ба сарчашмаи худ барнагардад. Инсон бо имон ба сарчашмаи худ барнамегардад.

Одам бо тадриҷан дар давоми эволютсияи худ, қобилияти дастгирӣ кардани он чизе, ки медонад, инкишоф меёбад, ба сарчашмаи худ бармегардад.

Аммо дар чахони имруза мо ба мифология, ба системам психологии худамон махкумем. Мо ба чанголи як муносибати равонии равонӣ, ки ба тамоми илмҳои гуманитарӣ таъсир мерасонад: эътиқод. Чаро инсон бояд бовар кунад? Зеро ӯ намедонад! Чаро инсон бояд бовар кунад? Чунки ӯ як мавҷудияти шуури таҷрибавӣ аст, бинобар ин дар ақл Нуре надорад. Вай дар ҳаракати хеле торикии шуури кӯчаки худ зиндагӣ мекунад, бинобар ин ӯ вазифадор аст, ки бовар кунад, то худро ба чизи ҳаётан муҳим ва мутлақ пайваст кунад.

Аммо ин эътиқод ба мутлақ, ки ҷузъи ҳолати психологии эго аст, ин эътиқод ба мутлақ, онро кй муқаррар кардааст? Он аз ҷониби Одами Инволютсионӣ таъсис дода шудааст. Шумо хуб медонед, ки агар шумо ба дунё равед ва ба касе қиссае гӯед, ки достоне, ки шумо нақл мекунед, дигар ҳангоми қабул ва гуфтани он аз он чизе, ки шумо дар аввал гуфта будед, яксон нахоҳад буд. .

Тасаввур кунед, ки касе ба дунё меравад ва кӯшиш мекунад, ки он чизеро, ки ман имрӯз мегӯям, такрор кунад, ҳамчун ташаббускор, шумо метавонед тасаввур кунед, ки фардо чӣ гуна хоҳад буд! Ҳамин тавр, дар гузашта Мардоне буданд, ки корҳое мекарданд, Ташаббускороне буданд, ки ба ҷаҳон барои кӯмак ба эволютсияи Инсоният омадаанд. Аммо ин мавҷудот чӣ гуфтаанд ва дар бораи он чи гӯё гуфтаанд, ин чизи дигар аст.

Ва ман метавонам ба шумо як чизро комилан бигӯям - зеро ман ин падидаро солҳо боз медонистам - барои одам комилан ғайриимкон аст, ки он чизеро, ки ба таври комил гуфта шудааст, такрор кунад. Кӯшиш кунед, ки ин корро вақте ки имшаб ба хона меоед! Ба инсон имконнопазир аст, ки он чиро, ки комил гуфта шудааст, такрор кунад. Ва ман ба шумо мегӯям, ки чаро. Зеро он чизе, ки ба таври комил гуфта шудааст - ба ибораи дигар, он чизе, ки аз ҷониби нафс ранг карда нашудааст, он чи астрализатсия нашудааст, он чизе, ки ҷузъи беҳушии Инсон нест, балки он чизе, ки ҷузъи кайҳонии Инсон аст, - он ба нафси инсон нигаронида нашудааст. Инсон ё ба нафси Инсон, ё ба ақли Инсон. Он ба Рӯҳи Ӯ нигаронида шудааст.

Ва агар Одам дар Рӯҳи Ӯ набошад, чӣ тавр шумо интизоред, ки ӯ он чизеро, ки Рӯҳи дигаре гуфта буд, қабул кунад? Ин имконнопазир аст. Ҳамин тавр, дар он лаҳза ранг вуҷуд дорад. Ва аз ранг кардани суханони Ташаббускорон он чизе, ки мо динҳо меномем, ба манфиати эволютсионии башарият таваллуд шуданд. Ва ман розӣ ҳастам ва хеле шодам, ки ин рӯй дода истодааст ва ин кор карда шудааст, зеро ин зарур аст. Аммо дар замони эволютсия замоне фаро мерасад, ки инсон дигар ба дастгирии ахлоқӣ ниёз надорад, то ба виҷдонаш пурраи дониши худро диҳад. Ин шуури болоӣ (ақли олӣ) аст.

Ва азбаски мо бо Квебекерҳо сӯҳбат мекунем, азбаски мо бо мардуме сӯҳбат мекунем, ки бо сабабҳои хеле асоснок имкони эҳсоси наздикии муайян ба ҷаҳони рӯҳонӣ, ки дин ба онҳо додааст, мо аллакай пешрафт дорем, ба ин маъно. ки аллакай, мо мавҷудот ҳастем, ки аллакай нисбат ба ноаён ҳассосияти муайяне дорем.

Аммо аз он ҷо ворид шудан ба ҷустуҷӯи амиқи сеҳру ҷоду барои шуур бо истифода аз роҳҳои рӯҳонии инволютсионӣ моро мустақиман ба қутби худ мебарад. Он моро ба муқовимати неку бад, росту ботил меорад ва дар ақл барои мо азобҳои бузург эҷод мекунад.

Ин аст, ки ман мегӯям: Одами бошуур, таҳаввулоти шуури болоӣ (ақли олӣ) дар рӯи замин аз ҳамон лаҳза оғоз мешавад, ки Инсон аллакай зарурати ба ҳақиқат ва қалбакӣ тобеъ накардани андешаи худро дарк мекунад. Аммо тадриҷан омӯхтани он зиндагӣ кардан ва ҳаракати онро дастгирӣ кардан то он даме, ки ин фикр рӯзе комил шавад, яъне комилан дар Нури худ, комилан деполяризатсияшуда, ба тавре ки дар ниҳоят эго, ман ... Эго, рӯҳ. ва Рӯҳ ягонаанд ва Одамро мавҷудияти воқеӣ мегардонанд.

Мавҷудияти воқеӣ чист? Ҳақиқат мавҷудияти воқеӣ аст! Вай мавҷуде нест, ки ба ҳақиқат ниёз дорад, ӯ нест, ки ҳақиқатро мехӯрад. Агар ҳақиқатро бихӯрӣ, фардо дурӯғ мехӯрӣ, зеро одамоне пайдо мешаванд, ки туро боз ҳам бештар ба ҳошияи бепоёни воқеият мебаранд. Агар хакикат мехури, рузе боз ин кадам мезани, зеро ягона чизе, ки ба инсон мувофик аст, ба вичдонаш, ба рухаш, ба нафояш, ба нафсаш, ки ба вучудаш мувофик аст. , сулх аст.

Аммо сулҳ чист? Сулх ин таваққуф аст, қатъи ҷустуҷӯ. Шумо мегӯед: " *Бале, аммо шумо бояд ҷустуҷӯ кунед"* , ман мегӯям: Бале, Инсон дар ҷустуҷӯи худ аст, сарфи назар аз худатон шумо меҷӯед, ҳама Мардон меҷӯянд, аммо дар вақти эволютсия вақте меояд, ки Инсон нест Ҷустуҷӯи дигар нахоҳад буд, Инсон дигар бояд ҷустуҷӯ накунад ва Одам вақте ки ниҳоят дарк мекунад, ки медонад, ҷустуҷӯро бас мекунад.

Ва дар он ҷо мегӯӣ: " *Бале, аммо чӣ гуна метавон донад, ки кас медонад"...* Шумо онро ба қадре хоҳед донист, ки ба худ иҷозат диҳед, то онро бифаҳмед, ба қадри он ки барои фаҳмидани он ки шумо лозим нестед, ки ба касе занг занед. агар шумо дуруст бошед. Ва он гоҳ шумо мегӯед: " *Бале, аммо агар мо ҳақ бошем ё агар мо фикр кунем, ки ҳақ ҳастем, ин хатарнок аст".* Мегӯям: Бале, зеро Марде, ки ҳақро меҷӯяд, Марде аст, ки аллакай дар ҷустуҷӯи ақли худ аст!

Аммо оё дар ҳаёти шумо, дар ҳаёти ҳаррӯзаи шумо, дар гӯшаи шахсии шумо таҷрибаҳо вуҷуд надоранд, оё дар ҳаёти шумо вақтҳое вуҷуд надоранд, ки шумо ҳис мекунед, ки он чизеро, ки шумо медонед, ин аст? Ва ҳангоме ки ин аст, ҳамин аст!

(Пас шумо илова мекунед ва шумо илова мекунед ва шумо илова мекунед ва онҳое, ки қобилияти илова кардани " *ин аст" -и худро* ба дигаре " *ин он" -ро* ба дигаре " *ин аст" илова кунед,* аммо " *ин аст"* ки воқеӣ, " *ин аст"* , ки бар ғурури ақл сохта намешавад, " *ин аст"* , ки бар рӯҳонӣ ё ифтихори рӯҳонии шумо сохта намешавад, " *ин аст",* ки шахсӣ хоҳад буд. ба шумо, " *ин он аст"* , ки барои ҳамаи мардоне, ки шумо вохӯред ва дар онҳо ҳастанд, универсалӣ хоҳад буд , дар он лаҳза шумо хоҳед донист, ки ин аст !) (агар ин параграфро тарҷума кардан ғайриимкон бошад, хориҷ кунед) .

türkmen

Bernard de Montreal
2 konferensiýasynyň transkripsiýasy we terjimesi.

Wagtlaýyn forma

Bu kitap emeli intellekt tarapyndan terjime edildi, ýöne adam tarapyndan tassyklanmady. Bu kitaby gözden geçirip goşant goşmak isleseňiz, biziň bilen habarlaşmagyňyzy haýyş edýäris.

Sahypamyzyň baş sahypasy: http://diffusion-bdm-intl.com/

E-poçta salgymyz: contact@diffusion-bdm-intl.com

Mazmuny

Tutuş Diffusion BdM Intl toparyndan salam.

Pýer Riopel 2023-nji ýylyň 18-nji aprelinde

1-nji bap

Şahsyýet CP036

Başgalaryň öňünde özüni tanamak, ähliumumy adam meselesidir. Ynsan häzirki zaman jemgyýeti ýaly çylşyrymly jemgyýetde ýaşasa, bu mesele ýokarlanýar. Şahsyýet meselesi, özüni beýlekiler bilen deňeşdireninden bäri yzarlaýan, ego durmuşynyň görgüleri. Identityöne şahsyýet meselesi, öz -özüne düşünmegiň ýerine, ýagny öz ölçeglerine görä, özüni ejir çekýän beýleki egoslara garşy bäsdeşlik ukybyna eýe bolmakdan döreýän ýalan mesele. bilen, şol bir meseleden.

Ego, güllerine haýran galmak üçin haýat bilen beýlekisiniň meýdanyna seredip dursa-da, beýlekisiniň özüne edil şony edýändigini görüp bilmeýär. Häzirki wagtda Adamdaky şahsyýet ýa-da şahsyýet krizisi şeýle bir ýiti welin, wagtyň geçmegi bilen şahsy aňyňy ýitirip, özüne bolan ynamy ýitirýär. Howply ýagdaý, esasanam ego eýýäm ejiz bolsa we howpsuzlyga meýilli bolsa.

Şahsyýet meselesi, ýagny özüni özüni ýokary görmezlik ego-yň bu häsiýetini döretmek, aslynda döredijilik meselesidir. Emma ego döredijilikli bolanda, şahsyýet meselesi şeýlelik bilen aradan aýrylmaýar, sebäbi ego özüni peseltmegiň hyýalyna düşünýänçä hiç wagt özüni doly kanagatlandyrmaýar. Pes derejeli ego, has ýokary derejeli ego ýaly şahsyýet meselesini başdan geçirer ýaly, sebäbi onuň bilen beýlekisiniň arasyndaky deňeşdirme diňe masştabda üýtgär, ýöne hemişe bar bolar, sebäbi ego hemişe gowulaşmak güýjünde. Özüniň gözleýän gowulaşmagynyň soňy ýok.

Selföne öz-özüňi gowulaşdyrmak, özüňe bagtly ýaşamak üçin bir sebäp bermek üçin, ego gizlenýän ýorgan. Allöne ähli gowulaşmagyň eýýäm isleg bedeni tarapyndan döredilendigini bilenokmy?

Şahsyýet meselesi Adamda hakyky akyl düşünjesiniň ýoklugyndan ýüze çykýar. Ynsan akyl-paýhasy bilen ýaşaýança, pikirlerinde diňe duýgy tejribesi bilen goldanýar, bilýän ýa-da düşünýän zadyny kesgitlenmedik intellektiň mutlak gymmaty bilen çalyşmak kyn, egosentrik tejribe arkaly.

Ynsan durmuşda özüni görkezmek islese, bellik etmek üçin bu islegden ejir çekýär. Islegine ýetmegi başarsa, başga biri ony iteklär we ş.m. Şonuň üçin Ynsanda islendik ýeňliş görnüşi, statusyna garamazdan islendik şahsyýet krizisini emele getirýär, sebäbi şahsyýet meselesi üstünlik meselesi däl-de, wy consciencedan meselesidir. Realagny hakyky akyl meselesi. .

Ömrüniň dowamynda hakyky akyl-paýhasyň üstüni açýandygyny açan adam, şahsyýetiň problemasyndan az ejir çekip başlaýar, ýöne hakyky döredijiligiň ýoklugyndan ejir çekip bilýär, duýup bilýän zadyna deňdir. Diňe şahsyýetiniň özüne laýyk durmuş ýörelgesine laýyk gelşi ýaly, döredijiligiň köp sanly görnüşlere eýe bolup biljekdigine we her bir adamyň özüne laýyk döredijilik görnüşiniň bardygyna düşüner. Bu görnüşden bolsa, isleg bedeni we döredijilik akyly taýdan ajaýyp sazlaşykda ýaşap biler.

Döredijilikli bolmak dünýäni üýtgetmek diýmek däl-de, içki dünýä daşlaşmak üçin özi üçin ajaýyp görnüşde etmek diýmekdir. Dünýä şeýle üýtgeýär: elmydama içerden, hiç haçan ters tarapa. Artykmaç şahsyýet meselesine düşünip başlaýar. Özüniň nämedigini henizem birneme bolandygyny görýär. Alsoöne bedeniniň üýtgemegi bilen aňynyň ulalýandygyny we şahsyýet meselesiniň ozal huşsuz ego görnüşiniň üstünde ýuwaş-ýuwaşdan ýitip barýandygyny görýär.

Şahsyýet meselesini kem-kemden ýok etmek, ahyrsoňy durmuşyny hakykatdanam görşi ýaly ýaşamaga we özi hakda has gowy we has gowy bolmaga mümkinçilik berýär. Adamda şahsyýetden ejir çekmek ýaly kyn zat ýok. Aslynda hyýaly görnüşlerden ejir çekýär, ýagny başdan başlap döredýän sebäplerine görä, akylly däldigi, ýagny içindäki döredijilik aklyny bilýänligi sebäpli.

Şahsyýetiň bir tarapy käbir ýagdaýlarda utanç, beýlekilerde utanç, köplükde ynamsyzlyk. Diňe ahlakly adam, jemgyýetçilik pikirleriniň torlaryna salnan aňynda sosial pikirlenýän bolsa, näme üçin utanç bilen ýaşar? Egonyň başgalaryň pikirlenýän zatlaryndan derrew dynyp bilmezliginden gelip çykýan utanç hakda-da edil şonuň ýaly. Utanýan ego, başgalaryň pikir edip biljek zatlaryndan dynan bolsa, utanjy ýok bolup, hakyky şahsyýetine has çalt girip bilerdi, ýagny adamy hemişe öz gününiň şöhlesinde görmäge mejbur edýän bu pikir ýagdaýy.

Şahsyýet meselesi Adamda merkeziň ýoklugyndan gelip çykýar. Bu ýokluk, adamy aklynyň guluna öwürýän, aňyň kanunlaryny ýa-da akyl mehanizmlerini bilmeýän böleginiň güýjüni peseldýär. Tejribesine galan Ynsan, akyl-paýhasynda yşyk ýok we başgalaryň Ynsan tebigaty baradaky pikirini kabul etmäge mejbur bolýar.

Ynsan özi hakda gyzyklanýan bolsa, başga bir adam onuň ýaly ýagdaýa düşen bolsa, başga bir adama nädip öwüt berip biler? Emma Adam muňa düşünmeýär we wakalar sebäpli ego garşy edilýän basyşa görä şahsyýet meselesi hasam erbetleşýär.

Akyldaky ego, hakyky akyl-paýhasyna laýyk gelmedik pikirleniş usuly bilen duzaga düşýär. Bu pikirleniş usuly bolsa, akyl-paýhasynyň hakykylygyna ters gelýär, sebäbi akyl-paýhasynyň hakykylygyny öz duýgusy arkaly kabul eden bolsa, meselem, hakykaty ret eden ilkinji adam bolar, sebäbi akyl duýgurlyga ynanmaýar, özüni manysyz bir bölegi hökmünde görýär. Akyl paýhasly ýa-da rasional diýlip hasaplanylýandygy sebäpli, oňa garşy çykýan her bir zat akyl hökmünde ykrar edilmeli däldir. Şeýle-de bolsa, duýgurlyk hakykatdanam hakyky akylyň ýüze çykmasydyr, ýöne bu ýüze çykma, ego ähmiýetine we akyl-paýhasyna düşünip bilmezligi üçin henizem ejizdir. Soňra bolsa düşünjesine çekilýär we şahsyýet meselesine ýagtylyk berip biljek aňyň inçe mehanizmlerini açmak mümkinçiligini ýitirýär.

Identityöne şahsyýet meselesi, akyl goýbermese we ego içerde özüni diňlemese, Ynsan bilen galmalydyr. Eger ego içindäki hakyky akyl tebigatyna we görnüşine duýgur bolsa, kem-kemden sazlanýar we şol akyl-paýhasyndaky öýüni hasam köpeldýär. Wagtyň geçmegi bilen ol ýygy-ýygydan ol ýere gidýär we şahsyýet meselesi aradan aýrylýar, sebäbi özi hakda pikir edýän zatlarynyň diňe hakyky akyl-paýhasynyň psihologiki we akyl taýdan ýoýulmagy, pikirleriniň beýik diwarlaryndan geçip bilmejekdigine düşünýär.

Bilşimiz ýaly çylşyrymly jemgyýetde diňe ego-nyň içki güýji, hakyky akyl-paýhasy ony pikirleriň gabygyndan ýokary galdyryp, hakyky şahsyýetiniň gaýasyna goýup biler. Jemgyýet näçe dargasa, däp bolan gymmatlyklary şonça-da pese gaçsa, ego heläkçilige uçraýar, sebäbi häzirki döwrüň gitdigiçe geň galdyrýan hadysasynyň öňünde durmak üçin resmi jemgyýetçilik dykgaty ýok. durmuş.

Emma ego, öz syryna düşünmek üçin möhüm açarlary berip biljekleri diňlemäge hemişe taýyn däl. Sebäbi psihologiki deformasiýasy ony subýektiw pikirlenişine laýyk gelmeýän hemme zady sorag astyna alýar. Şonuň üçin, ego mundan beýläk görmekden ýüz öwürendigi üçin kän günäkärlenip bilinmez, ýöne şu gün mundan beýläk görüp bilmeýän hem bolsa, ertir gözüniň özüne energiýanyň aralaşmagyna görä giňeljekdigine düşünip bolar.

Aslynda, şahsyýetiň diwaryny öz tagallasy bilen ýeňip geçýän ego däl-de, ejir çekýän jan, ýagny ýagtylygynyň aralaşmagy, akyl, titremäniň daşynda hasaba alynmakdyr. akyl Bu yrgyldy şok ahyrzamanyň başlangyjy bolýar.

Hakyky açýan buýsançly egoslar az , sebäbi bir hili kiçigöwünlilik olary öz ýagtylygyna gönükdirýär. Başga bir tarapdan, bu ýagtylygyň, bu inçe sapakdan geçmegine gaty buýsanýan egoslar bar. Uly öwrümlere, uly kynçylyklara ýykgyn edýän we olary has reallaşdyrýan şol egoslar.

Şahsyýet krizisi Ynsan ýetişmedikligi bilen kesgitlenýär. Hakyky şahsyýet hakyky kämillik ösüşini görkezýär.

Ruh öz hereketlerinde ego-dan garaşsyz, ikinjisi bolsa özüni öýde güýçli duýmasa, gowy oýnaýar. Ego bilmeýän şu pursat. Görkezilende, biderekligine, buýsanjyna, özi bilen bolan söýgüsine, pikirleri bilen basyş astynda ýumurtga ýaly ýarylandygyna göz ýetirýär.

Kalbyň görgüleri, ego ilki bilen düşünip bilmeýän, ýöne ýaşamaga kömek edip bilmeýän sebäpleri bar. Bu ruh işleýär. Bir basganҫakdan beýlekisine geçmegiň wagty geldi. Ilkibaşda başdan geçiren şahsyýet meselesi özüni üýtgedýär we buýsanjy çaganyň oýny ýaly çökýär. Ego buýsanýarmy ýa-da buýsanýarmy, hemmesi howpsuzlyga düşýär. Köplenç “ gaty”, “güýçli” egoslar bilen gabat gelýär , olar üçin hakyky hyýal; hut şu egoslar , şahsyýetiň we ruhy duýgynyň titremeginde, ego indi dolandyryp bilmeýän durmuş hadysalarynyň basyşy astynda öz şahsyýetine iň köp täsir edýär.

Hut şol kyn tejribelerde ego özüni ejizliginiň hakyky nukdaýnazaryndan görüp başlaýar. Hut şol ýerde, akyl-paýhasynyň buýsanjynyň agdyklyk edýän ýalan şahsyýetiniň howpsuzlygynyň, ýagtylygyň titremesi astynda ýarylýandygyny görýär. Soňra üýtgeýär, indi öňki ýaly däl ýa-da ejir çekýär diýilýär. Bu diňe başlangyç, sebäbi ruh ýalan şahsyýetiň diwarlaryny ýaryp başlanda, işini bes etmeýär. Çünki aňyň adama, akyl we hakyky erk we söýginiň düşmegi üçin wagt geldi.

Falsealan şahsyýetinden güýçli duýýan ego, yrgyldy zarbasy duýulanda gamyş ýaly ejiz duýýar. Diňe duýgy we aşaky aňy iýmitlendirýän görnüşde isleg bedeniniň ýalan güýjüni däl-de, güýçlerini, ruh güýçlerini täzeden alýar.

Adamdaky şahsyýet krizisi, ego ruhuň ýagtylygyna garşylygy bilen gabat gelýär. Bu hat alyşmak, ego garşylygy bilen proporsional azaplary öz içine alýar. Psihologiki ýa-da simwoliki ýa-da filosofiki taýdan ego tarapyndan kabul edilse-de, ähli garşylyk hasaba alynýar. Sebäbi ruh üçin hemme zat Ynsanda energiýa, ýöne Ynsan üçin hemme zat simwoldyr. Şonuň üçin Ynsan görmek gaty kyn, sebäbi görjek zatlary, bu görnüşlerden azat bolansoň, görnüşiň nyşany bilen däl-de, titremäniň üsti bilen bolar. Şonuň üçin hakyky görnüşe düşünilmeýär, ýöne özüni görkezmek üçin forma döredýän we döredýän yrgyldy bilen bilinýär diýilýär.

Şahsyýet meselesi elmydama simbologiýanyň artykmaçlygyny, ýagny Adamda subýektiw pikir görnüşlerini talap edýär. Bu artykmaçlyk, islendik wagt kalbyň pikir şekilli nyşan arkaly ego bilen habarlaşmak synanyşygyna gabat gelýär, sebäbi munuň aňyň içinde özüni ösdürmegiň ýeke-täk serişdesidir.

Ego, çuňňur sebäplere düşünmän, özüni görmek isleýändigini bilýär. Stillöne henizem pikir görnüşleriniň, duýgularynyň ýesiri bolansoň, özüni hereketine, hereketine ynanýar! .Agny, bu gözleg işiniň diňe özünden gelip çykýandygyna ynanýar. Munuň özi Achillesiň dabany, sebäbi ego dogry we ýalňyş hyýalda, erkiň hyýalynda.
Kalbyň energiýasy içeri girip, ýalan şahsyýetiň päsgelçiligini ýykanda, ego bu nokadyň indi dogry bolmazlygy üçin däl-de, hakyky akyl-paýhasyna eýe bolmagy üçin düşünýär. Soň bolsa düşünip başlaýar. Onuň düşünýän zadyna, haýsy islegine garamazdan, şol bir düşünjede bolmadyklar düşünmeýärler. Hemme zat nyşanyň daşynda bolany üçin, hemme zat **titreýär** .

Şahsyýet meselesi, ego we ruh biri-birine sazlananda düşünip bolmaýar, sebäbi ego indi hakykatyň “gapagyny ” *(gapagyny)* özüne çekmeýär, ruh beýleki tarapdan işleýär. Ikisiniň arasynda hat alyşma bar we şahsyýet peýdalanýan. Sebäbi şahsyýet elmydama ruh bilen ego arasyndaky boşlugyň pidasy bolýar.

Adamda şahsyýet meselesi bar bolsa, ol bagtly bolup bilmez. Sebäbi onuň üstündäki maddy durmuşy gowy gidýän ýaly bolsa-da, durmuşynda bölünişik bar. Diňe özüniň agzybirligine proporsional taýdan gowy gidip biler.

Döwrebap adamdaky şahsyýet krizisi, diňe deňagramlylyk islegini oýarmak üçin eýýäm ýeterlik kynçylyklary başdan geçirenlere peýdaly täsir edýär. Emma deňagramlylyga bolan bu isleg, ego ruhuň ajaýyp energiýasyny dolandyrmak üçin gynama gurallaryny aýyranda doly durmuşa geçirilip bilner. Uly ruhy taýdan bar bolan adamzat durmuşynda şahsyýet krizisi, özüni barha artýan ruhy tarapa itekleýän bu içki bir zada bolan ägirt uly duýgurlyga duçar bolmaýan ýerinden has ýiti bolup biler. has uly, barha köp gözlenýär we netijede has kämil däl.

Adamzadyň bu kategoriýasyna girýänler, ähli görnüşleriň, hatda iň beýik, iň owadan, kalbyň hakyky ýüzüni örtmelidigini görmeli, sebäbi ruh öz-özünden däl; çäksiz görýär we ego görnüşe, hatda ruhy görnüşe aşa goşulanda, ruhdan geçmeli we kalbyň ähli aşaky ýörelgeleriniň yrgyldy tizligini ýokarlandyrmaly kosmiki energiýa päsgel berýär. 'Ynsan, şeýlelik bilen durmuşyň ussady bolup biler. Iň ýokary (has ýokary akyl) Ynsan durmuşyň ussady bolanda, ruhy taýdan kalbyň tekizligine çekilmeli däl, sebäbi ruh, güýji özüne tarap inýär we oňa ýagtylyk güýjüni berýär. .

Ynsan ruhy şahsyýeti, ruhuň energiýa görnüşi arkaly içindäki barlykdyr. Thisöne bu energiýanyň şahsyýetiň üstünden özgeriş güýji bar bolsa-da, transmutasiýa güýji ýok.

Aloneöne şahsyýetiň üýtgemegi ýeterlik däl, sebäbi Adamyň soňky tarapy. Ego ruh bilen birleşmese, ruhy şahsyýet adamy aňsatlyk bilen ahlagyny çalt öwrüp biler, aňda we ruhy taýdan deňagramlylygyň bolmazlygy oňa sebäp bolup biler. ruhy çökgünlik, dini fanatizm.

Şeýlelik bilen, hatda gazaply ruhy adam hem özüne we jemgyýete zyýan berip biler. Sebäbi fanatizm ruhy keseldir we ondan ejir çekýänler ruhy görnüşini aýratyn ulanýandyklary sebäpli, beýlekilerde beýik imanlylar, ýagny forma täze gullar diýmek üçin güýçli özüne çekiji döredip bilerler. özi ýaly nadan, ýöne keseliň bu görnüşine has biperwaý bolanlaryň boýun egýän ynamy kömek eden bolsa, diňe ruhy hassalaryň saklap bilýän basgançagynda fanatizm bilen ulaldy.

Gitdigiçe erkekler, fanatik ruhy bolman, ruhy taýdan gaty täsir galdyrýarlar we onuň çäklerini, ýagny görnüşiň illuziýalaryny bilmeýärler. Iru-giç geçmişe göz aýlaýarlar we ruhy hyýallarynyň gurbany bolandyklaryna düşünýärler. Şeýlelik bilen özlerini başga bir ruhy görnüşe taşlaýarlar we bu sirk köp ýyllap dowam edip biler, hyýaldan ýigrenýän, ondan hemişelik çykýan we aňyň görnüşiň ýokdugyna düşünýän gününe çenli. Bular formanyň çäginden çykyp, iň ýokary düşünjäniň beýik kanunlaryny açmaga mümkinçilik alýarlar.

Ruhy şahsyýet krizisi häzirki wagtda olar üçin mümkin däl. Sebäbi, öz tejribelerinden başlap, ego öz-özünden diňe ýokary düşünjäni (has ýokary aňy) bilmek üçin tejribe zerurlygyny galdyrýan gününe çenli, ruhuň öz-özüne garşy tejribesine hyzmat edýändigini bilýärler.

Ruhy şahsyýet krizisi häzirki döwrüň krizisine barha köpelýär. Sebäbi Ynsan diňe tehnologiýa we ylym bilen ýaşap bilmez. Oňa has ýakyn bir zat gerek, ylym oňa berip bilmez. Emma prawoslaw dininiň köne görnüşi-de ýokdy. Şeýlelik bilen, gözleýän zadyny tapmak ýa-da tapmak isleýän zadyny gözlemek we takyk bilmeýänligi üçin köp sanly ruhy ýa-da ezoteriki-ruhy başdan geçirmelere özüni atýar. Şeýlelik bilen, tejribesi ony ähli mezhepleriň, ähli filosofiki ýa-da ezoteriki mekdepleriň çägine getirýär we bu ýerde, ortaça garanyňda has akylly bolsa, jogap tapjakdygyna ynanýan çäkleriniň bardygyny ýene bir gezek açýar.

Ahyrynda özüni ýeke tapýar we ruhy şahsyýet krizisi gitdigiçe çydap bolmaýar. Içindäki zatlaryň hemmesiniň akyl, erk we söýgi bolandygyny, ýöne gözleýän adamyň gözünde gizlenen we örtülen mehanizmi açmak üçin entek kanunlaryny ýeterlik bilmeýän gününe çenli. Ol nähili geň galdyrdy! Krizis döwründe gözleýän zadynyň diňe içindäki ruhuň mehanizmidigine göz ýetirende, ony özüne, ýagny özüne oýanmak üçin öňe sürmäge hyzmat edipdir.

Bu etap ahyrsoňy başlansoň, Ynsan, öz-özünden döreýän, içinden çykýan akyl-paýhasynyň (ýokary aňyň) tebigatyna düşünip başlaýar we daşarda gözleýän ähli Erkekleriň hyýalyny tanamaga mejbur edýär. dünýädäki iň gowy niýetler we bu prosesiň kalbyň tejribesiniň bir bölegidigine entek düşünmedikler, ego bilen titremek üçin ony taýýarlamak üçin ego ulanýarlar.

Ynsan indi barlygynyň hakykaty bilen aragatnaşyk saklamaýar. Aragatnaşygyň ýitmegi obeer şarynda şeýle giň ýaýrandyr welin, bu Earther gäminiň nirä barýanyny bilmeýän dälilerden doly gämini görkezýär. Olara göze görünmeýän güýçler ýolbaşçylyk edýär we bu güýçleriň gelip çykyşy ýa-da niýetleri barada hiç kimde pikir ýok. Ynsan köp asyrlap görünmeýän zatlardan aýrylyp, hakykat düşünjesini düýbünden ýitirdi. Bu huşuň ýitmegi, bar bolan meseläniň diwaryny galdyrmagynyň sebäbi: şahsyýet. Şeýle-de bolsa, çözgüt oňa gaty ýakyn we şol bir wagtyň özünde-de gaty uzak. Diňe eşitmek islemeýän zadyny nädip diňlemelidigini bilýän bolsa.

Söz urşy we pikirler söweşi onuň galan zatlary. Ynsan, bir böleginiň beýikdigine, beýlekisiniň duýgusy bilen çäklendirilendigine we ikisiniň birleşip biljekdigine düşünmese, öz-özüne ýeterlik bolup bilermi? Ynsan bir gün daşynda hiç kimiň özi üçin edip bilmejekdigine we diňe özi üçin edip biljekdigine düşünip bilse ... heöne özi üçin ýaşamakdan gorkýar, sebäbi beýlekileriň näme diýjeklerinden gorkýar ... Özüniň ýaly garyp!

Erkekler, illýuziýa garşy göreşi yzygiderli ýitirýän jandarlar, sebäbi ony diri we güýçli saklaýanlardyr. Her kim özüne zyýan berýän zady ýok etmekden gorkýar. Hakyky düýş görmek! Iň erbet zat entek ýok! Sebäbi XX asyryň adamy, ýyldyzlaryň arasynda hereket edýän we ozal onuň üçin hudaý bolan jandarlaryň özüne tarap inýändigini görer.

Şahsy şahsyýet meselesi planetar masştabynda dowam edýär. Bu mesele aşaky akyl bilen beýik aňyň arasynda baglanyşygyň ýoklugy sebäpli ýüze çykýar, onuň täsiri dünýä derejesinde-de, şahsy derejede-de duýulýar, sebäbi diňe ýokary akyl adama planetasynyň beýik syrlaryny düşündirip biler we gadymy taňrylary. Bu taňrylar gadymy taryhyň bir bölegi bolýança, Ynsan olary biynjalyk edenok. Theseöne şol bir jandarlar gaýdyp gelip, özlerini häzirki zaman äheňinde tanadanda, dünýä derejesinde haýran galmak başlaýar we hakyky şahsyýetini açmadyk Adam özüniň ýalan şahsyýeti, pikir edýän we ynanýan zatlarynyň arasynda tutulýar. aýlawly hadysa.

Akyly başdan geçirmäge açyk bolsa we içindäki hakyky akyl-paýhasy, bilmeýän we bilmeýän bir planetany iň biynjalyk edýän hadysalardan biri barada zerur maglumatlary alsa, Ynsan planetada şahsyýet krizisini başdan geçirmeýär, sebäbi bar içindäki şahsy şahsyýet krizisini eýýäm çözdi.

Adamzat taryhyň we durmuşyň öwrülişik nokadyna çalt öňe gidýändigi sebäpli, şahsyýet bilen, adam bilen kosmosyň arasyndaky barha kämilleşýän gatnaşyklar ýola goýulmalydyr, sebäbi hakyky şahsyýetden adamda tapylan titremäni tapmaly. hakyky şahsyýetiniň ýüze çykandygyny ýüze çykardy. Bu hakyky şahsyýet durnuklaşdyrylmasa, şahsyýet doly ýerine ýetirilmeýär we adam “ kämillik ýaşyna ýeten” diýip bilmez , ýagny islendik şahsy ýa-da dünýä hadysasynda hiç hili biynjalyk bolmazdan ýüzbe-ýüz bolup biler, sebäbi ol eýýäm bilýär sebäbini bilýär.

Umuman şahsyýet krizisi barada aýdanymyzda, bu hakda psihologiki nukdaýnazardan, adam bilen jemgyýetiň arasyndaky gatnaşyklary kesgitlemäge synanyşýarys. Emma şahsyýet krizisi ondan has çuňlaşýar. Indi ölçemeli taýaga, ýetmeli adaty adama öwrülen sosial adam däl. Munuň tersine, kadalylyk üýtgedilmeli, ýagny özüni täzeden dikeltmeli.

Ynsan hakyky şahsyýetiniň gabykdaky adaty adamyň adaty şahsyýetinden has ýokarydygyna düşünip başlanda, iki zada düşünýär. Birinjiden, adaty adamy alada goýýan zat indi ony aladalandyrmaýar; Adatdan daşary planetany nämä soksa, adaty zat. Soňra bu nukdaýnazardan seredilýän hakyky şahsyýet hadysasy has möhüm bolýar, sebäbi haýsy adamyň adaty ýa-da huşsuz adamyň adaty gowşak taraplaryny ýeňip geçip biljekdigini kesgitleýär we üstesine-de, adaty bolmadyk adamyň has adatydygyny kesgitleýär - diýmek, huşsuz we deňeşdirilende deňagramly adam - adaty bir jandary bozup, şeýle Adamy döredýän medeniýetiň çökmegine sebäp bolup biljek planetar tertibiniň basyşlaryny goldap biler.

Hakyky şahsyýetini açan adam, diňe bir öz medeniýetiniň önümi bolan we diňe medeniýetiniň gymmatlyklary bilen ýaşaýan adamy biynjalyk etmek howpy döredýän ähli psihologiki tejribelerden ýokarydyr. Aslynda, daşarky hadysalar ony biynjalyk etmek üçin, ýagny bilmeýän ýa-da düýbünden habarsyz bir hakykata degişlilikde täzeden kesgitlemek üçin bir medeniýet gaty inçe we gaty näzik kanwadyr. Bu, adamda çözülmedik şahsyýet hadysasy üçin howp.

Sebäbi hakyky şahsyýetini açmasa, emosional we akyl taýdan sosial psihologiýanyň guly bolar we aýlawyň ahyrky wakalary onuň ösüşiniň adaty ugruny bozanda tebigy reaksiýalary bolar. Ynha, tejribäni ähliumumy düşüniş tertibine görä ýaşap bilmek üçin adam sosial-şahsy reaksiýalardan azat bolmaly. Diňe hakyky şahsyýet hakyky adama we hakyky akyl bilen gabat gelýär. Adamyň çäklendiriji duýgularyndan daşlaşdyrylan bir akyla görä, diňe hakyky şahsyýet kosmiki hadysalary düşündirmekde kynçylyksyz düşündirip biler.

Adamdaky şahsyýet krizisi, ýönekeý psihologiki mesele däl-de, durmuş meselesidir. Adamyň özüni gözlemek üçin düşünmek isleýän psihologiki kategoriýalary, hakyky şahsyýetini açýanlara laýyk gelmeýär, sebäbi indi durmuş bilen gyzyklanmaýar, özi bilen göreşenlerinde. Hakyky şahsyýeti, barlygynyň her bir burçuny dolduryp, aňynyň, ölçeginiň ýa-da energiýa tekizliginiň başga bir ölçeginde ýerleşýän, özüni emele getirýän psihologiki kategoriýalardan düýbünden garaşsyzdygy bilen ýüzbe-ýüz bolýar. hakyky şahsyýeti bolmadyk huşsuz adamyň duýgy we akyl gurluşlary.

Şahsyýet krizisi hadysasy Ynsan üçin ejir çekýär, sebäbi hiç wagt özünde, hemişe gözleýän zadynda özi bilen doly bagtly bolup bilmez. Onuň üçin bagtly bolmak, hemişelik ýaşamak isleýän tejribe. Heöne " bagtly" diýilýän zat bolmak üçin özüňizi gowy duýmalydygyňyza , ýagny daşarky dünýä bu sazlaşygy bozup bilmän, içerki sazlaşykda duýup biljekdigiňize düşünmeýär . Durmuşyň reňkini berýän fonuny deşmek üçin içki güýji bolýança durmuşyň özünden tapawudynyň ýokdugyna düşünmeýär.

Hakyky şahsyýetini açan adam indi öňki durmuşyny ýaşamaýar. Reňkler üýtgedi, durmuş indi özüne çekiji däl, her derejedäki üýtgeşik. Sebäbi, öňki durmuşyndan kök uran medeniýeti tarapyndan düýpgöter ýüklenmegiň ýerine, öz mümkinçiliklerini kesgitleýän hakyky şahsyýet bolmagy bilen tapawutlanýar.

Öz şahsyýetini açan adamyň durmuşy, wagtyň geçmegi bilen ýitip gidýän we indi çägi ýok, ýagny soňy diýilýän dowamlylygy aňladýar. Eýýäm, bu düşünje durmuş ýoluna we döredijilik durmuşyna gatyşýar. Ynsan şahsyýetden ejir çekýänçä, içindäki hakyky akyl bilen aragatnaşyk saklamasa, diňe zerurlyklaryny kanagatlandyryp biler. Lightagtylykda bolanda, indi özüni goldamaly däl, sebäbi titremäniň, durmuşynyň tertibini eýýäm bilýär we bu bilim oňa zerurlyklary üçin zerur döredijilik energiýasyny döretmäge mümkinçilik berýär. Diri galmagyň psihologiki kategoriýasy diňe Adamyň ähli baýlyklaryny ulanýan we olary abadançylygynyň ygtyýaryna ýerleşdirýän döredijilik energiýasy üçin ýer galdyrýar.

Ynsan şahsyýet meselesini ýeňip geçmek üçin gymmatlyklaryň psihologiki tekizliginden arassa akyl tekizligine geçmegi zerurdyr. Psihologiki gymmatlyklar onuň krizisine goşant goşsa-da, diňe duýgusy, duýgy materialyny düşündirýän akyly bilen çäklenýänligi sebäpli, aklynyň tassyklamagyna bagly bolmadyk ölçeg taýagy gerek.

Hut şu ýerde, ilkinji gezek özüne girýän we hereketinde öňüni alyp bilmeýän bir zada garşy çykýar. Hereket başlanda, öz ego we himeralaryndan garaşsyz bu akyl çyrasydyr. Hut şu ýerde gymmatlyklaryň üýtgemegi duýulýar, içki azaplara sebäp bolýar, oýanýan adamyň ýaşamalydygyna görä ýagtylygyň akylyna aralaşmak üçin ýeterlikdir.

Gymmatlyklaryň üýtgemegi, ego belli bir deňagramlylygy saklamaga mümkinçilik bermek üçin diňe kem-kemden amala aşyrylýar. Timeöne wagtyň geçmegi bilen täze deňagramlylyk emele gelýär we jemgyýetçilik taýdan aýdylanda ego adaty däl; huşly. .Agny, görnüşiň we kadanyň hyýallary bilen görýär we inçe bedenleriniň titremesini, şahsyýetiniň esaslanýan derejelerini we hakyky şahsyýetini ýokarlandyrmak üçin barha şahsylaşýar.

Gymmatlyklaryň üýtgemegi aslynda gymmatlyklaryň çökmegi bolup durýar, ýöne biz oňa “süýşme” diýýäris, sebäbi bolup geçýän üýtgeşmeler, görüş tertibini üýtgedýän yrgyldy güýjüne gabat gelýär, şonuň üçin pikirleniş tertibi akyla sazlanyp biler. adamda has ýokary merkeziň. Ego titremäniň bu çökmegine şaýat bolmadyk bolsa, ýalan şahsyýetiniň diwarlaryny emele getirýän pikirleriň, nyşanlaryň kategoriýalaryny ara alyp maslahatlaşmagy dowam etdirýär. Theseöne bu diwarlar gowşap başlansoň, gymmatlyklaryň üýtgemegi, ego bilen rasionallaşdyrylyp bilinmeýän çuňňur üýtgeşmä gabat gelýär. Ony rasionallaşdyryp bilmän, ahyrsoňy ýagtylyga täsir edýär, ýagny ahyrsoňy hemişelik we ösýän görnüşde baglanyşýar.

Şonuň üçin onuň durmuşy sikl bilen üýtgedilýär we tiz wagtdan ony çäklerde däl-de, potensialda ýaşaýar. Şahsyýeti, subýektiw islegleri bilen kesgitlenmegiň ýerine, oňa degişlilikde barha kesgitlenýär. We " hakyky we obýektiw şahsyýetiň" nämäni aňladýandygyna düşünip başlaýar.

Hakyky we obýektiw şahsyýete göz ýetirende, bu şahsyýetiň özüni aç-açan görýär, içindäki başga bir zady görmeýär, ýöne özüni bar ýaly duýýar, şol ýerde bir zat girýär. Akylly, hemişelik we hemişe bar bolan bir zat. Gözleri bilen synlaýan we dünýäni bolşy ýaly düşündirýän, ego-nyň öň görşi ýaly däl.

“ akyl” diýemzok , “ aşa akyl” diýýäris , ýagny bilmek üçin indi pikirlenmeli däldigini aýdýarys. Şahsyýetden ejir çekmek ondan, tejribeden gaty uzakda, geçmişine seredip, häzirki ýagdaýyny görüp, öňki ýagdaýy bilen deňeşdireninde geň galýar.

2-nji bap

Aşakdaky ewolýusiýa we ýokarky ewolýusiýa BdM-RG # 62A (üýtgedildi)

Bolýar, şonuň üçin men adamyň ewolýusiýasyny aýyrýaryn, oňa aşak egrini we ýokary egrini OK berýärin. ? Aşakdaky egrini “inwolýusiýa” diýip atlandyrýaryn, ewolýusiýa diýýän ýokary egrilik. Bu gün bolsa adam bu egrileriň ýygnak nokadynda. Sene goýalyň: isleseňiz 1969-njy ýyl. Ewolýusiýa seretseň, Darwinistleriň nukdaýnazaryndan däl-de, okkult nukdaýnazaryndan, başgaça aýdylanda, adamyň içki gözleglerine görä we wagtyň geçmegi bilen yza gaýdyp gelsek, on iki müň ýyl mundan ozal ýykylmagy tapyp bileris. Atlantisiň ady berlen beýik siwilizasiýanyň.

Şeýlelik bilen, ynsanyň aňynyň bir tarapy bolan, aňynyň inçe ulagy bolan, psihiki-emosional zatlar bilen gönüden-göni baglanyşykly astral beden diýilýän zady güýçli ösdüren döwür boldy. Soňra bolsa bu siwilizasiýa weýran edilenden soň, Ynsan aňynyň başga bir bölegini ösdürdi, ony aşaky akyl aňynyň ösüşi diýip atlandyryp bolar, bu bolsa häzirki wagtda Ynsan tarapyndan ulanylýan intellektiň ösmegine sebäp boldy. maddy dünýäsine düşünmek.

Bu planetada 1969-njy ýyldan başlap, Ynsan aňynda birleşme adyny berip boljak ýa-da onerdäki ýokary aňyň (has ýokary aňyň) oýanmagy adyny berip boljak täze bir hadysa ýüze çykdy. Dünýäde aşaky akyl, şonuň üçin akyl derejesinde işlemegi bes eden we ýokary aň (ýokary akyl) diýilýän başga bir aň gatlagyny ösdürip başlan Erkekler bar. Bu erkekler ösüş döwründe we altynjy kök ýaryşy diýip atlandyryp boljak başga bir ewolýusiýa sikline gabat gelýän fakultetleri ösdürdiler.

Göwnüňe bolmasa, Adamyň ewolýusiýasy barada aýdanymyzda, bäşinji kök ýaryşynyň bir bölegi bolan Hindi-Europeanewropa ýaryşlary, kiçi ýaryşlary bilen dördünji kök ýaryşy bolan Atlantis hakda aýdýarys. we kiçi ýaryşlary. Indi dünýäde öz ýaryşlaryny hem berjek täze kök ýaryşynyň başlangyjy bar. Netijede, adama maddy bedeniniň organiki ulanylmagyna mätäç bolmazlyk üçin ýeterlik derejede ewolýusiýa derejesine ýetmäge mümkinçilik berýän ýedinji kök ýaryşy bolar. Emma häzirki wagtda bu mesele bilen iş salyşmaýarys, şonuň üçin fiziki ýaryşy aňlatmaýan, geljekki Adamzadyň täze akyl aňynyň diňe psihiki tarapyny görkezýän altynjy kök ýaryşy bilen iş salyşýarys.

Ynsanlaryň bu uçardaky ewolýusiýasyna, tersine gämi duralgasynyň nokadyndan ahyrky netijesine çenli düşünmek üçin, alýan maglumatlarymyza görä iki müň bäş ýüz ýyl bolmagy mümkin, Ynsan geçjekdigi äşgärdir. düýpgöter adatdan daşary aň basgançaklary arkaly, ýagny Atlantis adamynyň Hindi-Europeanewropa ýaryşlarynyň adamy bilen deňeşdirilende näçe çäklendirilendigi, häzirki Adamyňky bilen çäkli we indiki adam bilen deňeşdirilende çäklidir Aurobindo tarapyndan çaklanylýan onerdäki ýokary aňyň (has ýokary aňyň) ewolýusiýasy .

Supokarky aňyň (has ýokary akyl) ewolýusiýasynda gyzykly zat: şu günki gün, adamlar, paýhasly adamlar, Kartezian adamlary, bäşinji kök nesliniň gaty şöhlelenýän adamlary, tendensiýamyz ýaly. aňymyzyň ego tarapyndan dolandyrylýandygyna ynanmak, ertir adam ynsanyň aňynyň ego tarapyndan dolandyrylmajakdygyna, ynsan aňynyň psihologiki kesgitlemesinde, ego şöhlelendiriji beýanyndadygyna we çeşmesiniň bardygyna göz ýetirer häzirki wagtda “akyl dünýäsi” diýlip bilinýän, ýöne soňra “binagärlik dünýäsi” diýlip atlandyrylýan paralel dünýäde ýerleşýär .

Başga sözler bilen aýdylanda, meniň diýjek bolýan zadym, adam näçe köp kynçylyk ýa-da pikiriň çeşmesini tapmak ukybyny ýa-da erkinligini alsa, paralel dünýäler bilen telepsihiki aragatnaşyga girip başlamagy mümkin., ahyrsoňy ewolýusiýa, dünýä derejesinde, ýaryşyň ähliumumy derejesine ýetmek, durmuşyň syrlaryny materiýanyň çäginde-de, ruhuň astral äleminde-de derrew çözüp bilmek; Ruhuň akyl älemi. Başga bir söz bilen aýdylanda, meniň diýjek bolýan zadym, adam, häzirki wagtda özi üçin ýeterlik akyl aňyna ýetip boljak bir ýere geldi.

Öz-özüňe ýeterlik akyl düşünjesi diýlende, hakykatyň psihologiki gymmatyna esaslanýan akyl düşünjesini göz öňünde tutmaýaryn. Hakykat adalga, materiýa dünýäsinde agdyklyk etmegi üpjün etmek üçin adamyň şahsyýet ýa-da jemgyýet hökmünde emosional zerurlyklarynyň bir bölegi bolan şahsy ynam ýa-da jemgyýetçilik ynamy ýa-da köpçülikleýin sosiologiki ynamdyr.

Humanöne Adamzadyň geljekki aňynyň ewolýusiýasy nukdaýnazaryndan hakykat hadysasy ýa-da psihologiki kärdeşi ýa-da emosional gymmaty, Ynsan duýgularyny ulanyp bilmejekdiginiň ýönekeý sebäbi üçin düýbünden peýdasyz bolar. bilimine psihologiki baha bermek. Indi özüni akyl howpsuzlygyny ösdürmek üçin wy consciencedanynyň duýgularyny ulanmaly bolmaz.

Şeýlelik bilen, dünýädäki ähli jynslaryň bir bölegi bolan ähliumumy aňyň çäksiz mowzuklaryny aňlatmak, işläp düzmek we kesgitlemek üçin adam aňynda düýbünden erkin bolar. kosmosdaky ähli jynslardan we aslynda Ruhuň üýtgemeýän agzybirliginiň bir bölegi bolup, ýagtylygyň asyl çeşmesi we kosmosdaky hereketi hökmünde mutlak kesgitlemesinde.

Şeýlelik bilen, adamzadyň ewolýusiýasynda ahyrsoňy öz-özüňi ýitirmek üçin wagtyň geçmegi we öz-özüni tanatmak bilen psihologiki kesgitlemesiniň mümkin bolan çäklerine ýetjek nokady bolar. arassa aňynyň, ýagny Ruhunyň döredijilik potensialy.

Earther ýüzünde, dürli jynslarda, dürli halklarda, dürli döwürlerde birleşmegi bilýän, ýagny dessine şeýle uly bilim çeşmelerine çekilip bilinjek şahsyýetleri taparys. tehnologiýa, tehnika, lukmançylyk, psihologiýa ýa-da taryh nukdaýnazaryndan dünýä ylymlary bütinleý agdarylar. Näme üçin? Sebäbi Ynsan ewolýusiýasyndan bäri ilkinji gezek, Ruhuň materiýa ineninden bäri we ruhuň material bilen birleşmeginden bäri ilkinji gezek Ynsan ahyrsoňy mutlak bilimlerini götermek ukybyna eýe bolar. .

Mutlak bilim diýýän zadym, ynsan aňynyň öz ýagtylygyny göterip we siňdirip bilmek ukybydyr. Mutlak bilim fakultet däl. Mutlak bilim öňünden kesgitlemek däl. Mutlak bilim zerurlyk däl. Absolýut bilim, düzediş ewolýusiýa ahyry, ýagny kosmosda ýagtylygyň uly işjeňliginiň bir bölegi bolup, ähli älemlere, ähli akylly hadysalara, ýagny älemdäki ähli akylly görnüşlere duşuşmaga mümkinçilik berýär. has ýokary akyl tekizligi, ýagny ewolýusiýa döwründe mümkin bolan güýçli energiýa tekizliginde, efir bedeniniň gutulgysyz direlmegi üçin beden materialynyň ýitip gitmegi.

Managny, Ynsan, ahyrky netijede, ähliumumy organizmi emele getirýän we onuň Ruhy, nury we binýady, hereketde we düşünişmekde dürli günler bilen kuwwatly komponente girip bilmek ukyby. atom aňyna jaň ediň! Şeýlelik bilen ewolýusiýa döwründe ynsanyň pikirlenmezden, pikirlenmezden başarjak bir nokady bolar, Ynsan ahyrsoňy Eartherdäki ähliumumy aňyň öwrülişik arhetipleriniň we ewolýusiýalarynyň akyl gurluşygyna kategoriki taýdan goşulyp biler. . Diýmek, Ynsan ahyrsoňy özüniň düýbünden akylly bir bardygyna göz ýetirer.

Ynsan, intellektiň diňe bir bilim görnüşiniň aňlatmasy däldigine, akyl-paýhasyň islendik meselede islendik aňyň düýp häsiýetine degişlidigine düşüner. Diňe şu gün özümizi ýa-da adam hökmünde özümizi ähliumumy pikirlenmek, ýagny taryh we Adamzat ýadygärligi bilen kesgitlenen çäklerde ýaşamaga mejbur bolýan bir nokadymyz bar.

Ynsan entek berilmedi - bu ugurda ýeterlik ylym ýoklugy sebäpli, adama psihikasynyň nähili işleýändigini, ego nähili işleýändigini, ego nähili işleýändigini we düşünmek ukyby berilmedi. Akyl adalgasy, ähliumumy kesgitlemesinde nämäni aňladýar, şonuň üçin adam şu gün astral bedeni, ýagny duýgulary bilen duzaga düşýär!

Esasy we ähliumumy bilimlerini, ewolýusiýa döwründe taryh we predmet bilen şertlendirilen kiçijik çäklendiriji bilimleriň ornuny tutmaly, sebäbi ylymyň ähli teoriýalary häzirki ylymyň peýdasyz manysynda bolmaly däl; Munuň tersine, örän peýdaly, ýöne häzirki wagtda ylym hem öz ýatyrylmagyna tarap gutulgysyz syýahat edýär. Medeniýetleriň hemmesiniň ýok edilmegine gutulgysyz syýahat edişi ýaly.

Aöne bir siwilizasiýanyň ýatyrylmagynyň hakykatyny gaty kyn görşi ýaly, ylym hem öz-özüni ýatyrmagy kynlaşdyrar. Bu gaty adaty zat. Pikir edýän jandarlardan ýa-da belli bir düşünjä eýe bolan jandarlardan dünýäde öz pese gaçmagyny ýa-da ýok edilmegini sorap bolmaz. Adamzadyň ösmegine ýol bermek üçin özümiziň nämedigimizden, edenlerimizden, edip biljek zatlarymyzdan habarly bolmalydyrys.

Individualsöne şahsyýet hökmünde - şahsyýet hökmünde aç-açan aýdýaryn - ahyrsoňy planetamyzda ähliumumy we kosmiki tertipli ýagdaýlar bilen ýüzbe-ýüz bolmaga mejbur bolarys, geçmişde yrymlaryň uly hereketlerini öňe süren ölçegler bilen ýüzbe-ýüz bolarys. dünýäde; Ylmyň ewolýusiýasy bilen ölen hereketler we soňra ylym tarapyndan düýbünden ret edilen hereketler.

Şeýlelik bilen, kosmosyň çäksizdigine düşünmek üçin wagtyň geçmegi bilen käbir tejribeleri gözden geçirmeli we başdan geçirmeli bolarys. Ynsan aňy çäksizdir we içindäki adam aňy ýaly güýçli. Tutuşlygyna alanyňda, köp sanly akymyň çatrygynda ýaşamaga mejbur bolan dünýäde häzirki döwürde gaty möhümdir ... Umuman aýdanymda, elbetde Amerikanyň Birleşen Ştatlaryna seredýärin. indiwidualizm bilen gapma-garşylykda köpçülikleýin tejribe ýuwaş-ýuwaşdan köpçülikleýin psihoz döredýär.

Ynsan, telewizor ýa-da gazetler ýa-da erkin metbugatyň dürli görnüşleri bilen köpelýän pikir akymlary bilen dünýäde belli bir derejede bombalanyp bilmez. Ynsan hakykat bilen ýalanyň arasyndaky dürli gapma-garşylyklardan döreýän bu psihiki we psihologiki dartgynlygy indi çydap bilmez. Earther ýüzünde ýokary (aňyň) aňynyň ewolýusiýasynda adam hakykaty özi bilen kesgitlemäge mejbur edilende bir nokat geler. Universalöne ähliumumy boljak “özi” bolar, öz Ruhunyň oýnamagyna ýa-da öz-özüne bolan biderekligine ýa-da özümiň ynamsyzlygyma esaslanýan “özi” bolmaz.

Şonuň üçin adam şol pursatdan başlap adam hadysasyna, siwilizasiýasyna ähli taraplaryna düşünip başlar. Ol mundan beýläk dünýäde bolup geçýän zatlar ýa-da boljak zatlar bilen psihologiki taýdan “ *doldurylmaz”* (*kemsidilmez).* Adam erkinlige başlar. Erkinlige başlan pursatyndan başlap, durmuşyň düýp hiline düşünip başlar. Näçe köp össe, şonça-da durmuşy mutlak, aýrylmaz we öwrenilen görnüşde düşüner, häzirki wagtda bäşinji kök ýaryşynyň aňynyň bir bölegi däl.

Näme üçin bu sözler? Adamy özüne berip biljek, özüni döredip biljek iň uly wepalylygyň özüne wepalydygyna düşünmek üçin adamy azajyk getirmek. Biz indiwidualizme bolan söýginiň, esasanam Günbatar dünýäsinde ösen bir asyrda ýaşaýarys. Biz indiwidualistler bolduk, ýöne indiwidualizm, garaýyş bolup galsa, adamzat hakykatyna düýbünden goşulmaýar. Başga bir söz bilen aýdylanda, gyzyl balak we sary terlik bilen köçeden ýöremek we Nýu-Yorkorkda, Nýu-Yorkorkuň Taýms meýdanynda söýgi etmek indiwidualizmiň bir görnüşidir. It'söne bu üýtgeşiklik, adam aňynyň astralizasiýasynyň bir görnüşidir.

Ynsan şahsyýetini saklamaly däl, şahsyýetiň adalgasynyň anyk manysynda beýan edilmegine, köpçüligiň duýgurlygyny peseltmäge ýa-da halkynyň duýgurlygyny äsgermezlik etmäge ýa-da ilatynyň duýgurlyklaryny äsgermezlik etmeli däl. Bu bir hyýal! XX asyryň häsiýetli keşpleriniň bir bölegi, ahyrsoňy banal bolýar, ahyrsoňy hatda samsyk bolýar, ahyrsoňy estetika düýbünden ýok. Şeýlelik bilen täze adam, Eartherdäki ýokary (has ýokary akyl) aňyň ewolýusiýasy, adama aşa şahsylaşdyrylan, ýöne indiwidual däl düşünjäni ösdürmäge mümkinçilik berer.

Adam näme üçin şahsylaşdyrylar? Sebäbi aňynyň hakykaty, Ruhunyň birleşmegine esaslanar we Erkekleriň gözüniň alnynda dünýä görkezilmez, üýtgeşiklik bilen bir hili flirt açar. Ynsan dünýäde aýlanyp, hakyky bolmak üçin çetde durmagyň zerurlygy ýok. Beýleki bir tarapdan seretsek. Adam näçe aňly bolsa, şonça-da çetleşdiriler, şonça hakyky bolar we hakykatynda näbelli bolar. Sebäbi Ynsan hakykaty, özi bilen beýlekileriň arasynda däl-de, özi bilen gidýän bir zat.

Planetamyzda kök ýaryşynyň zerur ewolýusiýasyna seretsek, adam hadysasyna azajyk düşünmekdir. Koordinatlary döredýändigimiz, diňe pragmatiki, gutulgysyz wakalara hronologiki düşünişiň çarçuwasyny bermekdir! Consciousöne aňly jyns hakda aýtsak, aňly Adamzat hakda aýtsak, aňly Erkekler we şahsyýetler hakda gürlemeli bolarys.

Eartherdäki ýokary aňyň (has ýokary aňyň) ewolýusiýasy hiç haçan kollektiwlik derejesinde bolmaz. Earther ýüzünde ýokary (aňyň) aňynyň ewolýusiýasy hiç haçan köpçülikleýin güýjüň beýany bolmaz. Dünýäde elmydama öz çeşmesi, Ruhy, goşa, näme diýip atlandyrsak-da, birleşjek ýerlerinde aň-düşünjesine az-kem çekerler, bu hakykata. Adamyň bir bölegidir.

Thisöne bu ugurdaky esasy hereket şoňa esaslanar: pikirleniş hadysasyndan soň hiç haçan edilmedik pikir hadysasyna düşünmäge esaslanar. : " *Meniň pikirimçe, şonuň üçinem"* diýmek ýeterlik däl . Dekartyň : *"Meniň pikirimçe, şonuň üçinem şeýle"* diýmegi gowy boldy , sebäbi pikiriň özi şahsyýetiň derejesinde durmuşa geçirilmeli güýje eýe bolmagynyň bir bölegi.

Creativeöne döredijilik aňynyň derejesinde Ynsan baradaky pikiriň doly, bitewi ýaýradyljak pursaty geler. Ynsan ewolýusiýa döwründe indi pikir etmez. Onuň pikiri, beýik aňynyň döredijilikli beýan ediliş tertibine öwrüler. Bu pikir düýbünden bolar telepsihiki. Başga sözler bilen aýdylanda, adam ähliumumy uçarlar bilen dessine aragatnaşygy başdan geçirer we bu aragatnaşyk usuly mundan beýläk şöhlelenmez. Pikir adamyň aňynda şöhlelenmegini bes eden pursat, pikir subýektiw bolmagyny bes edýär. Indi Ynsan pikir edýär diýip bilmeris, Ynsan öz aňynyň ähliumumy uçarlary bilen aragatnaşyk saklaýar diýýäris.

Manöne ynsanyň muňa aýrylmaz düşünmegi üçin, bu pikire, şu günki göz öňüne getirişimiz ýaly, häzirki ýaşaýşymyz ýaly, aňymyzda kesgitlenişi ýaly, öndürilen ýa-da duýulýan ýaly düşünmeli bolar. huşsuz ego hökmünde bizde belli bir düşünjäni oýarmaly, Ynsan öz pikiriniň özüni özüne bölýändigine düşünip bilmeli. Diňe özüne çekijilik we huşsuzlyk sebäpli, ýagşylygyň ýa-da ýamanyň, hakyky we ýalňyş polýarlygyna boýun egýär.

Ynsan aňyny polýarlaşdyran pursatyndan başlap, otrisatel ýa-da polo positiveitel koordinatlary döredýärmi, ýaňy-ýakynda maddy tekizlikde we kosmiki we uniwersal tekizlikde bölünişigi döretdi. Bu örän möhümdir! Indiki ewolýusiýanyň esasy açary bolmagy gaty möhümdir. Pikirlerimizi hemişe polýarlyk bilen ýaşamaga mejbur edýän zat, öz-özümiziň esasy howpsuzlygymyzdyr. Bu duýgularymyzyň güýçli we wampir ukybydyr. Ego ýa-da bilimsiz ýa-da aşa bilimli şahsyýet hökmünde bilýänlerimize çydap bilmezligimiz.

Dünýäde bir zady bilmeýän adam ýok. Menhli erkekler bir zady bilýärler, ýöne dünýäde abraý ýok, medeni kesgitleme ýok, dünýäde bir zady bilýän adama goldaw berip biljek medeni goldaw ýok. Bu bilimleri ornaşdyrmak we Ynsan aňyny şertlendirmek üçin özlerine bir zady bilmek hukugyny berýän edaralar bar. Dürli derejelerde ylym diýýän zadymyz adaty zat.

Theöne dünýädäki edaralaryň Ynsana öz ygtyýaryny berip biljek ýa-da yzyna berip biljek hiç hili ters hereket ýok, ýagny bir gün gaty uly bolup biläýjek kiçijik ölçegini yzyna gaýtaryp beriň. Synagy ruhy älemde, dini älemde gaty ýönekeý usulda alyp bilersiňiz. Bir gün, Ynsan merkezleri ýeterlik derejede açyk bolanda, ylym pudagynda-da edip biler.

Dünýäde bolan we, mysal üçin, ruhany ýa-da dinde işleýän we oňa Hudaý hakda gürleşjek we: “Bolýar, Hudaý beýle zat, beýle zat *, beýle zat "* biri oňa:" *Godöne Hudaý hakda haýsy hukuk bilen gürleýärsiň? Haýsy hukuk bilen Hudaý hakda gürleýärsiňiz? ”...?* Ynsan az ösen bolsa we aňynyň döredijilik ölçeginiň bir bölegi bolan beýleki görnüşleri çykarmak ýa-da çykarmak üçin Hudaýyň görnüşini hakykatdanam bölek edip bilýän bolsa, Hudaýyň gurulmagy bilen hasam beter ýigrener. Bilim bilen baglanyşykly bilim. göze görünmeýän dünýälere düşünmek.

Şonuň üçinem, ynsan dünýä goldawy bilen, aşa aňda (ýokary pikirde) dünýä girip bilmez diýýärin. Ynsan, dünýä goldawynyň zerurlygyndan özüni doly azat edensoň, iň soňunda bilýänlerine düşünip we göterip başlanda, ýokary (aňly) aň bolar. Munuň şerti hakyky we ýalan polýarlygyň duzagyna düşmezlikdir.

Ynsan hakyky we ýalan polýarlygyň duzagyna düşse, wy consciencedanyny tolgundyrýar, özüni äsgermezlik edýär we hakykata aşa garaýyşlary ösdürer. Hakyky we ýalan, diňe akyl ýetmezçiliginiň psihologiki böleklerini görkezýär! Gowy biftek iýeniňizde, onuň hakykydygyna ýa-da galpdygyna haýran galmaýarsyňyz, polýarlyk ýok, şonuň üçinem gowy. Thereöne ol ýerde gurçuk barmy diýip pikir edip başlasaň, garnyň jogap bermez! Bilim derejesinde, bilim derejesinde-de şol bir zat.

Bilim, aşaky aň üçin bilmek, beýik aň üçin nämedir. Bilim, ego zerurlygynyň bir bölegi, bilmek bolsa öz-özüňi hakykatyň bir bölegidir. Şonuň üçin bilmek bilen bilmek arasynda bölünişik ýa-da aýralyk ýok. Bilim aňyň bir derejesiniň bir bölegi, bilim beýlekisiniň bir bölegidir.

Bilim äleminde käbir zatlar hakda, bilim äleminde bolsa başga zatlar hakda gürleşýäris. Ikisi duşuşyp, birek-birege dogan bolup, gaty gowy bolup bilerler. Dördünji gat, ýokarsyndaky bäşinji gat bilen elmydama gowydyr ... Ynsan bolsa köp ölçegli barlyk, emma Ynsan tejribe aňyna eýe bolan we ýaşaýan barlykdyr. Earther ýüzünde synag tejribesi bar. Döredijilik aňymyz ýok.

Durmuşyňyza serediň! Durmuşyňyz tejribe! Dünýä giren pursatyňyzdan başlap durmuşyňyz hemişe tejribe hakda, ýöne Ynsan tejribe bilen uzak ýaşap bilmez. Bir gün Ynsan döredijilik aňy bilen ýaşamaly bolar, şol wagt durmuş ýaşamaga mynasyp bolar, durmuş gaty uludyr, örän giň bolar, döredijilikde güýçlidir we Ynsan tejribe ýaşamagyny bes eder. Manöne adam näme üçin tejribäni ýaşaýar? Sebäbi ol “güýç” diýip atlandyrýan güýçli güýçlere birikdirilýär.

Ynsan Ruhy bilen ýaşamaýar, ruh bilen baglanyşýar, ruh bilen ýaşaýar, ruh tarapyndan hemişe wampirlenýär. Täzeden dogulmagy gözlän adamlar *ýa-da* belli bir geçmişe gaýdyp barmagy öwrenen adamlar häzirki döwürde käbir adamlaryň käbir zatlardan ejir çekýändiklerini gaty gowy kesgitlediler, sebäbi öňki durmuşynda bu sebäpden ejir çekdiler. Häzirki wagtda lifte (lifte) girip bilmeýänler bar, sebäbi maddy durmuşdan öň ýüze çykýan şikesleri başdan geçirýärler, ýa-da öňki şertlerde bogulanlar, ukyplary ýok ... Olar dem alýarlar. Şonuň üçin Ynsan ruhuň tejribesini ýaşaýar.

Livesaşaýar, ýadyna bagly, öňki ewolýusiýa hereketiniň ägirt uly huşsuz ýady, häzirki wagtda synag tejribesi hökmünde ýaşaýan iň giň ýady ýaly. Adam Eartherdäki tejribeden soňsuz ýaşap bilmez! Univershliumumy intellektine kemsidiji zat. Ynsan tebigaty bilen düýbünden ylalaşyp bolmajak zat: Ynsan: “ *Bolýar, on ýylda men şeýle zady etmek isleýärin, bäş ýylda şeýle etmek isleýärin” diýip, tebigaty bilen düýbünden ylalaşyp bolmaýar* . Geljegini bilmeýän adam!

Ynsan tebigaty bilen ylalaşyp bolmaýar, öňündäki Adamyň tebigatyny bilmeýär. Başga sözler bilen aýdylanda, Ynsan Ruhy bilen ylalaşyp bolmaýar, Ynsan içindäki bu Ruh, akyl görkezmelerine görä ýaşamaga mejbur bolýar, sebäbi häzirki wagtda maddy uçarda adam aňy peselýän nesliň bir bölegidir. Ynsan aňy, aşakdan materiýa geçmeli we ahyrky netijede efir tarapa çykmaly, ýagny planetanyň hakykatynyň ahyrky netijede Ynsan ölmez-ýitmez ýaşamaly dünýäsidir.

Ynsan materiýa girip ölmeli däldir. Ölüm diýýän zadymyz, ýagny adamyň ýa-da ruhuň astral uçara gaýdyp gelmegi diýýän zadymyz, adamyň huşsuzlygynyň bir bölegidir. Ynsan öz nesliniň çeşmesi bolup durýan, akyl-paýhasynyň çeşmesi bolan, planetasynyň öz-özüne çeşmesi bolan ähliumumy zynjyrlardan düýbünden kesilendiginiň bir bölegidir! Şonuň üçin Ynsan çeşmä gaýdyp gelmeli, ýöne ynsan ruhy, taryhy hyýallar arkaly çeşmä gaýdyp bilmeýär.

Ynsan, materiýa ýesiri bolmaga mejbur eden köne pikirleri ulanyp, çeşmesine gaýdyp bilmez. Ynsan, tejribe aňyna eýe bolan köne serişdeleri ulanyp, çeşmesine gaýdyp barmaz. Ynsan ynanmak bilen çeşmesine gaýdyp gelmez.

Ynsan, ewolýusiýa döwründe bilýän zatlaryny goldamak ukybyny kem-kemden ösdürip, çeşmesine gaýdyp geler.

Today'söne häzirki dünýäde mifologiýa, özümizi psihologiki tertipleşdirmäge endik etdik. Humanhli ynsanperwerlige: ynançlara täsir edýän psihologiki akyl garaýşynyň elinden alarys. Adam näme üçin ynanmaly? Sebäbi ol bilmeýär! Adam näme üçin ynanmaly? Tejribeli aň bolany üçin, aňynda ýagtylyk ýok. Kiçijik aňynyň garaňky hereketinde ýaşaýar, şonuň üçin özüni möhüm we mutlak bir zat bilen baglanyşdyrmak üçin ynanmaga borçly.

Theöne ego-nyň psihologiki şertleriniň bir bölegi bolan mutlaklyga bolan ynam, mutlaklyga bolan bu ynam kim tarapyndan döredildi? Çakylyk adamy tarapyndan döredildi. Dünýä çykyp, birine bir hekaýa aýtsaňyz, aýtjak hekaýaňyzyň başda aýdyşyňyz ýaly däl-de, beýlekisi tarapyndan kabul edilende we öňküsi ýaly bolmajakdygyny gaty gowy bilýärsiňiz.
.

Kimdir biri dünýä çykyp, şu gün aýdýan zatlarymy gaýtalamaga synanyşýar diýip göz öňüne getiriň, ertir nähili çykjakdygyny göz öňüne getirip bilersiňiz! Şeýlelik bilen geçmişde zatlar eden Erkekler bar, Adamzadyň ewolýusiýasyna kömek etmek üçin dünýä inen başlangyçlar bar. Theseöne bu jandarlaryň aýdanlary we aýdylanlary barada habar berlen zatlar başga mesele.

Mundan başga-da, size bir zady aýdyp bilerin - sebäbi bu hadysany ençeme ýyl bäri bilýärin - erkek adamyň aýdylanlary doly gaýtalamagy düýbünden mümkin däl. Şu gije öýe baranyňyzda etjek boluň! Ynsan üçin ajaýyp aýdylanlary gaýtalamak mümkin däl. Munuň sebäbini aýdyp bereýin. Sebäbi ajaýyp aýdylýanlar - başgaça aýdylanda, ego bilen reňklenmedik, astralizasiýa edilmedik, Ynsan huşsuzlygynyň bir bölegi däl, Ynsan äleminiň bir bölegi bolan zat - bu öz-özüne gönükdirilmeýär Ynsan ýa-da Ynsan, ýa-da Ynsan akyly. Ruhuna gönükdirilendir.

Ynsan Ruhynda däl bolsa, onda başga bir Ruhuň aýdanlaryny kabul etmegine nädip garaşarsyňyz? Bu mümkin däl. Şonuň üçin şol pursatda reňk bolýar. Inisiatiwalaryň sözleriniň reňklenmeginden adamzadyň ewolýusiýa peýdasy üçin dinler diýip atlandyrýan zadymyz dünýä indi. Men razy we munuň bolup geçýändigine we munuň edilendigine gaty begenýärin, sebäbi zerur. Emma ewolýusiýa döwründe ynsanyň öz biliminiň doly bolmagy üçin ahlak goldawyna mätäç bolmaz. Bu ýokary aň (ýokary akyl).

Kwebekler bilen gürleşýändigimiz üçin, gaty gowy sebäplere görä, diniň beren ruhy dünýäsine belli bir ýakynlygy başdan geçirmäge mümkinçiligi bolan adamlar bilen gürleşýändigimiz sebäpli, bu manyda öňegidişligimiz bar. eýýäm, göze görünmeýänlere belli bir duýgurlygy bolan jandarlar.

Thereöne ol ýerden ruhy öwrülişik ýollaryny ulanyp, aňyň çuňňur okkult gözlegine girmek bizi gönüden-göni polýarlyga alyp barar. Bizi ýagşy bilen ýamanyň, hakyky we ýalanyň gapma-garşylygyna getirer we aňymyzda uly azaplar döreder.

Şonuň üçinem aýdýaryn: Düşünjeli adam, Eartherdäki aň-düşünjäniň (has ýokary aňyň) ewolýusiýasy Ynsan öz pikirini hakyky we galplaşdyrmagyň zerurlygyna eýýäm düşünen pursatyndan başlar. Graduallyöne bu pikiri kämillik ýaşyna ýetýänçä ýuwaş-ýuwaşdan ýaşamagy we hereketini goldamagy öwrenmek, ýagny bütinleý öz nury bilen, bütinleý depolizasiýa edilip, ahyrsoňy ol, men ... ego, jan Ruh birleşip, adamy hakyky barlyga öwürýär.

Hakyky barlyk näme? Hakyky barlyk hakyky barlykdyr! Ol hakykata mätäç barlyk däl, hakykaty iýýän barlyk däl. Hakykaty iýseň, ertir ýalany iýersiň, sebäbi seni hakykatyň çäksizligine çenli hasam alyp barjak adamlar bolar. Hakykaty iýseň, bir gün ýene bu ädim ätmeli bolarsyň, sebäbi adama, wy consciencedanyna, ruhuna laýyk gelýän, janyna laýyk gelýän, öz-özüne laýyk gelýän, barlygyna laýyk gelýän ýeke-täk zat! parahatçylykdyr.

Emma parahatçylyk näme? Parahatçylyk gözlegiň togtadylmagydyr. " *Hawa, ýöne gözlemeli"* diýjek bolýarsyňyz , men diýýärin: Hawa, Adam gözleýär, özüňiz gözleýändigiňize garamazdan, ähli erkekler gözleýär, ýöne ewolýusiýa döwründe Ynsan boljak bir nokat geler. mundan beýläk gözleg bolmaz, Ynsan gözlemeli bolmaz we Adam ahyrsoňy bilýändigine göz ýetirenden soň gözlegini bes eder.

Şol ýerde-de: “ *Hawa, ýöne nädip bilýändigini nädip bilip bolar”* diýjek bolýarsyňyz ... Özüňizi götermäge rugsat bereniňizde, munuň manysyzdygyny bilersiňiz, sebäbi bilmek üçin hiç kime jaň etmegiň zerurlygy bolmaz. dogry aýdýan bolsaň. Soň bolsa: " *Hawa, ýöne dogry aýdýan bolsak ýa-da özümizi dogry hasaplasak, bu howply"* diýersiňiz . Diýerin: Hawa, sebäbi dogry bolmaga çalyşýan adam, sebäbini gözleýän adamdyr!

Youröne durmuşyňyzda, gündelik durmuşyňyzda, şahsy burçuňyzda başdan geçirmeler ýokmy, bilýän zadyňyzy duýup bilýän wagtyňyz ýokmy? Haçan-da bolsa, şol!

. _ _ _ _ _ _ _ _ _ hakyky, aňyň buýsanjyna esaslanmaz, “ *bu şu”* , ruhy taýdan ýa-da ruhubelentligiňiziň buýsanjyna esaslanmaz, şahsy boljak “ *hut şu”* saňa, duşan ähli erkekleriň bilen bilelikde *boljak* we "şol" -da boljak "şol *" şol pursatda sen* onuň bardygyny bilersiň !) (terjime edip bolmaýan bolsa bu abzasy aýyryň) .

o'zbek

Bernard de Montreal tomonidan 2 ta konferentsiyaning transkripsiyasi va tarjimasi.

VAQTINCHI FORMAT

Bu kitob sun'iy intellekt tomonidan tarjima qilingan, lekin shaxs tomonidan tasdiqlanmagan. Agar siz ushbu kitobni ko'rib chiqish orqali o'z hissangizni qo'shmoqchi bo'lsangiz, biz bilan bog'laning.

Veb-saytimizning asosiy sahifasi: http://diffusion-bdm-intl.com/

Bizning elektron pochtamiz: contact@diffusion-bdm-intl.com

MAZMUNI

Barcha Diffusion BdM Intl jamoasidan salomlar.

Pierre Riopel 2023 yil 18 aprel

1-BOB

IDENTITY CP036

Boshqalarga nisbatan o'z-o'zini identifikatsiya qilish universal insoniy muammodir. Inson zamonaviy jamiyat kabi murakkab jamiyatda yashasa, bu muammo kuchayadi. O'ziga xoslik muammosi - bu ego hayotining azobi, u o'zini boshqalar bilan solishtirganda ko'rgan yoshdan boshlab unga ergashadigan azobdir. Ammo o'ziga xoslik muammosi yolg'on muammo bo'lib, ego o'zini o'ziga ko'ra anglash o'rniga, ya'ni o'z o'lchoviga ko'ra, o'zini boshqa egolarga qarshi raqobatbardosh ravishda amalga oshirishga intiladi . , u bilan bir xil muammodan.

Ego o'z gullariga qoyil qolish uchun o'z panjarasi ortidan boshqasining dalasiga qarasa-da, ikkinchisi o'ziga ham shunday qilayotganini ko'ra olmaydi. Bugungi kunda insonning o'ziga xosligi yoki o'ziga xoslik inqirozi shunchalik keskinki, u o'ziga bo'lgan ishonchni yo'qotadi va vaqt o'tishi bilan shaxsiy ongni butunlay yo'qotishga olib keladi. Xavfli vaziyat, ayniqsa ego allaqachon zaif xarakterga ega va ishonchsizlikka moyil bo'lsa.

O'ziga xoslik muammosi, ya'ni egoning o'zini o'zi kabi yuqori ko'rmaslik xususiyati, aslida ijodkorlik muammosidir. Ammo ego ijodiy bo'lsa, o'ziga xoslik muammosi bu bilan bartaraf etilmaydi, chunki ego o'zining pastki illyuziyasini tushunmaguncha hech qachon o'zidan to'liq qoniqmaydi. Shunday qilib, past maqomli ego yuqori maqomli ego bilan bir xil o'ziga xoslik muammosini boshdan kechiradi, chunki u bilan boshqasi o'rtasidagi taqqoslash faqat miqyosda o'zgaradi, lekin har doim mavjud bo'lib qoladi, chunki ego har doim yaxshilanish kuchida. Va u o'zi uchun izlayotgan yaxshilanishning cheki yo'q.

Ammo o'z-o'zini takomillashtirish - bu o'zingizga baxtli yashash uchun sabab berish uchun ego yashiringan adyol. Ammo u barcha yaxshilanishlar allaqachon orzu tanasi tomonidan yaratilganligini bilmaydimi?

O'ziga xoslik muammosi insonda haqiqiy aqlning ongining yo'qligidan kelib chiqadi. Inson o'z aql-zakovati bilan yashar ekan, u o'z fikrlarida faqat hissiy tajriba bilan qo'llab-quvvatlanar ekan, u o'zi bilgan yoki tushungan narsasini egosentrik tajriba orqali aniqlanmagan aqlning mutlaq qiymati bilan almashtirishi qiyin.

Inson hayotda o'zini ko'rsatishni, o'z izini qoldirishni xohlar ekan, u bu istakdan azob chekadi. Agar u o'z xohishiga erisha olsa, boshqasi uni orqaga suradi va hokazo. Shuning uchun insonda mag'lubiyatning har qanday ko'rinishi uning maqomi qanday bo'lishidan qat'i nazar, u uchun har qanday o'ziga xoslik inqirozini tashkil qiladi, chunki shaxsiyat muammosi muvaffaqiyat muammosi emas, balki vijdon muammosi. , ya'ni haqiqiy aql muammosi. .

Haqiqiy intellekt intellektdan oshib ketishini hayoti davomida aniqlagan odam o'zini o'zi anglash muammosidan kamroq azob chekishni boshlaydi, garchi u hali ham o'zini namoyon qila oladigan darajada haqiqiy ijodkorlik yo'qligidan azob chekishi mumkin. Uning o'ziga xosligi o'ziga mos keladigan turmush tarziga mos kelishi bilangina u ijodning ko'p sonli ko'rinishlarga ega bo'lishi mumkinligini va har bir insonning o'ziga mos, aqliy jihatdan mos ijod shakli borligini tushunadi. Va bu shakldan u o'zining xohish tanasi va ijodiy aqli jihatidan mukammal uyg'unlikda yashashi mumkin.

Ijodkor bo'lish - bu dunyoni o'zgartirishni anglatmaydi, balki o'zi uchun mukammal tarzda qilish, shuning uchun ichki dunyo tashqi ko'rinishga ega bo'ladi. Dunyo shunday o'zgaradi: har doim ichkaridan tashqariga, hech qachon teskari tomonga. Ortiqcha aql o'ziga xoslik muammosini tushuna boshlaydi. U qanday bo'lsa, qanday bo'lsa, qanday bo'lsa, shundayligini ko'radi. Ammo u, shuningdek, uning tanasi o'zgarganda, uning ongi o'sib borishini va shaxsiyat muammosi asta-sekin yo'q bo'lib ketishini ko'radi, avval ongsiz ego yuzasida.

Haddan tashqari ongdagi o'ziga xoslik muammosini bosqichma-bosqich bartaraf etish, nihoyat, unga o'z hayotini haqiqatan ham ko'rganidek yashashga va o'zi haqida yaxshiroq va yaxshiroq bo'lishga imkon beradi. Insonda o'ziga xoslikdan azob chekish kabi qiyin narsa yo'q. Chunki u aslida illuzor shakllardan, ya’ni noldan yaratadigan sabablarga ko‘ra, aynan aqlli emasligi, ya’ni undagi ijodiy zakovatdan xabardor bo‘lmagani uchun azoblanadi.

O'zlikni anglashning bir tomoni ba'zi hollarda uyat, ba'zilarida xijolat, ko'pchilikda ishonchsizlikdir. Ijtimoiy tafakkur to'rlarida qamalgan ongidagi ijtimoiy aks bo'lsa, nega go'zal axloqli odam uyat bilan yashaydi? Xuddi shu narsa boshqalar o'ylayotgan narsadan darhol xalos bo'lolmasligidan kelib chiqadigan xijolatga ham tegishli. Agar xijolat bo'lgan ego boshqalar o'ylashi mumkin bo'lgan narsadan xalos bo'lsa, uning xijolati yo'qoladi va u o'zining haqiqiy shaxsiga, ya'ni insonning o'zini doimo o'z kuni nurida ko'rishga majbur qiladigan ruhiy holatga tezroq kirishi mumkin edi.

O'ziga xoslik muammosi Insonda markazlashtirilganlikning yo'qligidan kelib chiqadi. Va bu yo'qlik aqlning kirib boradigan kuchini pasaytiradi, bu esa Insonni o'z aqlining quliga aylantiradi, uning aql qonunlarini ham, aql mexanizmlarini ham bilmaydigan qismidir. Shunday qilib, o'z tajribasiga qoldirilgan Inson o'z aql-idrokida yorug'likdan mahrum bo'lib, Inson tabiati haqidagi boshqalarning fikrini qabul qilishga majbur bo'ladi.

Agar Inson o'zi haqida hayron bo'lsa, qanday qilib boshqa Inson uni yoritib berishi mumkin, agar bu boshqa Inson u bilan bir xil vaziyatda bo'lsa? Ammo Odam buni anglamaydi va uning o'ziga xoslik muammosi voqealarning egoga qarshi bosimiga ko'ra yomonlashadi.

Ongdagi ego, shubhasiz, o'zining haqiqiy aqliga moslashtirilmagan fikrlash tarzi bilan tuzoqqa tushadi. Va bu fikrlash tarzi uning aql-zakovatining haqiqatiga ziddir, chunki u o'z aqlining haqiqiyligini sezgi orqali idrok etsa, masalan, u birinchi bo'lib uning haqiqatidan voz kechgan bo'lar edi, chunki aql sezgiga ishonmaydi; u buni o'zining mantiqsiz qismi sifatida ko'radi. Aql ratsional yoki go‘yoki ratsional bo‘lgani uchun unga qarshi bo‘lgan har qanday narsani aql deb e’tirof etishga arzimaydi. Va shunga qaramay, sezgi haqiqatan ham haqiqiy aqlning namoyon bo'lishidir, lekin bu namoyon bo'lish hali ham ego o'zining ahamiyati va aql-zakovatini anglay olishi uchun juda zaifdir. Keyin u o'z mantiqiy fikriga qaytdi va uning shaxsiyat muammosiga oydinlik kiritishi mumkin bo'lgan aqlning nozik mexanizmlarini kashf qilish imkoniyatini yo'qotadi.

Ammo aql-idrok qo'yib yubormagan va ego o'z-o'zini tinglamagan ekan, o'ziga xoslik muammosi Insonda qolishi kerak. Agar ego o'z ichidagi haqiqiy aqlning tabiati va shakliga sezgir bo'lsa, u asta-sekin moslashadi va bu aqlda o'z uyini tobora ko'proq qiladi. Vaqt o'tishi bilan u u erga ko'proq va muntazam ravishda boradi va uning shaxsiyati muammosi yo'qoladi, chunki u o'zi haqida o'ylagan narsa uning haqiqiy aql-idrokining psixologik va ruhiy buzilishi ekanligini, uning fikrlashning baland devorlaridan tashqariga chiqa olmasligini tushunadi.

Murakkab jamiyatda, biz bilganimizdek, faqat egoning ichki kuchi, uning haqiqiy aql-zakovati uni fikrlar qobig'idan yuqoriga ko'tarib, haqiqiy o'ziga xoslik toshiga o'rnatishi mumkin. Jamiyat qancha ko'p parchalansa, uning an'anaviy qadriyatlari shunchalik qulab tushsa, ego yo'q bo'lib ketish yo'lida shunchalik ko'p bo'ladi, chunki u endi tobora hayratlanarli bo'lgan zamonaviy hodisaga qarshi turish uchun rasmiy ijtimoiy poydevorga ega emas. hayot.

Ammo ego har doim ham o'z sirini tushunish uchun muhim kalitlarni bera oladiganlarni tinglashga tayyor emas. Chunki uning psixologik deformatsiyasi allaqachon sub'ektiv fikrlash tarziga to'g'ri kelmaydigan hamma narsani shubha ostiga qo'yadi. Shuning uchun egoni ko'proq ko'rishdan bosh tortgani uchun juda ko'p ayblab bo'lmaydi, lekin u bugun uzoqni ko'ra olmasa ham, ertaga uning ko'rish qobiliyati unga energiyaning kirib borish darajasiga qarab kengayishini anglash mumkin.

Chunki, aslida, o‘zlik devorini o‘z mehnati bilan yengadigan nafs emas, balki uni azob-uqubat bilan, ya’ni nurining kirib borishi bilan olib keladigan ruh, aqldan tashqari, tebranishlarni qayd etadi. razvedka. Va bu tebranish zarbasi oxirning boshlanishiga aylanadi.

Haqiqiyga ochiladigan mag'rur egolar kamroq , chunki qandaydir kamtarlik ularni allaqachon o'z nuriga moyil qiladi. Boshqa tomondan, bu yorug'lik, bu nozik ip o'tishi uchun juda mag'rur egolar bor. Va aynan o'sha egolar katta burilishlarga, katta muvaffaqiyatsizliklarga eng ko'p moyil bo'lib, ularni yiqitadi va ularni yanada real qiladi.

O'ziga xoslik inqirozi insonning etuk emasligi bilan belgilanadi. Haqiqiy o'ziga xoslik haqiqiy etuklikning rivojlanishini ko'rsatadi.

Ruh o'z harakatlarida egodan mustaqildir va ikkinchisi yaxshi o'yinga ega, agar u o'zini uyda kuch bilan his qilmasa. Aynan shu daqiqani ego bilmaydi. U paydo bo‘lganida esa o‘zining bema’niligi, g‘ururi, o‘ziga, g‘oyalariga bo‘lgan ishqibozligi bosim ostida tuxumdek yorilib ketganini tushunadi.

Ruhning azoblanishining o'z sabablari borki, ego dastlab tushunolmaydi, lekin yashashga yordam bera olmaydi. Bu ruh ishlaydi. Uning bir bosqichdan ikkinchisiga o'tish vaqti keldi. Boshida boshidan kechirgan o‘ziga xoslik muammosi o‘z yo‘nalishini o‘zgartirib, g‘ururi xuddi bolalar o‘yiniday qulab tushadi. Ego ko'proq yoki kamroq mag'rur bo'ladimi, barchasi ishonchsizlikka bog'liq. Ko'pincha odam " qattiq", "kuchli" egolarga duch keladi , ular uchun haqiqiy narsa sof fantaziyadir; Aynan shu egolar o'zlarining shaxsiyatlariga eng ko'p ta'sir ko'rsatadilar, bunda ruhiy va hissiy ruhiy tebranish, ego endi boshqara olmaydigan hayotiy voqealar bosimi ostida.

Aynan shu qiyin tajribalar paytida ego o'zini zaifligining haqiqiy nurida ko'ra boshlaydi. O‘zining aql-zakovati g‘ururi hukmron bo‘lgan soxta kimligining xavfsizligi yorug‘lik tebranish bosimi ostida yorilib ketganini o‘sha yerda ko‘radi. Keyin u haqida u o'zgarib borayotgani, endi u avvalgidek emasligi yoki azob chekayotgani aytiladi. Va bu faqat boshlanishi, chunki qalb soxta o'zlik devorlarini yorila boshlaganida, u o'z ishini to'xtatmaydi. Insonga ongning, aqlning, haqiqiy iroda va sevgining tushish vaqti keldi.

Soxta o'zligidan o'zini kuchli his qiladigan ego, tebranish zarbasi sezilganda, o'zini qamishdek zaif his qiladi. Va faqat keyinroq u his-tuyg'u va pastki ongni oziqlantiradigan shaklda o'z kuchlarini, qalb kuchlarini, balki xohish tanasining soxta kuchini qayta tiklaydi.

Insondagi o'ziga xoslik inqirozi egoning ruhning nuriga qarshiligiga mos keladi. Bu yozishmalar ego hayotida bu qarshilikka mutanosib azobni o'z ichiga oladi. Va barcha qarshilik qayd etilgan, garchi u ego tomonidan psixologik yoki ramziy yoki falsafiy jihatdan idrok etilgan bo'lsa ham. Chunki ruh uchun hamma narsa Insonda energiya, lekin Inson uchun hamma narsa ramzdir. Shuning uchun ham Insonga ko'rish juda qiyin, chunki u bu shakllardan ozod bo'lgandan keyin ko'rgan narsasi shakl ramzi orqali emas, balki tebranish orqali bo'ladi. Shuning uchun ham real narsa shakl orqali tushunilmaydi, balki o‘zini ifodalash uchun shaklni yuzaga keltiruvchi va yaratuvchi tebranish orqali bilinadi, deyiladi.

O'ziga xoslik muammosi har doim ortiqcha simvolologiyani, ya'ni insondagi sub'ektiv fikr shakllarini chaqiradi. Bu ortiqcha, har qanday vaqtda, ruhning fikr shakli ramzi orqali ego bilan bog'lanish harakatlariga to'g'ri keladi, chunki bu uni ong ichidagi egoga aylantirishning yagona vositasidir.

Ego chuqur sabablarni tushunmasdan, o'zini o'ziga nisbatan joylashtirishga intilayotganini tushunadi. Lekin u hamon fikr shakllari, his-tuyg‘ularining asiri bo‘lgani uchun o‘z harakatiga, harakatiga ishonadi! Ya'ni, u bu tadqiqot jarayoni faqat o'zidan kelib chiqadi, deb hisoblaydi. Bu esa uning Axilles tovonidir, chunki ego to‘g‘ri va noto‘g‘ri tasavvurida, iroda erkinligi xayolidadir.

Ruhning energiyasi soxta o'ziga xoslik to'sig'iga kirib, buzib tashlaganida, ego endi maqsad uning to'g'ri bo'lishi emas, balki uning haqiqiy aql-zakovatiga kirishi ekanligini tushunadi. Keyin u tushuna boshlaydi. U tushungan narsani esa bir xil aql-idrokda bo'lmaganlar, qanday yaxshi niyatda bo'lishidan qat'i nazar, tushunmaydilar. Hamma narsa ramzdan tashqarida bo'lgani uchun hamma narsa **tebranish** .

Ego va ruh bir-biriga moslashganda, o'ziga xoslik muammosini tasavvur qilib bo'lmaydi, chunki ego endi haqiqatning " qopqog'ini" *(qopqog'ini) o'z tomondan tortib olmaydi, ruh esa boshqa tomondan ishlaydi.* Ikkalasi o'rtasida yozishmalar mavjud va shaxs foyda oluvchi hisoblanadi. Chunki shaxsiyat har doim ruh va nafs o'rtasidagi bo'shliqning qurboni bo'ladi.

Insonda kimlik muammosi mavjud ekan, u baxtli bo'la olmaydi. Chunki uning hayotida bo‘linish bor, hatto sirtdan uning moddiy hayoti yaxshi ketayotgandek ko‘rinsa ham. U faqat o'z birligi bilan mutanosib ravishda yaxshi ketishi mumkin.

Zamonaviy odamning shaxsiyat inqirozi faqat ularda muvozanatga bo'lgan katta istakni uyg'otish uchun etarlicha muvaffaqiyatsizlikka uchraganlarga foydali ta'sir ko'rsatadi. Ammo bu muvozanat istagi faqat ego o'zining qiynoq vositalarini ruhning nozik energiyasini boshqarish uchun chetga surib qo'yganida to'liq amalga oshirilishi mumkin. Inson hayotining buyuk ma'naviyat mavjud bo'lgan sohasida o'ziga xoslik inqirozi, agar odam egoning bu ichki narsaga bo'lgan bu katta sezgirligiga duch kelmasa, uni tobora kuchayib borayotgan ma'naviyat sari cheksiz ravishda undaydigan darajada keskin bo'lishi mumkin. kattaroq, ko'proq va ko'proq izlanadi va oxir-oqibatda ko'proq nomukammal.

Insoniyatning ushbu toifasiga mansub bo'lganlar ko'rishlari kerakki, barcha shakllar, hatto eng oliy, eng go'zal ham, qalbning haqiqiy yuzini parda qiladi, chunki ruh ego tekisligida emas; u cheksiz ko'radi va ego shaklga, hatto ruhiy shaklga haddan tashqari bog'lanib qolganda, u ruhdan o'tishi va ruhning barcha quyi tamoyillarining tebranish tezligini oshirishi kerak bo'lgan kosmik energiyaga aralashadi."Inson, shuning uchun u hayot ustasiga aylanishi mumkin. Supramental (yuqori aqliy) Inson hayotning ustasi bo'lsa, uni endi ruh tekisligiga ruhan jalb qilish kerak emas, chunki bu ruh, uning energiyasi unga qarab tushadi va unga yorug'lik kuchini uzatadi. .

Insonning ruhiy o'ziga xosligi - bu ruhning energiya shakli orqali uning ichidagi mavjudlik. Ammo bu energiya o'zgartirish kuchiga ega emas, garchi u shaxsiyatni o'zgartirish kuchiga ega.

Ammo shaxsiyatning o'zgarishining o'zi etarli emas, chunki bu Insonning oxirgi jihatidir. Ego ham ruh bilan birlashtirilmagan ekan, ma'naviy shaxsiyat Insonni o'z axloqini tezda o'zgartirishga osonlikcha olib kelishi mumkin, shunda aql va ruhiy hissiy muvozanatning har qanday yo'qligi uni ruhiy tushkunlikka olib kelishi mumkin. ma'naviyatning keskin inqirozi, diniy fanatizm.

Shunday qilib, hatto shiddatli ma'naviyatli Inson ham o'ziga va jamiyatga zarar etkazishi mumkin. Zero aqidaparastlik ruhiy kasallikdir va undan aziyat chekayotganlar ma'naviy shakldan maxsus ekspluatatsiya qilishlari tufayli osongina boshqalarda o'zlarini buyuk imonli qilishlari uchun kuchli jalb qilishlari mumkin, ya'ni - deyishadi, shaklning yangi qullari. Agar unga o'zi kabi johil, ammo kasallikning bu shakliga nisbatan befarq bo'lganlarning itoatkor e'tiqodi yordam bersa, faqat ma'naviy kasallar o'rnida ushlab turishi mumkin bo'lgan aqidaparastlik tomonidan ko'tarilgan.

Ko'proq odamlar, fanatik ma'naviyatga aylanmasdan, o'zlarining ma'naviyatiga haddan tashqari ta'sir qiladilar va uning chegaralarini, ya'ni shakl illyuziyalarini bilmaydilar. Ertami-kechmi ular o'tmishga nazar tashlab, o'zlarining ma'naviyati illyuziyasi qurboni bo'lganliklarini tushunadilar. Shunday qilib, ular o'zlarini boshqa ruhiy shaklga tashlaydilar va bu sirk ko'p yillar davom etishi mumkin, ular illyuziyadan jirkanib, undan abadiy chiqib, ong shakldan tashqarida ekanligini anglab yetgunga qadar. Bular shakl chegarasidan tashqariga chiqish va nihoyat oliy aqlning buyuk qonunlarini kashf qilish imkoniyatiga ega.

Hozirgi vaqtda ular uchun ruhiy o'zlik inqirozi endi mumkin emas. Chunki ular o'z tajribalaridan shuni bilishadiki, ego unga faqat yuqori ongni (yuqori ongni) bilish uchun tajriba zaruriyatini tark etgunga qadar, hamma narsa nafsga qarshi ruhning tajribasiga xizmat qiladi.

Ma’naviy o‘zlikni anglash inqirozi tobora zamonaviy davr inqiroziga aylanib bormoqda. Chunki Inson endi faqat texnika va fan bilan yashay olmaydi. Unga yaqinroq boshqa narsa kerak, ilm esa uni bera olmaydi. Ammo pravoslav dinining eski shakli ham shunday emas edi. Shunday qilib, u o'zini ko'p sonli ruhiy yoki ezoterik-ma'naviy sarguzashtlarga tashlaydi, izlayotgan narsasini topish yoki topmoqchi bo'lgan narsasini izlash uchun qat'iy niyat bilan o'zini aniq bilmaydi. Shunday qilib, uning tajribasi uni barcha mazhablar, barcha falsafiy yoki ezoterik maktablar chegarasiga olib keladi va bu erda u o'rtachadan ko'ra aqlliroq bo'lsa, u javob topish uchun chegaralar borligini yana kashf etadi.

U nihoyat o'zini yolg'iz topadi va uning ruhiy o'ziga xoslik inqirozi tobora chidab bo'lmas holga keladi. Toki u undagi hamma narsa aql, iroda va muhabbat ekanligini, lekin izlayotgan Insonning ko‘z o‘ngida yashiringan va pardalangan mexanizmni kashf qilish uchun ularning qonunlarini hali yetarlicha bilmaganligini anglab yetguniga qadar. U qanday ajablanib ko'rdi! U inqiroz paytida izlayotgan narsa uning ichidagi ruhning mexanizmi ekanligini tushunganida, uni o'ziga, ya'ni unga uyg'onish uchun oldinga siljitishga xizmat qilgan.

Va nihoyat, bu bosqich boshlanganda, Inson, Insonning egosi, ruhiy tushkunlikka tushadi va uning ichidagi uyg'onadigan yuqori aql (yuqori aql) tabiatini tushuna boshlaydi va uni o'zidan tashqarida izlayotgan barcha odamlarning illyuziyasini tan olishga majbur qiladi. dunyodagi eng yaxshi niyatlar va bu butun jarayon uni u bilan tebranish aloqasiga kirishga tayyorlash uchun egodan foydalanadigan ruh tajribasining bir qismi ekanligini hali tushunmaganlar.

Inson endi o'z borligining haqiqati bilan aloqada emas. Va bu aloqani yo'qotish yer sharida shunchalik keng tarqalganki, bu Yer kema qaerga ketayotganini bilmaydigan telbalar bilan to'la kemani ifodalaydi. Ularni ko'rinmas kuchlar boshqaradi va hech kim bu kuchlarning kelib chiqishi va ularning niyatlari haqida hech qanday tasavvurga ega emas. Inson shunchalik ko'p asrlar davomida ko'rinmas narsadan ajralgan ediki, u haqiqat tushunchasini butunlay yo'qotdi. Va bu ongni yo'qotish uning ekzistensial muammosi devorining ko'tarilishining sababidir: o'ziga xoslik. Va shunga qaramay, yechim unga juda yaqin va ayni paytda juda uzoqdir. Qaniydi, u eshitishni istamagan narsani tinglashni bilsa.

Undan qolgan faqat so‘zlar va g‘oyalar jangi. Agar u o'zining bir qismi buyuk ekanligini, boshqasi esa his-tuyg'ulari bilan cheklanganligini va ikkalasi birlasha olishini anglamasa, qanday Inson o'zini o'zi ta'minlay oladi? Agar inson bir kun o'zidan tashqari hech kim unga yordam bera olmasligini va faqat o'zi uchun o'zi qila olishini anglasa... Lekin u o'zi uchun yashashdan qo'rqadi, chunki u boshqalar u haqida nima deyishidan qo'rqadi... Qachonki kambag'al!

Erkaklar illyuziyaga qarshi kurashda doimo mag'lub bo'lgan mavjudotlardir, chunki ular uni tirik va kuchli ushlab turadilar. Har bir inson o'ziga zarar keltiradigan narsani yo'q qilishdan qo'rqadi. Haqiqiy dahshatli tush! Va eng yomoni hali oldinda! Chunki XX asr odami o‘zi tomon yulduzlar orasida harakatlanuvchi va avvallari unga xudo bo‘lgan mavjudotlarning tushayotganini ko‘radi.

Shaxsiy o'ziga xoslik muammosi sayyoraviy miqyosda davom etmoqda. Bu muammo quyi ong va yuqori ong o'rtasidagi aloqaning yo'qligidan kelib chiqqanligi sababli, uning ta'siri ham dunyo darajasida, ham shaxsiy darajada seziladi, chunki faqat yuqori aql insonga o'z sayyorasining buyuk sirlarini tushuntira oladi va. uning qadimgi xudolari. Bu xudolar qadimgi tarixning bir qismi ekan, inson ular bilan bezovtalanmaydi. Ammo o'sha mavjudotlar qaytib kelib, o'zlarini zamonaviy nurda tanitganda, global miqyosdagi zarba aks etadi va o'zining haqiqiy kimligini kashf qilmagan odam o'zining yolg'on o'ziga xosligi bilan uning o'ylagan va ishongan narsasi o'rtasida qoladi. tsiklik hodisa.

Agar uning ongi tajribaga ochiq bo'lsa va u o'z ichida haqiqiy aqlni, o'zi bilmagan va bilmagan sayyora uchun eng bezovta qiluvchi hodisalardan biri haqida kerakli ma'lumotlarni olsa, inson sayyoraviy o'ziga xoslik inqirozini boshdan kechirmaydi, chunki u bor. o'zidagi shaxsiy identifikatsiya inqirozini allaqachon hal qilgan.

Insoniyat tarix va hayotning burilish nuqtasi sari jadallik bilan olg'a siljayotganligi sababli, individuallik, ya'ni Inson va koinot o'rtasidagi tobora takomillashib borayotgan munosabatlar o'rnatilishi kerak, chunki insonda topadigan tebranish haqiqiy individuallikdan kelib chiqadi. o'zining haqiqiy o'ziga xosligini kashf etdi. Va agar bu haqiqiy o'ziga xoslik barqarorlashtirilmasa, individuallik to'liq amalga oshirilmaydi va inson " etuk" , ya'ni har qanday shaxsiy yoki dunyo hodisasini bezovta qilmasdan qarshi olishga qodir, deb aytish mumkin emas, chunki u allaqachon biladi. va u buning sababini biladi.

Biz, umuman, shaxs inqirozi haqida gapirganda, biz bu haqda psixologik ma'noda, inson va jamiyat o'rtasidagi munosabatlarni belgilashga harakat qilamiz. Ammo identifikatsiya inqirozi bundan ham chuqurroqdir. Biz erishishimiz kerak bo'lgan o'lchov tayoqchasi, endi ijtimoiy odam emas. Aksincha, normallik o'zgarishi kerak, ya'ni o'ziga nisbatan o'zgartirilishi kerak.

Inson o'zining haqiqiy o'ziga xosligi qavs ichidagi oddiy Insonning oddiy o'ziga xosligidan yuqori ekanligini anglay boshlaganida, u ikkita narsani tushunadi. Birinchidan, oddiy odamni tashvishga soladigan narsa endi uni tashvishga solmaydi; va subnormal sayyorani qavs ichida silkitadigan narsa normaldir. Shu nuqtai nazardan qaraganda, haqiqiy o'ziga xoslik fenomeni tobora ko'proq ahamiyat kasb etadi, chunki u qaysi Inson normal yoki ongsiz Insonning normal zaif tomonlarini yengishi mumkinligini aniqlaydi va bundan tashqari, bunday bo'lmagan Inson normalroq ekanligini aniqlaydi - bu. Ya'ni, ongsiz va nisbatan muvozanatli Inson darajasida - oddiy mavjudotni buzish va bunday Insonni tug'diradigan madaniyatning qulashiga olib kelishi mumkin bo'lgan sayyoraviy tartibning bosimini qo'llab-quvvatlay oladi.

O'zining haqiqiy shaxsini kashf etgan odam, shubhasiz, o'z madaniyatining mahsuli bo'lgan va faqat o'z madaniyati qadriyatlari bilan yashaydigan odamni bezovta qiladigan psixologik tajribalarning barcha shakllaridan ustundir. Chunki, aslida madaniyat tashqi hodisalar uni bezovta qilish uchun kelganda, ya’ni o‘zi bilmagan yoki umuman bexabar bo‘lgan voqelik bilan bog‘liq holda uni qayta belgilash uchun juda nozik va juda nozik tuvaldir. Bu insonda hal qilinmagan o'ziga xoslik fenomenining xavfi.

Chunki u o‘zining haqiqiy o‘zligini kashf qilmasa, u davrning oxiridagi hodisalar uning normal rivojlanishini buzganida ijtimoiy psixologiya va uning tabiiy reaksiyalariga hissiy va ruhiy quli bo‘lib qoladi. Aynan shu erda Inson o'z tajribasini umuminsoniy tushunish uslubiga muvofiq yashay olishi uchun ijtimoiy-individual reaktsiyalardan ozod bo'lishi kerak. Faqat haqiqiy o'ziga xoslik haqiqiy Inson va haqiqiy aql bilan mos keladi. Faqat haqiqiy o'ziga xoslik insonning cheklovchi his-tuyg'ularidan ajralgan aqlga ko'ra, kosmik hodisalarni hech qanday qiyinchiliksiz izohlay oladi.

Insonning o'ziga xoslik inqirozi muammosi oddiy psixologik muammodan ko'ra ko'proq hayot muammosidir. Inson o‘zini izlashda tushunishga intilayotgan psixologik kategoriyalar endi o‘zining asl kimligini kashf etganlarga mos kelmaydi, chunki ular endi o‘zi bilan kurashgan paytdagi hayotga qiziqishlari yo‘q. Uning haqiqiy o'ziga xosligi borligining har bir burchagini to'ldirgan holda, u o'zining aqlining boshqa o'lchamida, o'lchamida yoki energiya tekisligida joylashgan o'ziga duch keladi, uni taqlid qilish bilan bog'lash mumkin emas, chunki u shakllangan psixologik kategoriyalardan mutlaqo mustaqildir. Haqiqiy shaxsga ega bo'lmagan ongsiz Insonning hissiy va ruhiy tuzilmalari.

O'ziga xoslik inqirozi hodisasi Inson uchun azobdir, chunki u hech qachon o'z-o'zidan, o'zi bilan, doimo izlayotgan narsa bilan mukammal baxtli bo'la olmaydi. Uning uchun baxtli bo'lish - bu doimiy yashashni xohlaydigan tajriba. Ammo u " baxtli" deb ataydigan narsaga ega bo'lish uchun o'zingizni yaxshi his qilishingiz kerakligini , ya'ni tashqi dunyo bu uyg'unlikni buzmasdan mukammal ichki uyg'unlikda his qilishingiz kerakligini tushunmaydi . U hayotning o‘zidan farq qilib bo‘lmasligini, unga rang beradigan fonni teshib o‘tish uchun ichki kuchga ega bo‘lmaguncha anglamaydi.

O'zining haqiqiy shaxsini kashf etgan odam endi avvalgidek yashamaydi. Ranglar o'zgardi, hayot endi bir xil jozibaga ega emas, u har bir darajada boshqacha. Chunki u boshqa oldingi hayotdan shu bilan ajralib turadiki, uning imkoniyatlarini haqiqiy shaxs belgilaydi, ikkinchisi esa unga ildiz otgan madaniyat tomonidan qat'iy ravishda yuklanadi.

O'zligini kashf etgan Insonning hayoti vaqt o'tishi bilan yo'qolgan va endi chegarasi, ya'ni oxiri bo'lmagan davomiylikni ifodalaydi. Zotan, bu anglash hayot tarzi va ijodiy turmush tarziga aralashadi. Inson o'zlikdan aziyat chekar ekan, uning ichidagi haqiqiy aql bilan aloqasi yo'q ekan, u faqat ehtiyojlarini qondira oladi. U yorug'likda bo'lsa, u endi o'zini qo'llab-quvvatlashi shart emas, chunki u tebranish orqali o'z hayot tarzini allaqachon biladi va bu bilim unga ehtiyojlari uchun zarur bo'lgan ijodiy energiyani yaratishga imkon beradi. Omon qolishning psixologik toifasi faqat insonning barcha resurslaridan foydalanadigan va ularni uning farovonligi ixtiyoriga qo'yadigan ijodiy energiya uchun joy qoldiradi.

Inson o'zining shaxsiyat muammosini yengishi uchun uning ichida qadriyatlarning psixologik tekislikdan sof aql tekisligiga siljishi sodir bo'lishi kerak. Psixologik qadriyatlar uning inqiroziga hissa qo'shgan bo'lsa-da, ular uning his-tuyg'ulari, hissiy materialni sharhlovchi aql-idroki bilan chegaralanganligi sababli, u aql-idrokning roziligiga bo'ysunmaydigan o'lchov tayog'iga muhtoj.

Aynan shu erda birinchi marta uning ichiga kirib boradigan va uning harakatiga to'sqinlik qila olmaydigan narsaga qarama-qarshilik paydo bo'ladi. Harakat boshlanganda, bu o'z egosi va ximeralaridan mustaqil bo'lgan bu aqlning nuridir. Aynan shu erda qadriyatlarning siljishi sezila boshlaydi, bu esa uyg'ongan odam yashashi kerak bo'lgan narsaga ko'ra yorug'likning aql-idrokiga kirishi uchun etarli bo'lgan ichki azob-uqubatlarga olib keladi.

Egoga ma'lum bir muvozanatni saqlashga imkon berish uchun qadriyatlarning o'zgarishi faqat asta-sekin amalga oshiriladi. Ammo vaqt o'tishi bilan yangi muvozanat shakllanadi va ego endi normal emas, ijtimoiy jihatdan gapiradi; u ongli. Ya'ni, u shakl va me'yor illyuziyasi orqali ko'radi va o'zining nozik jismlarining tebranishini, individualligi va haqiqiy o'ziga xosligini oshirish uchun tobora individuallashadi.

Qadriyatlarning siljishi aslida qadriyatlarning qulashi, lekin biz buni "o'zgartirish" deb ataymiz, chunki sodir bo'ladigan o'zgarishlar ko'rish rejimini o'zgartiradigan tebranish kuchiga to'g'ri keladi, shuning uchun fikrlash usuli aqlga moslasha oladi. Insondagi yuqori markazning. Ego tebranish orqali bu qulashning guvohi bo'lmagan ekan, u o'zining soxta o'ziga xosligi devorlarini tashkil etuvchi fikrlar, ramzlar toifalarini muhokama qilishni davom ettiradi. Ammo bu devorlar zaiflasha boshlagach, qadriyatlarning o'zgarishi chuqur o'zgarishlarga to'g'ri keladi, bu ego tomonidan ratsionalizatsiya qilinishi mumkin emas. Va u tomonidan ratsionalizatsiya qilina olmagani uchun, u nihoyat yorug'lik bilan uriladi, ya'ni u nihoyat unga doimiy va o'sib borayotgan tarzda bog'lanadi.

Shunday qilib, uning hayoti tsikl bilan o'zgaradi va tez orada u endi chegaralarda emas, balki potentsiallarda yashaydi. Uning shaxsiyati sub'ektiv istaklari bilan bog'liq emas, balki unga nisbatan tobora ko'proq aniqlanadi. Va u " haqiqiy va ob'ektiv men" nimani anglatishini tushuna boshlaydi.

Haqiqiy va ob'ektiv o'zini anglaganida, u juda aniq ko'radi, bu men o'zi, shuningdek, o'zi ko'rmaydigan, lekin o'zi mavjud bo'lgan boshqa narsa, uning ichiga nimadir kiradi. Aqlli, doimiy va doimo mavjud bo'lgan narsa. Ko'zlari bilan kuzatadigan va dunyoni ego ilgari ko'rganidek emas, balki qanday bo'lsa shunday talqin qiladigan narsa.

Biz endi bu Odamni “ aqliy” demaymiz, biz uni “ supramental (yuqori aqliy)” deymiz , ya’ni endi bilish uchun o‘ylash kerak emas. O'ziga xoslikdan azob chekish undan, o'z tajribasidan shunchalik uzoqdirki, u o'tmishiga nazar tashlab, hozir nima ekanligini ko'rib, uni avvalgi bilan solishtirganda hayratga tushadi. .

2-BOB

Pastga evolyutsiya va yuqoriga evolyutsiya
BdM-RG #62A (o'zgartirilgan)

OK, shuning uchun men Inson evolyutsiyasini ajrataman, men unga pastga egri va yuqoriga egri OK beraman. ? Pastga egri chiziqni men "involyutsiya" deb atayman, yuqoriga egri chiziqni esa evolyutsiya deb atayman. Va bugungi kunda Inson bu egri chiziqlarning uchrashish nuqtasida. Keling, sanani qo'yaylik: agar xohlasangiz, 1969 yil. Agar biz evolyutsiyaga darvinistik nuqtai nazardan emas, balki okkultizm nuqtai nazaridan qarasak, boshqacha qilib aytganda, insonning ichki izlanishlariga ko'ra va agar biz vaqtga qaytsak, u erda o'n ikki ming yil oldin halokatni topishimiz mumkin. Atlantis nomi berilgan buyuk tsivilizatsiya.

Shunday qilib, bu inson o'z ongining jihati bo'lgan, uning ongining nozik vositasi bo'lgan, barcha psixo-emotsional narsalar bilan bevosita bog'liq bo'lgan astral tana deb ataladigan narsani jadal rivojlantirgan davr edi. Va keyin bu tsivilizatsiya vayron bo'lgandan so'ng, bugungi kungacha inson o'z ongining yana bir qismini rivojlantirdi, uni yashirincha quyi aqliy ongning rivojlanishi deb atash mumkin, bu esa bugungi kunda inson tomonidan qo'llaniladigan intellektning juda ilg'or rivojlanishini keltirib chiqardi. moddiy dunyoni tushunish.

Va 1969 yildan boshlab bu sayyorada Inson ongida sintez nomi bilan atalishi mumkin bo'lgan yoki Yerda supramental ongning (yuqori ong) uyg'onishi nomi berilishi mumkin bo'lgan yangi hodisa paydo bo'ldi. Dunyoda shunday odamlar borki, ular quyi ong darajasida, demak, intellekt darajasida ishlashni to'xtatgan va ongning yana bir qatlamini rivojlantira boshlagan, bu yuqori ong (yuqori ong). Va bu odamlarda rivojlanish bosqichida bo'lgan va ular ham oltinchi ildiz irqi deb atash mumkin bo'lgan boshqa evolyutsiya tsikliga to'g'ri keladigan qobiliyatlarga ega.

Yashirincha aytganda, biz inson evolyutsiyasi haqida gapirganda, biz Atlantida haqida gapiramiz, u o'zining pastki irqlari bilan to'rtinchi ildiz irqi bo'lgan, beshinchi ildiz irqining bir qismi bo'lgan hind-evropa irqlari. va uning pastki irqlari. Va endi dunyoda yangi ildiz irqining boshlanishi bor, u ham o'zining pastki irqlarini beradi. Oxir-oqibat ettinchi ildiz irqi paydo bo'ladi, bu insonga o'zining moddiy tanasidan organik foydalanishga muhtoj bo'lmaydigan darajada rivojlangan evolyutsiya darajasiga erishishga imkon beradi. Ammo biz hozir bu bilan shug'ullanmayapmiz, shuning uchun biz jismoniy irqni ifodalamaydigan, ammo kelajak insoniyatning yangi aqliy ongining sof ruhiy jihatini ifodalovchi oltinchi ildiz irqi bilan shug'ullanamiz.

Ko'rinib turibdiki, insonning bu tekislikdagi evolyutsiyasini, teskari girdob nuqtasidan uning yakuniyligigacha, ya'ni biz olgan ma'lumotlarga ko'ra, ehtimol ikki ming besh yuz yilni tushunish uchun, inson o'tib ketishi aniq. ongning mutlaqo g'ayrioddiy bosqichlari orqali, ya'ni Atlantis odami hind-evropa irqlari odami bilan solishtirganda qanchalik cheklangan bo'lsa, hozirgi odam ham keyingi odam bilan solishtirganda shunchalik cheklangan va cheklangan bo'ladi. Aurobindo tomonidan bashorat qilingan Yerdagi supramental ongning (yuqori aql) evolyutsiyasi .

Supramental ong (yuqori ong) evolyutsiyasida qiziq narsa shundaki, bugungi kunda biz insonlar, aqlli odamlar, kartezian odamlar, beshinchi ildiz irqiga mansub odamlar kabi juda ko'p fikr yuritish tendentsiyasiga egamiz. Bizning ongimiz ego tomonidan boshqarilishiga ishonish, ertaga odam inson ongi ego tomonidan boshqarilmasligini, inson ongi o'zining psixologik ta'rifida ekanligini, egoning aks ettiruvchi ifodasini va uning manbai ekanligini bilib oladi. parallel olamlarda joylashgan bo'lib, ularni hozircha "aqliy dunyo" deb atash mumkin, lekin keyinchalik "arxitektura dunyosi" deb nomlanadi .

Boshqacha qilib aytganda, men shuni nazarda tutyapmanki, inson o'z fikrining manbasini aniqlash uchun qanchalik ko'p qiyinchilikka, qobiliyatga yoki erkinlikka ega bo'lsa, u parallel olamlar bilan telepsixik aloqaga kirisha boshlaydi. , oxir-oqibat evolyutsiya jarayonida, dunyo darajasida, irqning universal darajasiga etib borish, hayot sirlarini bir zumda materiya sohasida ham, ruhning astral sohasida ham dekodlash imkoniyatiga ega bo'lish. Ruhning ruhiy sohasi. Boshqacha qilib aytganda, men aytmoqchi bo'lganim, u, Inson, bugungi kunda o'zi uchun etarli bo'lgan ruhiy ong holatiga erishish mumkin bo'lgan bir nuqtaga yetib keldi.

Men o‘z-o‘ziga yetarli aqliy ong deganda, haqiqatning psixologik qiymatiga asoslangan aqliy ongni nazarda tutmayman. Haqiqat - bu atama, bu shaxsiy e'tiqod yoki ijtimoiy e'tiqod yoki jamoaviy sotsiologik e'tiqod bo'lib, u materiya olamida ustunlikni ta'minlash uchun insonning yoki jamoa sifatida jamiyatning hissiy ehtiyojlarining bir qismidir.

Ammo insoniyatning kelajakdagi ongining evolyutsiyasi nuqtai nazaridan, haqiqat fenomeni yoki uning psixologik o'xshashligi yoki uning hissiy qiymati oddiy sababga ko'ra mutlaqo foydasiz bo'ladi, chunki inson endi o'z vijdonida his-tuyg'ulardan foydalana olmaydi. uning bilimlarini psixologik baholash. U endi o'zining ruhiy xavfsizligini rivojlantirish uchun o'z vijdonining emotsionalligidan foydalanishi shart emas.

Shunday qilib, inson aqliy tekislikda mashq qilish, dunyodagi barcha irqlarning bir qismi bo'lgan umuminsoniy ongning cheksiz mavzularini ifodalash, ishlab chiqish va ta'riflash uchun ongda mutlaqo erkin bo'ladi. Kosmosdagi barcha irqlarning va aslida Ruhning o'zgarmas birligining bir qismi bo'lgan, mutlaq ta'rifida, yorug'likning asl manbai va uning kosmosdagi harakati.

Shunday qilib, insoniyat evolyutsiyasida shunday bir nuqta keladiki, nihoyat ego o'z-o'zini ongiga yo'qotgan vaqtni qoplaydi va men nihoyat o'z ongiga kiritish orqali o'zining psixologik ta'rifining mumkin bo'lgan chegaralariga erishadi. uning sof aqlining, ya'ni Ruhining ijodiy salohiyati.

Va biz Yerda, turli irqlarda, turli xalqlarda, turli vaqtlarda, sintezni biladigan, ya'ni bir zumda shunchalik buyuk bilim manbalariga murojaat qila oladigan shaxslarni topamiz. texnologiya, texnika, tibbiyot, psixologiya yoki tarix nuqtai nazaridan jahon ilm-fani butunlay ag'dariladi. Nima uchun ? Chunki inson evolyutsiyasidan beri birinchi marta, Ruh materiyaga tushganidan beri birinchi marta va ruhning material bilan birlashganidan beri birinchi marta Inson nihoyat o'zining mutlaq bilimini ko'tarish qobiliyatiga erishadi. .

Men mutlaq bilim deb ataydigan narsa - bu inson ongining o'z Nurini ko'tarish va o'zlashtirish qobiliyatidir. Mutlaq bilim fakultet emas. Mutlaq bilim oldindan belgilanmaydi. Mutlaq bilim zarurat emas. Mutlaq bilim korratsion evolyutsion yakun, ya'ni kosmosdagi yorug'likning buyuk faoliyatining bir qismi bo'lib, u barcha olamlarga, barcha aqlli misollarga, ya'ni koinotdagi barcha aqlli turlarga uchrashishini aytishga imkon beradi. yuqori ruhiy tekislik, ya'ni evolyutsiya jarayonida tana materialining yo'q bo'lib ketishiga imkon beradigan darajada kuchli energiya tekisligida, ya'ni eterik tananing muqarrar tirilishi uchun.

Ya'ni, insondagi qobiliyat, nihoyat, universal organizmni tashkil etuvchi va uning Ruhi, Nuri va asosi bo'lgan, harakat va tushunishda turli xil quyoshlar bilan energiya tarkibiy qismiga kirish qobiliyati. atom ongini chaqiring! Shunday qilib, evolyutsiya jarayonida inson o'ylamasdan, o'ylashga hojat qoldirmasdan, nihoyat, Yerdagi involyutsion arxetiplar va umuminsoniy ong evolyutsionerlarining aqliy qurilishiga qat'iy ravishda aralasha oladigan nuqta keladi. . Demak, Inson oxir-oqibat o‘zining mutlaqo aqlli mavjudot ekanligini anglab yetadi.

Inson aql-zakovat shunchaki ta'lim shaklining ifodasi emasligini, balki aql-idrok mutlaqo har qanday masalada har qanday ongning asosiy xususiyati ekanligini anglab etadi. Faqat biz bugungi kunda shunday bir nuqtada turibmizki, biz ego yoki inson sifatida biz umuminsoniy aks ettirish, ya'ni tarix va insoniyat xotirasi tomonidan yuklangan chegaralar doirasida yashashga majburmiz.

Insonga esa hali berilmagan - chunki bu sohada ilm etarli emas - insonga uning psixikasi qanday ishlashini, uning egosi qanday ishlashini, egosi qanday ishlashini bilish va tushunish qobiliyati hali berilmagan. Aql-idrok atamasi o'zining universal ta'rifida nimani anglatadi, shuning uchun Inson bugungi kunda astral tanasi, ya'ni hislari tomonidan tuzoqqa tushib qolgan!

U o'zining fundamental va umumbashariy bilimlarini, evolyutsiya davridagi tarix va mavzu bilan bog'liq bo'lgan kichik chegaralangan bilimlarni almashtirishga majburdir, chunki barcha fan nazariyalari qayta ko'rib chiqilishi kerak, chunki fan bugungi kunda foydali emas, degan ma'noda emas. aksincha, bu juda foydali, lekin ma'noda ilm-fan bugungi kunda ham o'zini bekor qilish sari muqarrar sayohat qilmoqda. Xuddi barcha tsivilizatsiyalar o'zlarining yo'q qilinishi sari muqarrar sayohat qilishlari kabi.

Ammo tsivilizatsiya o'zini yo'q qilish haqiqatini juda qiyin deb bilganidek, fan ham o'z yo'q qilinishiga erishish qiyin bo'ladi. Va bu juda normal. O'ylaydigan mavjudotlardan yoki ma'lum bir ongga ega bo'lgan mavjudotlardan dunyoda o'zlarining tanazzulini yoki o'z yo'qligini targ'ib qilishni so'rash mumkin emas. Biz insoniyatning rivojlanishiga imkon berish uchun rivojlanish uchun biz nima ekanligimizni, nima qilganimizni, nima qila olishimizdan xabardor bo'lishimiz shart.

Ammo shaxslar sifatida - men aniq aytaman - biz oxir-oqibat sayyoramizdagi universal va kosmik tartibli vaziyatlarga duch kelishga majbur bo'lamiz, o'tmishda xurofotning katta harakatlarini keltirib chiqargan o'lchovlarga duch kelishga majbur bo'lamiz. dunyoda; fan evolyutsiyasi bilan o'lgan harakatlar va keyinchalik fan tomonidan qat'iyan rad etilgan harakatlar.

Shunday qilib, biz kosmos cheksiz ekanligini anglash uchun vaqt o'tishi bilan ma'lum tajribalarni qayta ko'rib chiqishga majbur bo'lamiz. Inson ongining cheksiz ekanligi va Inson o'zining ichki tabiatida uning ongi qanchalik kuchli ekanligi. Bugungi kunda biz juda ko'p aqliy oqimlar chorrahasida yashashga majbur bo'lgan dunyoda juda muhim, ular umuman olganda... Va umuman aytganda, men, albatta, Amerika Qo'shma Shtatlariga qarayman. individuallik bilan qarama-qarshilikdagi jamoaviy tajriba asta-sekin kollektiv psixozni yaratishga intiladi.

Insonni dunyoda televidenie yoki gazetalar yoki erkin matbuotning turli shakllari orqali ko'paytiriladigan g'oyalar oqimlari abadiy bombardimon qila olmaydi. Shunday vaqt keladiki, inson haqiqat va yolg'on o'rtasidagi turli qarama-qarshiliklardan kelib chiqadigan ruhiy va ruhiy zo'riqishlarga bardosh bera olmaydi. Er yuzida supramental (yuqori aql) ong evolyutsiyasida shunday bir nuqta keladiki, inson haqiqatni o'ziga nisbatan belgilashga majbur bo'ladi. Ammo bu universal bo'lgan "birning o'zi" bo'ladi, u o'z Ruhining o'ynoqiligiga yoki o'z egosining bema'niligiga yoki o'z menimga ishonchsizligiga asoslangan "bir o'zi" bo'lmaydi.

Demak, shu paytdan boshlab Inson insoniy hodisani, sivilizatsiyani har tomonlama anglay boshlaydi. Va u endi sodir bo'layotgan narsalar yoki dunyoda sodir bo'ladigan narsalar bilan psixologik jihatdan " *to'ldirilgan"* (*suiiste'mol)* bo'lmaydi . Inson erkin bo'lishni boshlaydi. Va u ozod bo'lishni boshlagan paytdan boshlab, u nihoyat hayotni uning asosiy sifati bilan tushunishni boshlaydi. Va u qanchalik ko'p rivojlansa, u hayotni mutlaq, yaxlit va o'rganilgan tarzda, bugungi kunda beshinchi ildiz irqi ongiga kirmaydigan ma'noda tushunadi.

Nega bu gaplar? Inson o'ziga berishi, o'zini yaratishi mumkin bo'lgan eng katta sodiqlik - bu o'ziga sodiqlik ekanligini tushunish uchun asta-sekinlik bilan odamga etkazish. Biz, ayniqsa, G'arb dunyosida individualizmga muhabbat juda rivojlangan asrda yashayapmiz. Biz tobora ko'proq individualist bo'lib qoldik, lekin individualizm, agar u munosabat bo'lib qolsa, inson haqiqatiga tubdan integratsiyalashgan emas. Boshqacha qilib aytganda, Nyu-Yorkda, Nyu-Yorkning Tayms maydonida qizil külot va sariq shippak bilan ko'chada yurish va sevish - bu individualizmning bir ko'rinishi. Ammo bu ekssentriklik, bu inson ongini astralizatsiya qilish shaklidir.

Inson o'zining individualligini saqlab qolishi, o'zining individualligini atamaning aniq ma'nosida ifodalashi, ommaning sezgirligini yoki o'z xalqining sezgirligini rad etishi yoki o'z aholisining sezgirligini rad etishi shart emas. Bu illyuziya! Va bu yigirmanchi asrning o'ziga xos modalarining bir qismidir, oxir-oqibat u odatiy bo'lib qoladi, oxir-oqibat u hatto ahmoq bo'lib qoladi, oxir oqibat estetika mutlaqo yo'qoladi. Shunday qilib, yangi Inson, Yerdagi supramental (yuqori ruhiy) ongning evolyutsiyasi, haqiqatan ham, Insonga o'ta individuallashtirilgan, ammo individualistik emas ongni rivojlantirishga imkon beradi.

Inson individual bo'ladi, nega? Chunki uning ongining haqiqati Uning Ruhining birlashishiga asoslanadi va odamlarning ko'z o'ngida dunyoga aks ettirilmaydi, ekssentriklik bilan o'ziga xos noz-karashmani ochib beradi. Erkak haqiqiy bo'lish uchun dunyo bo'ylab kezib yurishi va marginal bo'lishi shart emas. Aksincha. Inson qanchalik ongli bo'lsa, u shunchalik kam marginal bo'ladi, u qanchalik haqiqiy bo'ladi va o'z realligida anonim bo'ladi. Chunki Insonning haqiqati u bilan boshqalar o‘rtasida emas, balki u bilan o‘zi o‘rtasida boradigan narsadir.

Agar sayyoramizdagi ildiz irqining zaruriy evolyutsiyasini ko'rib chiqsak, bu insoniy hodisani biroz tushunishdir. Biz koordinatalarni o'rnatishimiz faqat pragmatikdir, bu muqarrar voqealarga xronologik tushunish doirasini berishdir! Ammo ongli irq haqida gapiradigan bo'lsak, ongli Insoniyat haqida gapiradigan bo'lsak, ongli Insonlar va shaxslar haqida gapirishga majburmiz.

Er yuzidagi supramental ongning (yuqori aql) evolyutsiyasi hech qachon biron bir jamoaviylik miqyosida sodir bo'lmaydi. Yerdagi supramental (yuqori aql) ongning evolyutsiyasi hech qachon jamoaviy kuchning ifodasi bo'lmaydi. Dunyoda har doim odamlar asta-sekin, ko'proq va ko'proq o'z ongidagi o'sha nuqtaga tortiladilar, u erda ular o'zlarining manbalari, o'zlarining Ruhlari, qo'shlari, biz uni nima deb atashimizdan qat'iy nazar, birlashadilar. Insonning bir qismidir.

Ammo bu yo'nalishdagi fundamental harakat bunga asoslanadi: u devolyutsiyadan keyin hech qachon amalga oshirilmagan fikrlash hodisasini tushunishga asoslanadi. " *Men o'ylayman, shuning uchun men borman"* deyishning o'zi etarli emas . Dekartning *"Men o'ylayman, demak men borman"* degani yaxshi edi , chunki bu fikrning o'zida shaxs darajasida amalga oshirilishi kerak bo'lgan kuchga ega ekanligini anglashning bir qismi edi.

Ammo ijodiy ong darajasida Inson haqidagi fikr to'liq, yaxlit tarzda o'zgargan payt keladi. Inson esa evolyutsiya davomida o'ylamaydi. Uning fikri yuksak ongini ijodiy ifodalash uslubiga aylanadi. Va bu aql butunlay bo'ladi telepsixik. Boshqacha qilib aytganda, inson universal tekisliklar bilan bir zumda aloqani boshdan kechiradi va bu aloqa usuli endi aks ettirmaydi. Tafakkur Inson ongida aks etishni to'xtatganda, fikr sub'ektiv bo'lishni to'xtatadi. Biz endi Inson o'ylaydi, deb ayta olmaymiz, biz Inson o'z ongining universal tekisliklari bilan muloqot qiladi, deymiz.

Ammo inson buni yaxlit tarzda tushunishi uchun u o'sha fikrni biz bugun tasavvur qilganimizdek, bugungi kunda yashayotganimizdek, ongimizda mustahkamlanganidek, ishlab chiqarilgan yoki idrok qilgandek amalga oshirishi kerak bo'ladi. Biz ongsiz ego sifatida bizda ma'lum bir idrokni uyg'otishimiz kerak, ya'ni Inson o'z fikrining o'zi uni o'ziga qarshi ajratib qo'yishini anglay olishi kerak. Faqatgina u involyutsiya va ongsizlik tufayli uni yaxshilik yoki yomonlik, haqiqat va yolg'on qutblariga bo'ysundiradi.

Inson o'z ongini qutblashtirgan paytdan boshlab, u salbiy yoki ijobiy koordinatalarni o'rnatadimi, u moddiy tekislikda o'zi bilan kosmik va universal tekislikda o'zi o'rtasida bo'linishni yaratdi. Bu juda muhim! Bu keyingi evolyutsiyaning asosiy kaliti bo'lishi juda muhimdir. Bizni har doim o'z fikrimizni qutbga bog'liq holda yashashga majbur qiladigan narsa bizning egomizning asosiy ishonchsizligidir. Bu bizning his-tuyg'ularimizning kuchli va vampir qobiliyatidir. Bu bizning ego yoki kam ma'lumotli yoki haddan tashqari ma'lumotli shaxs sifatida biz bilgan narsaga dosh bera olmasligimizdir.

Dunyoda biror narsani bilmagan odam yo'q. Hamma odamlar nimanidir bilishadi, lekin dunyo miqyosida hokimiyat yo'q, madaniy ta'rif yo'q, dunyoda biror narsani bilgan odamni qo'llab-quvvatlaydigan hech qanday madaniy yordam yo'q. Bu bilimlarni o'rnatish va u bilan inson ongini sozlash uchun o'zlariga nimanidir bilish huquqini beradigan institutlar mavjud. Bu biz turli darajadagi fan deb ataydigan narsa, bu normal holat.

Ammo dunyodagi institutlar Insonga o'z hokimiyatini berishi yoki qaytarib berishi mumkin bo'lgan hech qanday qarama-qarshi harakat yo'q, ya'ni unga bir kun juda katta bo'lishi mumkin bo'lgan o'zining kichik o'lchamini, o'zining Nurini qaytarib beradi. Va siz ruhiy sohada, diniy sohada juda oddiy tarzda testdan o'tishingiz mumkin. Bir kun kelib, Insonning markazlari yetarli darajada ochilganda, u ham ilm-fan sohasida ham shunday qila oladi.

Dunyoda bo'lgan va, masalan, bir din ulamosi yoki dinda ishlaydigan va unga Xudo haqida gapiradigan odamning oldiga boradigan va u: "Xo'sh, Xudo shunday narsadir. Bunday narsa *, bunday narsa»* , desa, kimdir unga: « *Lekin qanday haq bilan Xudo haqida gapirayapsiz? Siz nima haq bilan Xudo haqida gapiryapsiz"...?* Va agar inson kam rivojlangan bo'lsa va uning ongining ijodiy o'lchovining bir qismi bo'lgan boshqa shakllarni chiqarish yoki chiqarish uchun haqiqatan ham Xudoning shaklini parchalab bera olsa, Xudoning institutsionalizatsiyasi uni yanada ko'proq qaytaradi. ko'rinmas olamlarni tushunish.

Shuning uchun men aytamanki, Inson dunyoga, supramental ongda (yuqori ongda) dunyoning yordami bilan kira olmaydi. Inson o'zini dunyoviy qo'llab-quvvatlash ehtiyojidan butunlay xalos bo'lgach, va nihoyat, asta-sekin o'z bilganini anglab, ko'tara boshlasa, u supramental (yuqori aql) ongga ega bo'ladi. Buning sharti esa haqiqat va yolg‘on qutbliligi tuzog‘iga tushmaslikdir.

Agar inson haqiqat va yolg‘on qutbliligi tuzog‘iga tushib qolsa, u vijdonini qo‘zg‘atadi, o‘z nafsini qo‘zg‘atadi va haqiqatga nisbatan haddan tashqari munosabatni rivojlantiradi. Haqiqiy va yolg'on faqat aqliy qobiliyatsizlikning psixologik tarkibiy qismlarini ifodalaydi! Yaxshi bifshteks iste'mol qilganingizda, u haqiqiymi yoki soxtami, deb o'ylamaysiz, qutblanish yo'q, shuning uchun u yaxshi. Ammo agar siz u erda zararkunandalar bormi, deb o'ylashni boshlasangiz, oh, oshqozoningiz javob bermaydi! Bu bilim darajasida, bilim darajasida ham xuddi shunday.

Pastki aql uchun bilish yuqori ong uchun qanday bo'lsa. Bilim ego ehtiyojlarining bir qismidir, bilish esa o'zlik haqiqatining bir qismidir. Demak, bilish va bilish o'rtasida hech qanday bo'linish yoki ajratish yo'q. Bilim bir ong darajasining, bilim esa boshqasining bir qismidir.

Bilim sohasida biz ba'zi narsalar haqida gapiramiz va bilim sohasida biz boshqa narsalar haqida gapiramiz. Ikkalasi uchrashishi, birodarlik qilishi va birga bo'lishi mumkin. To'rtinchi qavat har doim yaxshi, uning ustidagi beshinchi qavat ... Va Inson ko'p o'lchovli mavjudotdir, lekin Inson ham tajribali ongga ega va yashaydigan mavjudotdir. Bizda er yuzida eksperimental ong mavjud. Bizda ijodiy ong yo'q.

Hayotingizga qarang! Sizning hayotingiz tajribadir! Siz dunyoga kirganingizdan boshlab sizning hayotingiz doimo tajribadan iborat, ammo Inson cheksiz tajriba bilan yashay olmaydi. Bir kun kelib Inson ijodiy ong bilan yashashga to'g'ri keladi, o'sha paytda hayot yashashga arziydi, hayot juda katta, juda keng bo'ladi, u ijodda qudratli bo'ladi va Inson ruhiy tajriba bilan yashashni to'xtatadi. Lekin nima uchun inson tajriba bilan yashaydi? Chunki u kuchli kuchlarga bog'langan - men buni xotira deb atayman - aslida siz "jon" deb ataydigan narsadir.

Inson o'z Ruhi bilan yashamaydi, u ruhga bog'langan, u ruh bilan yashaydi, u doimo ruh tomonidan vampirlanadi. Qayta tug'ilishni *yoki ma'lum bir o'tmishda bo'lishga qaytishni* tadqiq qilgan odamlar, bugungi kunda ba'zi odamlar ma'lum narsalardan azob chekayotganini juda yaxshi aniqladilar, chunki ular avvalgi hayotlarida sababdan azob chekishgan. Bugungi kunda shunday odamlar borki, ular moddiy hayotdan oldingi jarohatlarni boshdan kechirganlari uchun liftga (liftga) kira olmaydilar yoki oldingi sharoitlarda bo'g'ilib, qodir emaslar... Ular bo'g'ilib qolishadi. Shunday qilib, Inson qalb tajribasi bilan yashaydi.

U o'zining oldingi evolyutsion harakatining juda keng ongsiz xotirasi kabi, bugungi kunda eksperimental mavjudot sifatida yashayotgan juda katta xotirasi kabi yashaydi, xotirasiga bog'langan. Inson Yerdagi tajribadan cheksiz yashay olmaydi! Bu uning Umumjahon intellektiga nisbatan haqoratdir. Inson tabiatiga mutlaqo to'g'ri kelmaydigan narsa: " *Mayli, o'n yildan keyin men shunday qilmoqchiman, besh yildan keyin men shunday qilmoqchiman", deb aytishi mumkin emas* . O'z kelajagini bilmaydigan odam!

Inson tabiati bilan murosasiz, u o'zidan oldingi Insonning tabiatini bilmaydi. Boshqacha qilib aytadigan bo'lsak, Insondagi bu Ruhning aql amriga ko'ra yashashga majbur bo'lishi Inson Ruhi bilan yarashmaydi, chunki bugungi kunda moddiy tekislikdagi Inson ongi pastga tushayotgan avlodning bir qismidir. Inson ongi kelib chiqishdan materiyaga o'tishi kerak, ya'ni sayyora haqiqatining bir qismi, ya'ni inson tabiiy ravishda o'lmasligini yashashi kerak bo'lgan dunyodir.

Inson materiyaga kirib, o'lish uchun yaratilgan emas. Biz o'lim deb ataydigan narsa, ya'ni insonning yoki ruhning astral tekislikka qaytishi deb ataydigan narsa insonning ongsizligining bir qismidir. Bu inson o'z avlodining manbai bo'lgan, uning aql-zakovati manbai bo'lgan, uning hayotiyligi manbai bo'lgan, sayyoraviy o'zligining manbai bo'lgan universal zanjirlardan butunlay uzilganligining bir qismidir! Demak, Inson manbaga qaytishi kerak, lekin Inson involyutsiyaning ruhiy, tarixiy illyuziyalari orqali manbaga qaytolmaydi.

Inson o'zini materiya asiriga majburlagan eski g'oyalardan foydalanib, o'z manbasiga qaytolmaydi. Inson o'zini eksperimental ongga ega bo'lgan mavjudotga aylantirgan eski vositalardan foydalanib, o'z manbasiga qaytmoqchi emas. Inson iymon bilan o'z manbasiga qaytmaydi.

Inson o'z evolyutsiyasi davomida, bilgan narsalarini qo'llab-quvvatlash qobiliyatini asta-sekin rivojlantirib, o'z manbasiga qaytadi.

Ammo bugungi dunyoda biz mifologiyaga, o‘zligimizni psixologik tizimlashtirishga mahkummiz. Biz barcha gumanitar fanlarga ta'sir ko'rsatadigan psixologik ruhiy munosabatning ushlanishiga mahkummiz: e'tiqod. Nega inson ishonishi kerak? Chunki u bilmaydi! Nega inson ishonishi kerak? Chunki u tajribaviy ong mavjudotidir, shuning uchun uning ongida Nur yo'q. U o'zining kichik ongining juda qorong'u harakatida yashaydi, shuning uchun u o'zini hayotiy va mutlaq narsaga bog'lash uchun ishonishga majburdir.

Ammo egoning psixologik shartlanishining bir qismi bo'lgan mutlaqga bo'lgan bu ishonch, mutlaqga bo'lgan bu ishonch kim tomonidan o'rnatildi? U Involution Man tomonidan asos solingan. Siz juda yaxshi bilasizki, agar siz dunyoga chiqsangiz va kimgadir ertak aytib bersangiz, siz aytmoqchi bo'lgan voqea boshqa tomonidan qabul qilinganda va aytilganda, avval aytganingizdek bo'lmaydi. .

Tasavvur qiling, kimdir dunyoga chiqib, bugun aytganlarimni takrorlashga harakat qiladi, tashabbuskor sifatida ertaga qanday chiqishini tasavvur qilishingiz mumkin! Shunday qilib, o'tmishda narsalarni qilgan Erkaklar bor edi, insoniyat evolyutsiyasiga yordam berish uchun dunyoga kelgan tashabbuskorlar bor edi. Ammo bu mavjudotlarning aytganlari va ular aytganlari haqida xabar berilgani boshqa masala.

Va men sizga bir narsani ayta olaman - chunki men bu hodisani ko'p yillar davomida bilaman - odamning mukammal aytilgan narsani mukammal tarzda takrorlashi mutlaqo mumkin emas. Kechqurun uyga qaytganingizda buni qilishga harakat qiling! Mukammal aytilgan gapni insonning takrorlashi mumkin emas. Va sababini sizga aytaman. Chunki mukammal aytilgan narsa - boshqacha qilib aytganda, ego tomonidan bo'yalmagan, astralizatsiya qilinmagan, Insonning ongsizligining bir qismi emas, balki Insonning kosmikligining bir qismi bo'lgan narsa - u egoga qaratilgan emas. Inson yoki Insonning egosiga yoki Inson aqliga. Bu Uning Ruhiga qaratilgan.

Va agar Inson O'zining Ruhida bo'lmasa, qanday qilib u boshqa Ruh aytgan narsani qabul qilishini kutasiz? Bu mumkin emas. Shunday qilib, o'sha paytda rang berish mavjud. Va Initiatorlarning so'zlarini bo'yashdan biz insoniyatning evolyutsion manfaati uchun dinlar deb ataydigan narsalar tug'ildi. Va men roziman va bu sodir bo'layotganidan va bu amalga oshirilganidan juda xursandman, chunki bu zarur. Ammo evolyutsiya davomida shunday vaqt keladiki, inson o'z bilimini to'liq anglashi uchun o'z vijdoniga ma'naviy yordamga muhtoj bo'lmaydi. Bu supramental ong (yuqori ong).

Va biz Kvebekerlar bilan gaplashayotganimiz uchun, biz juda yaxshi sabablarga ko'ra, din ularga bergan ma'naviy dunyoga ma'lum bir yaqinlikni boshdan kechirish imkoniyatiga ega bo'lgan xalq bilan gaplashayotganimiz sababli, bizda bu ma'noda oldinga siljish bor. Ya'ni, biz allaqachon ko'rinmas narsalarga nisbatan ma'lum bir sezgirlikka ega bo'lgan mavjudotlarmiz.

Ammo u erdan involyutsiyaning ruhiy yo'llaridan foydalangan holda ongni chuqur okkultiv izlashga kirishish bizni to'g'ridan-to'g'ri o'zlikning qutbliligiga olib boradi. U bizni ezgulik va yomonlik, rost va yolg‘on to‘qnashuviga olib keladi va ko‘ngilda biz uchun katta iztiroblar yaratadi.

Shuning uchun men aytaman: Ongli Inson, Yerdagi supramental ong (yuqori ong) evolyutsiyasi inson o'z fikrini haqiqatga va soxtaga bo'ysunmaslik zarurligini allaqachon anglab etgan paytdan boshlanadi. Ammo asta-sekin u bilan yashashni o'rganish va bu fikr bir kun mukammal bo'lgunga qadar uning harakatini qo'llab-quvvatlash, ya'ni butunlay o'z nurida, butunlay depolarizatsiyalangan holda, oxir-oqibat u ego, men ... ego, ruh va Ruh birlashadi va Insonni haqiqiy mavjudotga aylantiradi.

Haqiqiy mavjudot nima? Haqiqiy mavjudot haqiqiy mavjudotdir! U haqiqatga muhtoj jonzot emas, u haqiqatni yeydigan mavjudot emas. Haqiqatni yesang, ertaga yolg'onni yeb ketasan, chunki seni haqiqatning cheksizligi chegarasiga olib boradigan odamlar topiladi. Haqiqatni yesang, bir kun kelib yana shu qadamni tashlashingga to‘g‘ri keladi, chunki insonga faqat vijdoniga, ruhiga, nafsiga, nafsiga, borlig‘iga yarashadigan narsa. , tinchlikdir.

Lekin tinchlik nima? Tinchlik - bu qidiruvning to'xtashi, to'xtashi. Siz aytmoqchisiz: " *Ha, lekin izlash kerak"* , men aytaman: Ha, inson qidiradi, o'zingizga qaramay, siz izlayapsiz, hamma odamlar qidiradi, lekin evolyutsiya jarayonida inson shunday bir vaqt keladiki, u erda izlaydi. emas, Endi izlash bo'lmaydi, Inson endi izlashga majbur bo'lmaydi va Inson nihoyat bilishini anglab etgach, izlashni to'xtatadi.

Va u erda siz: " *Ha, lekin odam bilishini qayerdan bilish mumkin" deysiz* ... Siz buni o'zingiz ko'targaningizcha bilib olasiz, chunki buni bilish uchun hech kimga qo'ng'iroq qilishingiz shart emas. agar siz haq bo'lsangiz. Va keyin siz shunday deysiz: " *Ha, lekin agar biz haq bo'lsak yoki o'zimizni haq deb hisoblasak, bu xavflidir".* Men aytaman: Ha, chunki to'g'ri bo'lishga intiluvchi odam allaqachon o'z aqlini izlayotgan odamdir!

Lekin hayotingizda, kundalik hayotingizda, shaxsiy burchakingizda kechinmalar bo'lmaydimi, hayotingizda shunday paytlar bo'ladiki, siz bilgan narsangizni his qilasiz, shundaymi? Qachonki shunday bo'lsa, tamom!

bu" ni boshqasiga " *ana" ni* boshqasiga " *ana" deb* qo'shish imkoniyatiga ega bo'lganlar , lekin " *bu bu* " haqiqiy, aqlning g'ururi ustiga qurilmaydigan "bu shu", *ma'naviyatingiz yoki* ma'naviyatingizning g'ururiga qurilmaydigan "bu shu", shaxsiy bo'lgan " *bu shu"* Sizga, siz uchratgan va ularning "bu o'sha"sida bo'lgan barcha erkaklar uchun universal bo'ladigan "bu *o'sha "* , o'sha paytda siz buni bilib olasiz !) (agar uni tarjima qilib bo'lmasa, ushbu paragrafni olib tashlang) .

پښتو Pashto

د برنارډ دی مونټریال لخوا د 2 کنفرانسونو لیږد او ژباړه.

لنډمهاله بڼه

دا کتاب د مصنوعي استخباراتو لخوا ژباړل شوی مګر د یو شخص لخوا تایید شوی نه دی. که تاسو غواړئ د دې کتاب په بیاکتنه کې مرسته وکړئ، مهرباني وکړئ موږ سره اړیکه ونیسئ.

زموږ د ویب پاڼې اصلي پاڼه: http://diffusion-bdm-intl.com/

زموږ بریښنالیک: contact@diffusion-bdm-intl.com

منځپانګې

1 – د CP-36 پیژندنه

2 – د RG-62 د ارتقاء په مقابل کې د ارتقاء

د Diffusion BdM Intl ټول سلامونه څخه ټیم.

پییر ریویل د اپریل 18،2023

برخه 1

CP036 پیژندنه

د نورو سره د ځان پېژندنه یوه نړیواله انساني ستونزه ده. او دا ستونزه هغه وخت زیاتیږي چې انسان په یوه پیچلې ټولنه کې ژوند کوي لکه عصري ټولنه. د هویت ستونزه د انا د ژوند درد دی، هغه کړاوونه چې هغه د هغه عمر څخه تعقیبوي کله چې هغه ځان د نورو په پرتله وګوري. مګر د هویت ستونزه یوه غلطه ستونزه ده چې له دې حقیقت څخه رامینځته کیږي چې انا د دې پرځای چې ځان د خپل ځان سره سم احساس کړي ، یا د خپل اندازې سره سم ، هڅه کوي د نورو انا سره سیالي وکړي ، کوم چې په حقیقت کې رنځیږي . د هغه په څیر د ورته ستونزې څخه.

په داسې حال کې چې انا د خپل کپ څخه هاخوا د بل په ساحه کې د خپلو ګډلونو ستاینه کوي، دا په دې کې پاتې راځي چې بل د ځان سره ورته کوي. نن ورځ په انسان کې د هویت یا هویت بحران دومره شدید دی چې دا د ځان باور له لاسه ورکولو لامل کیږي چې د وخت په تیریدو سره د شخصي شعور په بشپړ زیان کې تخریب کیږي. خطرناک حالت، په ځانګړې توګه که چیرې انا لا دمخه په شخصیت کې ضعیف وي او د ناامنۍ سره مخ وي.

د هویت ستونزه، چې د خپل ځان په څیر د لوړ نه لیدلو د انا دا ځانګړتیا په حقیقت کې د خلاقیت ستونزه ده. څو کله چې انا تخلیقي وي، د هویت ستونزه له منځه نه ځي، ځکه چې انا هیڅکله له خپل ځان څخه پوره مطمین نه وي تر څو چې د خپل ټیټ نفس برم درک نه کړي. نو دا چې د ټیټ حالت انا به د لوړې درجې انا په څیر د هویت ستونزه تجربه کړي ، ځکه چې د هغه او بل ترمینځ پرتله کول به یوازې په پیمانه بدل شي ، مګر تل به شتون ولري ، ځکه چې انا تل د پرمختګ په ځواک کې وي. او د هغه پرمختګ لپاره هیڅ پای نشته چې هغه د ځان لپاره لټوي.

مګر د ځان پرمختګ یو کمبل دی چې انا یې لاندې پټوي ترڅو ځان ته د خوښۍ ژوند کولو لپاره یو څه دلیل ورکړي. مګر ایا هغه نه پوهیږي چې ټول پرمختګ دمخه د غوښتنې بدن لخوا رامینځته شوی؟

د هویت ستونزه په انسان کې د ریښتینی هوښیارتیا د شعور له نشتوالي څخه رامینځته کیږي. تر هغه چې انسان د خپل عقل په واسطه ژوند کوي، یوازې د حسي تجربې په واسطه د هغه په نظرونو کې ملاتړ کیږي، د هغه لپاره دا ستونزمنه ده چې هغه څه چې هغه فکر کوي هغه پوهیږي یا پوهیږي د غیر متمرکزې تجربې له لارې.

تر هغه چې انسان په ژوند کې د خپل ځان څرګندول غواړي، د خپل نښه کولو لپاره، هغه د دې غوښتنې سره مخ کیږي. که هغه د خپلې هیلې د ترلاسه کولو لپاره اداره کړي، بل به هغه شاته وغورځوي، او داسې نور. له همدې امله، په انسان کې، د ماتې هر ډول د هغه لپاره د هویت بحران رامینځته کوي، که څه هم د هغه موقف وي، ځکه چې د هویت ستونزه د بریالیتوب ستونزه نه ده، بلکې د ضمیر ستونزه ده، چې د ریښتینې عقل ستونزه ده. .

هغه سړی چې د خپل ژوند په جریان کې پوهیږي چې ریښتینی هوښیارتیا عقل ته زیان رسوي ، دمخه د هویت له ستونزې څخه لرې رنځیدل پیل کوي ، که څه هم هغه لاهم د ریښتینی خلاقیت له نشتوالي سره مخ کیدی شي ، د هغه څه په څیر چې هغه احساس کوي هغه څرګندولی شي. دا یوازې د هغه پیژندنه ده چې د هغه د ژوند طریقې سره سمون لري چې هغه به درک کړي چې خلاقیت کولی شي بې شمیره ډولونه واخلي، او دا چې هر انسان د خلاقیت یوه بڼه لري چې د هغه سره مناسب وي. او له دې شکل څخه هغه کولی شي د خپلې خوښې بدن او د هغه د تخلیقي استخباراتو له مخې په بشپړ همغږي کې ژوند وکړي.

د تخلیقي کیدو معنی دا نه ده چې نړۍ بدله کړئ ، مګر د ځان لپاره په بشپړ ډول ترسره کول ، ترڅو داخلي نړۍ بهر شي. دا څنګه نړۍ بدلیږي: تل له دننه څخه، هیڅکله په مخالف لوري کې. ذهنیت د هویت د ستونزې په پوهیدو پیل کوي. هغه ګوري چې هغه څه دي چې اوس هم هغه څه دي چې هغه وو. مګر هغه دا هم وینی چې لکه څنګه چې د هغه بدن بدلیږي ، د هغه شعور وده کوي او د هویت ستونزه ورو ورو له لاسه ورکوي ، د هغه څه په سطحه چې دمخه یې غیر شعوري انا وه.

په ذهن کې د هویت د ستونزې تدریجي له منځه وړل په پای کې هغه ته اجازه ورکوي چې خپل ژوند لکه څنګه چې هغه واقعیا ګوري، او د ځان په اړه ښه او غوره وي. په انسان کې داسې څه نشته چې دومره ستونزمن وي لکه د هویت درد. ځکه چې هغه په حقیقت کې د خیالي شکلونو سره مخ دی، دا د دلیلونو لپاره ویل کیږي چې هغه له پیل څخه رامینځته کوي، په حقیقت کې د دې حقیقت له امله چې هغه هوښیار نه دی، یعنې په هغه کې د تخلیقي استخباراتو هوښیار دی.

د هویت یو اړخ په ځینو مواردو کې شرم، په نورو کې شرم، په اکثریت کې ناامني. ولې د ښو اخلاقو لرونکی سړی په شرم سره ژوند کوي کله چې د هغه په ذهن کې یوازې ټولنیز انعکاس د ټولنیز فکر په جال کې بند وي؟ ورته د شرم په اړه ریښتیا ده چې د انا د ناتوانۍ څخه راځي چې سمدلاسه له هغه څه لرې شي چې نور یې فکر کوي. که شرمنده انا له هغه څه لرې شي چې نور یې فکر کوي ، د هغه شرم به له مینځه ویسي او هغه به ډیر ژر خپل اصلي هویت ته لاسرسی ومومي ، یعنی د ذهن دا حالت چې انسان ځان ته تل د خپلې ورځې په رڼا کې ګوري.

د هویت ستونزه په انسان کې د مرکزیت له نشتوالي څخه رامینځته کیږي. او دا نشتوالی د عقل د ننوتلو ځواک کموي، کوم چې انسان د خپل عقل غلام جوړوي، د خپل ځان هغه برخه چې نه د ذهن په قوانینو پوهیږي او نه د ذهن میکانیزمونه. تر څو چې انسان خپلې تجربې ته پاتې شي، په خپل عقل کې رڼا نه لري او مجبور دی چې د انسان د طبیعت په اړه د نورو نظر ومنې.

که انسان د خپل ځان په اړه حیران شي، نو دا څنګه ممکنه ده چې بل انسان هغه روښانه کړي، که دا بل انسان د هغه په څیر وي؟ مګر سړی دا نه پوهیږي، او د هغه د هویت ستونزه د پیښو لخوا د انا پر وراندې د فشار له مخې خرابیږي.

په ذهن کې انا بې له شکه د هغه د فکر کولو لاره کې ګیر ده چې د هغه اصلي عقل سره سمون نه لري. او دا فکر د هغه د عقل له حقیقت سره په ټکر کې دی، ځکه که هغه د خپل عقل اصلیت د خپل عقل له لارې درک کړی وای، نو لومړی به یې له حقیقت څخه انکار کړی وای، ځکه چې عقل په وجدان باور نه لري. هغه دا د خپل ځان د غیر منطقي برخې په توګه ګوري. او څرنګه چې عقل عقلي او یا هم عقلي دی، نو هر هغه څه چې د هغې مخالف وي د عقل په توګه د پیژندلو وړ ندي. او بیا هم، وجدان په حقیقت کې د ریښتینې عقل څرګندونه ده، مګر دا څرګندونه لاهم د انا لپاره خورا ضعیف دی چې د دې وړتیا او هوښیارتیا درک کړي. هغه بیا خپل منطق ته مخه کوي او د ذهن د فرعي میکانیزمونو موندلو فرصت له لاسه ورکوي چې کولی شي د هغه د هویت ستونزې باندې رڼا واچوي.

مګر د هويت ستونزه بايد د انسان سره پاتې شي، تر څو چې عقل پرېږدي او انا خپل ځان ته غوږ نه وي، داخلي. کـه انـا پـه خپـل دننه کې د اصلي استخباراتو ماهيت او شکل ته حساس وي، دا په تدريج سره سمون لري او په دې استخباراتو کې خپل کور ډېر څه جوړوي. د وخت په تيريدو سره، هغه په منظمه توګه هلته ځي، او د هغه د هويت ستونزه له منځـه ځي، ځکـه چې هغـه پوهـيږي چې ټول هغه څه چې هغه يې د ځان په اړه فکر کاوه يوازې د هغه د اصلي اسـتخباراتو يـو رواني او ذهـني تحريـف دی، د خپـل استدلال له لوړو ديوالونو څخه د وتلو توان نلري.

په يوه پيچلې ټولنه کې، لکه څنګه چې موږ پوهيږو، يوازې د انا داخلي ځواک، د هغې اصلي هوښيارتيا، کولی شـی دا د نظرونـو له پوټکي څخه پورته کړي او د خپل ريښتيني هويت په ډېـره کې يې واچـوي. او هرڅـومره چې ټولنـه ټوټـه ټوټـه شـي ، د هغې دوديز ارزښتونه نور هم له مينځه ځي ، هومره انا د تباهۍ په لاره کې ده ، ځکه چې دا نور د نن ورځې د مخ په زياتيـدونکي حيرانونکي پديدې په وړاندې د ودريدو لپاره رسمي ټولنيز پوړ نه لري. ژوند

مګر انا تل د هغه چا اوريدو ته چمتو نه وي څوک چې کولی شي د خپل اسـرار درک کولـو لپـاره اړين کليـدي ورکـړي. ځکـه چې د هغه رواني اختلال لا دمخه هغه د هر هغه څه په اړه پوښتنې کوي چې د هغه د موضوعي فکر کولـو طـريقې سـره سـمون نـه لري. له همدې امله انا د نور ليدلو څخه د انکار کولو لپاره خورا ډېر ملامت کيدی نشي ، مګر دا درک کولی شي چې که څه هم نن ورځ نور نشي ليدلی ، سبا به د هغه ليد د انرژي د ننوتلو درجې سره سم پراخه شي.

ځکه چې په حقيقت کې دا انا نه ده چې په خپلو هڅو سره د خپل هويت ديوال لـه مينځـه وړي، بلکې هغـه روح دی چې د کـړاو لـه لارې مينځ ته راوړي، دا د هغې د رڼا د ننوتلو په واسطه، ثبت کول، د عقل څخه بهر، حرکت دی. د استخباراتو او دا وايبريشن شـاک د پای پيل کيږي.

اناګانې شتون لري چې ريښتينی ته خلاصيږي ، ځکه چې يو ډول عاجزي لا دمخه دوی د دوی خپل رڼا تـه وړانـدې کـوي. لـه بلې خوا، د دې رڼا، د دې ښه تار څخه د تيريدو لپاره ډېر وياړونه شتون لري. او دا هغه اناګانې دي چې د لويـو بـدلونونو لپـاره خـورا حساس دي، لوی خنډونه چې دوی يې له مينځه وړي او دوی يې ډېر واقعيت لري.

د هويت بحران د انسان د نابالغۍ سره پيژندل کيږي. ريښتينی هويت د ريښتيني بلوغ پرمختګ څرګندوي.

روح په خپلو اعمالو کې د انا څخه خپلواک دی، او وروستی ښه لوبه لري، تر هغه چې دا په کور کې د ځان ځواک احساس نه کوي. دا هغه شيبه ده چې انا نه پوهيږي. او کله چې هغه ښکاره شي، هغه پوهيږي چې د هغه غرور، خپـل غـرور، هغـه ليوالتيـا چې هغه له ځان سره لري، د خپلو افکارو سره، د فشار لاندې د هګۍ په څير ټوټه ټوټه کيږي.

د روح رنځ خپل دلايل لري چې انا په لومړي سر کې نشي پوهيدلی ، مګر دا هم د ژوند کولـو کې مرسـته نشـي کـولی. دا روح دی چې کار کوي. دا د هغه لپاره وخت دی چې له يوې مرحلې څخه بل ته حرکت وکړي. د هويت ستونزه، چې هغه پـه پيـل کې تجربـه کړې، خپل ځان بيرته راګرځوي، او د هغه غرور د ماشوم لوبې په څير سقوط کوي. که انا ډېر وي يـا لـږ غـرور، دا ټـول د نـاامنۍ سره مخ کيږي. ډيری وختونه يو څوک د تش په نامه " سخت"، "قوي" انا سره مخ کيږي ، د چا لپاره چې ريښتيا خالص تصـور دی؛ دا اناګانې دي چې د دوی په هويت خورا ډېر تاثير کوي ، کله چې روح ذهني او احساساتي حرکت کـوي ، د ژونـد پيښـو تـر فشـار لاندې چې انا نور نشي کنټرولولی.

دا هلته دی، د دې سختو تجربو په جريان کې، انا د خپل ضعف په ريښتينې رڼا کې ځـان ليـدل پيـل کـوي. هلتـه هغـه وينـي چې د هغه د ناسم هويت امنيت، چيرې چې د هغه د عقل غرور غالب دی، د رڼا د خوځنده فشار لاندې مينځل کـيږي. بيـا د هغـه پـه اړه ويل کيږي چې هغه بدليږي، هغه نور هغه نه دی يا هغه رنځ دی. او دا يوازې پيل دی، ځکـه کلـه چې روح د غلـط هـويت ديوالونـه غورځول پيل کړي، دا خپل کار نه پرېږدي. ځکه چې هغه وخت راغلی چې په انسان کې د شعور د نـزول، هوښـيارتيا او ريښـتينې ارادې او مينې.

انا، چې د خپل ناسم هويت څخه قوي احساس کوي، کله چې د وايبريشن شاک احساس شي د سـرې پـه څـير کمـزوری احسـاس کوي. او دا يوازې وروسته ده چې هغه خپل ځواکونه ، د روح ځواک بيرته ترلاسه کوي ، نه د هغه د غوښتنې بدن غلط ځـواک ، پـه هغه شکل چې احساسات او ټيټ ذهن تغذيه کوي.

په انسان کې د هویت بحران د روح رڼا ته د انا مقاومت سره مطابقت لري. دا لیکنه د انا په ژوند کې د دې مقاومت سره متناسب رنځ لري. او ټول مقاومت راجستر شوی، که څه هم دا په رواني یا سمبولیک یا فلسفي ډول د انا لخوا درک کېږي. ځکه چې د روح لپاره، په انسان کې هرڅه انرژي ده، مګر د انسان لپاره، هر څه سمبول دی. همدا لامل دی چې انسان د لیدلو لپاره خورا ستونزمن کار کوي، ځکه چې هغه به څه وګوري، یوځل چې د دې شکلونو څخه پاک وي، د کمپن له لارې وي، نه د شکل سمبول له لارې. له همدې امله ویل کیږي چې ریښتیا د شکل په واسطه نه پوهیږي بلکه د حرکت په واسطه پیژندل کیږي کوم چې د ځان ځرګندولو لپاره شکل رامینځته کوي او رامینځته کوي.

د هویت ستونزه تل د سمبولیک اضافي اضافه غوښتنه کوي، دا په انسان کې د موضوعي فکرونو بڼه ده. دا اضافي، په هر وخت کې، د روح د هڅو سره سمون لري چې د فکر د سمبول له لارې انا سره اړیکه ونیسي، ځکه چې دا د ذهن دننه انا ته د پراختیا یوازینۍ وسیله ده.

انا د ژورو دلایلو د پوهیدو پرته پوهیږي چې دا د ځان په ځیر د ځان په ځیر موقعیت غواړي. خو ځرنګه چې هغه لا هم د خپلو فکرونو او احساساتو زنداني دی، په خپل ځان باور لري، په خپل حرکت او حرکت کې! دا په دې باور دي چې دا د ځیرنې پروسه یوازې د هغه څخه رامینځته کیږي. او دا د هغې د اچیلز هیل دی، ځکه چې انا د حق او غلط په فریب کې ده، د آزادۍ ارادې په فریب کې.
کله چې د روح انرژي ننوځي او د غلط هویت خنډ مات کړي ، نو انا پوهیږي چې دا ټکی اوس د هغه لپاره سم نه دی ، مګر خپل ریښتینی هوښیارتیا ته لاسرسی لري. بیا هغه په پوهیدو پیل کوي. او هغه څه چې هغه پوهیږي د هغه چا لخوا نه پوهیږي چې په ورته عقل کې ندي، هر څه چې د دوی بڼه اراده وي. ځکه چې هرڅه د سمبول څخه بهر دي، هرڅه **متحرک دي** .

د هویت ستونزه هغه وخت د تصور وړ نه ده کله چې انا او روح یو له بل سره سمون ولري، ځکه چې انا نور د حقیقت "پوښ " ( ) له خپل اړخ څخه نه باسي، پداسې حال کې چې روح په بل کار کوي. د دواړو تر منځ مطابقت شتون لري، او شخصیت ګټه اخیستونکی دی. ځکه چې شخصیت تل د روح او انا تر منځ د واټن قرباني وي.

تر څو چې د هویت ستونزه په انسان کې شتون ولري، هغه نشي کولی خوشحاله وي. ځکه چې د هغه په ژوند کې ویش شتون لري، حتی که د هغه مادي ژوند په سطحه ښه روان وي. دا یوازې د خپل ځان د یووالي په تناسب کې واقعیا ښه کیدی شي.

په عصري سړي کې د پیژندنې بحران یوازې په هغو کسانو اغیزه کوي چې دمخه یې د پام وړ خنډونو سره مخ شوي ترڅو په دوی کې د توازن لپاره لوی لیوالتیا رامینځته کړي. مګر د توازن لپاره دا هیله یوازې هغه وخت په بشپړ ډول درک کیدی شي کله چې انا د روح د ښه انرژي د مینځلو لپاره د شکنجې وسیلې پریږدي. د انسان د ژوند په ساحه کې چیرې چې عالي روحانیت شتون لري ، د هویت بحران خورا شدید کیدی شي ، که چیرې ډیر نه وي ، چیرې چې څوک د دې داخلي شیانو لپاره د انا له دې لوی حساسیت سره مخ نشي چې هغه په ناقابل ډول د روحانیت په لور اړوي. ډیر ، ډیر او ډیر په لټه کې او په نهایت کې ډیر او ډیر نیمګړي.

هغه څوک چې د انسانیت له دې کټګورۍ څخه دي باید وګوري چې ټول شکلونه حتی تر ټولو لوړ، خورا ښکلي، د روح ریښتینې مخ پټوي، ځکه چې روح د انا د الوتکې څخه نه دی. دا په لامحدود ډول ګوري، او کله چې انا د شکل سره ډیره تړلې وي، حتی روحاني بڼه، دا د کاسمیک انرژي سره مداخله کوي کوم چې باید د روح له لارې تیریږي او د روح د ټولو ټیټو اصولو د حرکت کچه لوړه کړي. کیدای شي د ژوند ماسټر شي. کله چې سپرمینټ (لوړ ذهني) انسان د ژوند مالک وي، نو هغه نور اړتیا نلري چې په روحاني توګه د روح الوتکې ته راښکته شي، ځکه چې دا روح دی، د هغه انرژۍ، چې د هغه لور ته راښکته کیږي، او هغه ته د هغه د رڼا ځواک لیږدوي. .

د انسان معنوي پیژندنه د هغه دننه شتون دی، د روح د انرژي بڼه له لارې. مګر دا انرژي د لیږد ځواک نلري، که څه هم دا په شخصیت کې د بدلون ځواک لري.

مګر یوازې د شخصیت بدلون بسنه نه کوي، ځکه چې دا د انسان وروستی اړخ دی. او تر هغه وخته چې انا له روح سره نه وي یو ځای شوی، روحاني شخصیت کولی شي انسان په اسانۍ سره د هغه د اخلاقو چټک بدلون ته ورسوي، تر هغه حده چې په ذهن کې د توازن نشتوالی او احساساتي روحیه کولی شي هغه ته ورسوي. د روحانیت سخت بحران، مذهبي جنون

په دې توګه، حتی سخت روحاني انسان کولی شي ځان او ټولنې ته زیان ورسوي. ځکه چې جنون یوه روحاني ناروغي ده او هغه څوک چې په دې اخته وي په اسانۍ سره کولی شي د خپل معنوي شکل څخه د ګټې اخیستنې له امله په نورو کې دومره قوي جذبه رامینځته کړي چې دوی لوی مومنان کړي ، یعنې د نوي غلامانو شکل ته وایي. د توکمپالنې لخوا په پیاده رو کې راپورته شوې چې یوازې روحاني ناروغان یې ځای په ځای کولی شي ، که چیرې هغه د هغه خلکو تابع عقیدې سره مرسته وکړي څوک چې د هغه په څیر جاهل دي ، مګر د ناروغۍ دې ډول ته ډیر حساس دي.

ډیر او ډیر نارینه، پرته له دې چې په جنون کې روحاني شي، د دوی له روحانیت څخه ډیر متاثره کیږي او د هغې حدود نه پیژني، دا د شکل فریب دی. ژر یا وروسته دوی تیرو ته ګوري او پوهیږي چې دوی د دوی د روحانیت فریب قرباني شوي دي. نو دوی خپل ځان په بل معنوي شکل کې اچوي، او دا سرکس کولی شي د ډیرو کلونو لپاره دوام وکړي، تر هغه ورځې پورې چې د فریب څخه کرکه شوي، دوی د تل لپاره له هغې څخه راوځي، او پوه شي چې شعور د شکل څخه بهر دی. دا فرصت لري چې د شکل له حدودو هاخوا لاړ شي او په پای کې د لوړ ذهن لوی قوانین کشف کړي.

د معنوي هویت بحران اوس د دوی لپاره ممکن نه دی. ځکه چې دوی د خپلې تجربې څخه پوهیږي چې هر څه د انا په وړاندې د روح تجربې ته خدمت کوي ، تر هغه ورځې پورې چې انا د تجربې اړتیا پریږدي ترڅو یوازې په هغه کې د سپرمینټ شعور (لوړ ذهن) پوه شي.

د معنوي هویت بحران په زیاتیدونکي توګه د عصري وخت بحران دی. ځکه چې انسان نور نه شي کولی یوازې په ټیکنالوژۍ او ساینس کې ژوند وکړي. هغه ورته نږدې بل څه ته اړتیا لري، او ساینس نشي کولی هغه ته ورکړي. خو نه د ارتودوکس مذهب پخواني بڼه. نو هغه خپل ځان په بې شمیره معنوي یا باطني - روحاني سفرونو ته غورځوي ، د هغه څه موندلو په کلکه اراده سره چې هغه یې په لټه کې دی ، یا د هغه څه په لټه کې دی چې هغه یې موندل غواړي ، او دا چې هغه دقیق نه پوهیږي. نو، د هغه تجربه هغه د ټولو فرقو، ټولو فلسفې یا باطني مکتبونو محدودیت ته راوړي، او دلته یو ځل بیا معلومه کوي، که هغه د اوسط څخه ډیر هوښیار وي، چې هلته محدودیتونه شتون لري چیرې چې هغه د ځوابونو موندلو باور لري.

هغه په پای کې ځان یوازې پیدا کوي، او د هغه د روحاني هویت بحران ورځ تر بلې د زغم وړ کیږي. تر هغې ورځې پورې چې هغه پوه شي چې په هغه کې هرڅه هوښیارتیا، اراده او مینه ده، مګر دا چې هغه لا تر اوسه د دوی په قوانینو نه پوهیږي چې د هغه چا په سترګو کې پټ او پټ میکانیزم کشف کړي چې لټوي. هغه څه حیرانتیا ولیدله! کله چې هغه پوه شي چې هغه څه چې هغه د خپل بحران په جریان کې په لټه کې و یوازې د هغه دننه د روح میکانیزم و چې هغه یې د خپل ځان د وېښولو لپاره پرمخ وړي، یعنی هغې ته.
او کله چې دا مرحله په نهایت کې پیل شي ، انسان ، د انسان انا ، د هغه دننه د سپرمینټل استخباراتو (لوړ ذهن) په ماهیت باندې پوهیدل پیل کوي چې بیداریږي ، او هغه د ټولو انسانانو فریب پیژني چې د ځان څخه بهر لټون کوي. په نړۍ کې ترټولو غوره اراده، او څوک چې لا تر اوسه نه پوهیږي چې دا ټوله پروسه د روح د تجربې برخه ده چې د انا څخه کار اخلي ترڅو هغه چمتو کړي چې د هغې سره په حرکت کې اړیکه ونیسي.

انسان نور د خپل وجود له واقعیت سره اړیکه نه لري. او دا د تماس له لاسه ورکول په ټوله نړۍ کې دومره پراخه دي چې دا ځمکه د لیونیانو څخه ډکه کښتۍ استازیتوب کوي څوک چې نه پوهیږي کښتۍ چیرته ځي. دوی د ناڅرګندو ځواکونو لخوا رهبري کیږي، او هیڅوک د دې ځواکونو د اصلیت او د دوی د ارادې په اړه هیڅ فکر نه لري. انسان د څو پیړیو لپاره د غیر مرئی څخه جلا شوی و چې هغه په بشپړ ډول د واقعیت مفهوم له لاسه ورکړ. او دا د شعور له لاسه ورکول هغه لامل دی چې د هغه د وجود ستونزې دیوال راپورته کوي: هویت. او بیا هم حل هغه ته نږدې دی، او په ورته وخت کې خورا لرې دی. که یوازې هغه پوهیده چې څنګه هغه څه واوري چې هغه نه غواړي اوریدل شي.

د کلمو جګړه او د نظرونو جګړه هغه ټول پاتې دي. انسان څه ډول پر ځان بسیا کېدای شي، که نه پوهېږي چې د هغه یوه برخه لویه ده، په داسې حال کې چې بله برخه یې د حواس محدوده ده او دا چې دواړه یو ځای کېدلی شي؟ که انسان یوه ورځ په دې پوه شي چې له ځانه بهر هیڅوک د ده لپاره نشي کولی او یوازې پخپله د ځان لپاره کولی شي ... مګر هغه د خپل ځان لپاره ژوند کولو څخه ویره لري ځکه چې ویره لري چې نور به د هغه په اړه څه ووایی ... غریب دی!

نارینه هغه مخلوق دی چې په دوامداره توګه د فریب په وړاندې مبارزه له لاسه ورکوي، ځکه چې دوی هغه دي چې دا ژوندي او ځواکمن ساتي. هرڅوک د هغه څه له منځه وړلو څخه ویره لري چې دوی ته زیان رسوي. یو ریښتینی خوب! او تر ټولو بد لا تر اوسه پورې دی! ځکه چې د شلمې پیړۍ انسان به د هغه په لور راښکته شوي مخلوقات وګوري چې د ستورو تر منځ حرکت کوي، او څوک چې د هغه لپاره پخوا خدایان وو.

د شخصي هویت ستونزه د سیارې په کچه دوام لري. لکه څنګه چې دا ستونزه د ټیټ ذهن او لوړ ذهن تر منځ د اړیکې نشتوالي له امله رامینځته کیږي ، نو د هغې اغیزه د نړۍ په کچه او په شخصي کچه دواړه احساس کیږي ، ځکه چې یوازې لوړ ذهن کولی شي انسان ته د هغه د سیارې لوی اسرار تشریح کړي. د هغه پخواني خدایان. تر څو چې دا خدایان د لرغوني تاریخ برخه وي، انسان له دوی څخه نه ځوریږي. مګر کله چې دا ورته مخلوقات بیرته راستانه شي او خپل ځان په عصري رڼا کې ویږني، په نړیواله کچه حیرانتیا بیرته راکرځي، او هغه سړی چې خپل اصلي هویت یې نه دی موندلی، ځان د خپل غلط هویت او هغه څه چې هغه فکر کوي او باور لري - او د هغه څه په مینځ کې نیول کیږي. سایکلیکل پدیده

که د هغه ذهن د تجربې لپاره خلاص وي او هغه په خپل مینځ کې ریښتینی هوښیارتیا ترلاسه کړي ، د یوې سیارې لپاره د یوې خورا ګډوډي پدیدې په اړه اړین معلومات چې هغه نه پوهیږي او نه پوهیږي ، انسان د سیارې پیژندنې بحران نه تجربه کوي ، ځکه چې هغه لري. لا دمخه په خپل ځان کې د شخصي هویت بحران حل کړی.

څرنګه چې انسانیت په چټکۍ سره د تاریخ او ژوند په لور د بدلون په لور روان دی، انفرادیت، چې د انسان او کائنات ترمنځ مخ په زیاتیدونکي بشپړ شوي اړیکه باید رامینځته شي، ځکه چې دا د ریښتیني انفرادیت څخه دی چې هغه حرکت دی چې په انسان کې موندل کیږي. خپل اصلي هویت یې کشف کړ. او ترڅو چې دا اصلي هویت ثابت نه وي، انفرادیت په بشپړه توګه نه وي بشپړ شوی، او یو ځوک نشي کولی چې ووایې چې انسان " بالغ" دی ، دا د دې توان لري چې د هر شخصي یا نړۍ پیښې سره مخ شي، پرته له دې چې له ګډوډۍ سره مخ شي، ځکه چې هغه دمخه پوهیږي. دا او هغه د دې لپاره پوهیږي.

کله چې موږ په عمومي توګه د هویت د بحران په اړه خبرې کوو، موږ د هغې په اړه په رواني ډول خبرې کوو، په دې معنی چې موږ هڅه کوو چې د انسان او ټولنې ترمنځ اړیکه تعریف کړو. مګر د هویت بحران د دې په پرتله خورا ژور دی. دا نور ټولنیز سړی نه دی چې د اندازه کولو لښتی شي، هغه نورمالیت چې موږ یې باید ترلاسه کړو. برعکس، نورمالیت باید انتقال شي، دا د دې لپاره چې د ځان په اړه بیا ځای پرځای شوي ووایو.

کله چې انسان په دې پوه شي چې د هغه اصلي هویت په قوس کې د نورمال انسان له عادي هویت څخه پورته دی، هغه دوه شیان درک کوي. لومړی، هغه څه چې نورمال انسان اندیښمن کوي نور یې اندیښنه نه لري. او دا چې هر هغه څه چې د یوې غیر معمولي سیارې سره ټکر کوي، په والدینو کې، نورمال دی. بیا د ریښتیني هویت پدیده ، چې له دې لید څخه لیدل کیږي ، ورځ تر بلې مهم کیږي ، ځکه چې دا ټاکي چې کوم انسان کولی شي د نورمال یا بې هوښ انسان په عادي ضعفونو باندې بریالي شي ، او سربیره پردې ، دا ټاکي چې هغه سړی چې نه وي ډیر نورمال دی - دا. ووایو، د بې هوښۍ او نسبتا متوازن انسان تر حده - کولی شي د سیارې نظم فشارونو ملاتړ وکړي چې د یو نورمال وجود د ګډوډۍ او د کلتور د سقوط لامل کیږي چې داسې انسان زیږوي.

یو سړی چې خپل ریښتیني هویت یې موندلی دی د هر ډول رواني تجربو څخه پورته دی چې د هغه سړي د ګډوډولو خطر لري چې په ساده ډول د هغه د کلتور محصول دی او یوازې د خپل کلتور په ارزښتونو ژوند کوي. ځکه چې په حقیقت کې کلتور یو ډیر نازک او نازک کینوس دی کله چې بهرنۍ پیښې د هغه د ګډوډولو لپاره راځي، دا د هغه واقعیت سره تړاو لري چې دا نه پوهیږي یا په بشپړ ډول ناپوه وي. دا د نه حل شوي هویت د پیښې په انسان کې خطر دی.

ځکه چې که هغه خپل اصلي هویت ونه موند، نو هغه به په احساساتي او ذهني توګه د ټولنیز ارواپوهنې غلام وي او د هغه طبیعي عکس العملونه چې د دورې پای پیښې د هغه د ودې عادي لاره ګډوډوي. دا دلته دی چې انسان باید د ټولنیز - انفرادي عکس العملونو څخه خلاص وي ، ترڅو د دې ورتیا ولري چې تجربه د نړیوال پوهاوي د طریقې سره سم ژوند وکړي. یوازې اصلي هویت د ریښتیني انسان او اصلي هوښیارتیا سره مطابقت لري. یوازې ریښتیني هویت کولی شي پرته له کوم مشکل څخه د کائناتي پیښو تشریح وکړي ، د هغه استخباراتو له مخې چې د انسان له محدود احساساتو څخه جلا دی.

په انسان کې د هویت د بحران ستونزه د ساده رواني ستونزې په پرتله د ژوند ستونزه ډیره ده. هغه رواني کړکېچ چې انسان د ځان په لټه کې د پوهیدو هڅه کوي نور د هغه چا سره مناسب ندي چې خپل اصلي هویت کشف کړي، ځکه چې دوی نور د ژوند سره هغه علاقه نلري چې د ځان سره د مبارزې پرمهال یې درلوده. د هغه اصلي هویت د هغه د وجود هر کونج ډکولو سره ، هغه ځان له داسې ځان سره مخ کوي چې د هغه د ذهن په بل اړخ ، ابعاد یا د انرژي په الوتکه کې ځای په ځای شوی وي چې د تقلید سره تړاو نلري ځکه چې هغه د رواني کړکېچونو څخه په بشپړ ډول خپلواک دی. د غیر شعوري انسان احساساتي او رواني جوړښتونه پرته له اصلي هویت څخه.

د هویت د بحران پدیده د انسان لپاره یو رنځ دی، ځکه چې هغه هیڅکله په خپل ځان کې، د ځان سره، هغه څه چې په دوامداره توګه یې لټوي، بشپړ خوشحاله نشي. د هغه لپاره، خوشحاله کیدل یوه تجربه ده چې هغه غواړي د تل لپاره ژوند وکړي. مګر هغه نه پوهیږي چې د هغه څه کیدو لپاره چې هغه " خوشحاله" بولي ، تاسو باید د خپل ځان په اړه ښه احساس وکړئ، دا د دې لپاره چې بهرنۍ نړۍ پرته له دې چې دا همغږي ګډوډ کړي د بشپړ داخلي همغږۍ احساس وکړئ. هغه په دې نه پوهیږي چې ژوند له ځانه د تویر وړ نه دی تر هغه چې هغه د هغه شالید سوري کولو داخلي ځواک نلري چې دا رنګ ورکوي.

یو سړی چې خپل اصلي هویت یې موندلی دی نور هغه ژوند نه کوي چې مخکې یې ژوند کاوه. رنګونه بدل شوي دي، ژوند اوس یو شان نه دی، په هره کچه تویر لري. ځکه چې دا د بل پخواني ژوند څخه د دې حقیقت له مخې تویر لري چې دا ریښتینی فرد دی چې خپل امکانات ټاکي، د دې پر ځای چې وروستی د هغه کلتور لخوا په واضح ډول مسلط شي چې هغه پکې ریښې لري.

د انسان ژوند چې خپل هويت يې موندلی دی د دوام استازيتوب کوي چې د وخت په تيريدو سره ورک شوی او نـور هيڅ حـد نلـري، دا د پای ته ويل کيږي. دمخه، دا احساس د ژوند په لاره او د ژوند په تخليقي لاره کې مداخله کوي. تر څو چې انسان له هويت سره مخ وي، تر هغه چې په خپل منځ کې له اصلي عقل سره اړيکه نه وي، يوازې خپلې اړتياوې پوره کولای شي. کله چې هغه په رڼـا کې وي، هغه نور د خپل ځان ملاتړ کولو ته اړتيا نلري، ځکه چې هغه دمخه د کمپن په واسطه، د هغه د ژونـد طريقـه پـيژني، او دا پوهه هغه ته ورتيا ورکوي چې د هغه اړتياوو لپاره اړين تخليقي انرژي توليد کړي. د ژوندي پـاتې کيـدو رواني کـټ ګـوری يـوازې د تخليقي انرژي لپاره کوټه پريږدي چې د انسان ټولې سرچينې په کار ګماري او د هغه د هوساينې لپاره يې ځای په ځای کوي.

د دې لپاره چې انسان د خپل هويت ستونزې له منځه يوسي، د رواني الوتکې څخه د خالص استخباراتو الوتکې تـه د ارزښـتونو بې ځايه کيدل بايد په هغه کې واقع شي. په داسې حال کې چې رواني ارزښتونه د هغه په بحران کې مرسته کـوي، ځکـه چې دوی د هغه په حواس پورې محدود دي، د هغه عقل ته چې د حسي موادو تفسير کوي، هغه د اندازه کولو راډ ته اړتيا لري چې د هغـه د عقل د تاييد تابع نه وي.

دلته د لومړي ځل لپاره د هغه څه سره يو ډول مخالفت رامينځته کـيږي چې هغـه تـه ننـوځي او هغـه نشـي کـولی د حـرکت مخـه ونيسي. کله چې حرکت پيل شي، دا د دې استخباراتو رڼا ده چې د خپل انا او د هغې د چيميرا څخه خپلواکه ده. دا دلتــه دی چې د ارزښتونو بې ځايه کيدل احساس کيږي چې پايله يې د داخلي رنځ لامل کيږي ، د رڼا استخباراتو ته د ننوتلو لپاره کافي د هغـه څـه له مخې چې بايد د هغه سړي لخوا ژوند وکړي چې وېښ کيږي.

په ارزښتونو کې بدلون يوازې په تدريجي ډول ترسره کيږي، د دې لپاره چې انا ته اجازه ورکړي چې يـو مشـخص تـوازن وسـاتي. مګـر د وخت په تيريدو سره، يو نوی توازن رامينځته کيږي او انا نورمال نه ده، په ټولنيز ډول خبرې کول؛ هغه هوښـيار دی. د دې معنی دا ده چې هغه د شکل او نورم د فريب له لارې ګـوري ، او د خپلو فرعي بدنونو د حرکت د لوړولو لپاره ورځ تر بلې انفـرادي کيږي ، هغه کچې چې د هغه انفراديت به اساس وي او د هغه اصلي هويت.

د ارزښتونو بې ځايه کيدل په حقيقت کې د ارزښتونو سقوط دی، مګـر موږ ورته "بې‌ځايه کيدل" وايو، ځکه چې هغـه بدلونونـه چې پيښيږي د حرکت ځواک سره مطابقت لري چې د ليد حالت بدلوي، ترڅو د فکر کولو طريقه د عقل سره سمون ومومي. په انســان کې د لوړ مرکز څخه. تر هغه وخته چې انا د کمپن له لارې د دې سقوط شـاهد نـه وي، دا د فکرونـو، سـمبولونو کټګوريـو بانـدې بحث تـه دوام ورکـوي، کـوم چې د هغـه د غلـط هـويت ديوالونـه جـوړوي. مګـر هرڅـومره ژر چې دا ديوالونـه ضـعيف شـي ، د ارزښتونو بې ځايه کيدل د ژور بدلون سره مطابقت لري ، کوم چې د انا لخوا معقول کيدی نشي. او د هغه له خوا د منطقي کيـدو وړ نه وي، هغه په پای کې د رڼا سره مخامخ کيږي، يعنې هغه په پای کې په دايمي او وده کونکي ډول سره تړلی دی.

بيا د هغه ژوند د دورې په واسطه بدل شوی او ډير ژر، هغه نور په محدوديتونو کې ژونـد نـه کـوي، مګـر پـه امکانـاتو کې. د هغې هويت د هغې سره په تړاو کې په زياتيدونکې توګه تعريف شوی، د دې پرځای چې د هغې د موضوعي غوښـتنو پـه تـړاو تعريـف شي. او هغه په دې پوهيدل پيل کوي چې " ريښتينی او هدف ځان" څه معنی لري .

کله چې هغه حقيقي او مقصدي نفس درک کړي، نو په ښکاره ډول ويني چې دا ځان پخپله دی، او په خپل ځان کې يو بل څه چې هغه نه ويني، مګر هغه څه چې هغه د شتون احساس کوي، هلته يو څه د هغه دننه ځي. يو څه هوښيار، دايمي او پـه دوامـداره توګه شتون لري. هغه څه چې په خپلو سترګو ويني، او نړۍ داسې تشريح کوي لکـه څنګـه چې دا ده، او نـه لکـه څنګـه چې انـا مخکې ليدلی.

موږ نور نه وايو چې دا سړی " ذهني" دی، موږ وايـو چې هغـه " سـپرمينټل (لـوړ ذهـني)" دی ، دا پـدې مانـا ده چې هغـه نـور د پوهيدو لپاره فکر کولو ته اړتيا نلري. له هويت څخه ځوريدل د هغه له تجربې څخه دومره لرې دي چې هغه حـيران کـيږي کلـه چې هغه خپل تير ته ګوري، او ګوري چې هغه اوس څه دی او د هغه څه سره پرتله کوي چې هغه وو.

فصل 2

بښکته تکامل او پورته تکامل *BdM-RG #62A (بدل شوی)*

سمه ده، نو زه د انسان ارتقاء جلا کړم، زه هغه ته یو ښکته منحنی او یو پورته منحنی سم ورکوم. ؟ لاندې منحني ته زه "انقلاب" وایم، پورته منحنی ته زه تکامل وایم. او نن ورځ انسان د دغو منحنیاتو د ناستې ځای دی. راځئ چې نیټه ولیکئ: 1969 که تاسو غواړئ. که موږ ارتقاء ته وګورو - د ډاروین له نظره نه - مګر د جادو له نظره، په بل عبارت، د انسان د داخلي ځیړنو له مخې او که موږ وخت ته لاړ شو، نو موږ کولی شو هلته دولس زره کاله مخکې سقوط ومومو. د یو لوی تمدن څخه چې د اتلانتیس نوم ورکړل شوی و.

نو دا هغه دوره وه کله چې انسان په شدت سره هغه څه ته وده ورکړه چې ستوري بدن ورته ویل کیږي چې د هغه د شعور یو اړخ دی، کوم چې د هغه د شعور یو فرعي موټر دی، کوم چې مستقیم د رواني احساساتو سره تړاو لري. او بیا د دې تمدن له ویجاړیدو وروسته تر نن ورځې پورې، انسان د خپل شعور یوه بله برخه جوړه کړه، چې په پټه توګه د ټیټ ذهني شعور پراختیا بلل کیدی شي، چې د عقل خورا پرمختللې پراختیا ته یې وده ورکړه، چې نن ورځ انسان کاروي. د مادي نړۍ درک کول.

او له 1969 راهیسې پدې سیارې کې ، د انسان په شعور کې یوه نوې پدیده رامینځته شوې چې د فیوژن نوم ورکول کیدی شي یا کوم چې په ځمکه کې د سپرمینټل شعور (لوړ ذهن) بیدارولو نوم ورکول کیدی شي. او په نړۍ کې داسې سړي شتون لري چې د ټیټ ذهن په کچه کار کول بند کړي، له همدې امله د عقل، او د شعور یو بل پرت ته وده ورکول یې پیل کړي چې د سپرمینټل شعور (لوړ ذهن) په نوم یادیږي. او دې سړو داسې پوهنځۍ رامینځته کړې چې د پرمختګ په جریان کې دي او کوم چې دوی به هم د تکامل بل دور سره همغږي وي ، کوم چې یو څوک کولی شي شپږم ریښه ریس بولي.

په پټه توګه، کله چې موږ د انسان د تکامل په اړه خبرې کوو، موږ د اتلانتیس په اړه خبرې کوو چې د فرعي نسلونو سره څلورم ریښه ریس و، د هند-اروپایي ریس چې موږ یې برخه یو، چې د پنځم ریښې ریس برخه ده. او فرعي ریسونه. او اوس په نړۍ کې د نوي ریښې نسل پیل دی چې خپل فرعي نسلونه به هم ورکړي. او په نهایت کې به یو اوومه ریښه ریس وي چې انسان به وکولی شي د تکامل یوې کچې ته په کافي اندازه پرمختللی وي ترڅو نور د خپل مادي بدن عضوي کارونې ته اړتیا ونلري. مګر موږ دا مهال له دې سره معامله نه کوو، نو موږ د شپږم ریښې نسل سره معامله کوو چې د فزیکي نسل استازیتوب نه کوي، مګر کوم چې د راتلونکي انسانیت د نوي ذهني شعور خالص رواني اړخ استازیتوب کوي.

ښکاره ده چې په دې الوتکه کې د انسان د تکامل د پوهیدو لپاره، د بیرته راګرځیدلی کنج له نقطې څخه د هغه د پای ته رسیدو په لور، چې شاید دوه زره پنځه سوه کاله وي د هغه معلوماتو له مخې چې موږ یې ترلاسه کوو، ښکاره ده چې انسان تیریږي. د شعور د مطلق غیر معمولي مرحلو له لارې، یعنې د اتلانتیس انسان د هند - اروپا د نسلونو په پرتله څومره محدود و، څومره چې د نن ورځې انسان محدود دی او د راتلونکي انسان په پرتله به محدود وي. په ځمکه کې د سپرمینټل شعور (لوړ ذهن) تکامل، کوم چې د اوروبندو لخوا وړاندوینه شوې وه.

هغه څه چې د تکامل شعور (لوړ ذهن) په تکامل کې په زړه پورې دي دا دي: دا هغه څه دي لکه څنګه چې نن ورځ موږ انسانان یو، عقلي انسانان، کارپیسان انسانان، د پنځم ریښې نسل خورا عکاس انسانان، څومره چې موږ یو تمایل لرو. دا باور کول چې زموږ ذهن زموږ د انا لخوا اداره کیږي، څومره چې سبا به انسان پوه شي چې د انسان ذهن د انا لخوا نه اداره کیږي، دا چې د انسان ذهن په خپل رواني تعریف کې دی، د انا انعکاس څرګندونه، او سرچینه یې ده. په موازي نړۍ کې موقعیت لري چې د شییې لپاره "ذهني نړۍ" بلل کیدی شي، مګر وروسته به د "معماری نړۍ" په نوم یاد شي .

په بل عبارت، زما مطلب دا دی چې هرڅومره چې انسان د خپل فکر د سرچینې موندلو لپاره ستونزې یا وړتیا یا ازادي په پام کې نیسي، هومره به د هغه لپاره ممکنه وي چې د موازي نړۍ سره ټیلیپیسیک اړیکه پیل کړي. په نهایت کې د تکامل په جریان کې ، د نړۍ په کچه ، د نسل په نړیواله کچه ، د دې وړتیا ولرئ چې په سمدستي توګه د ژوند اسرارونه ډیکوډ کړئ ، دواړه د مادې په ډګر کې او د روح په ستوري ډګر کې. د روح ذهني ساحه. په بل عبارت، زما مطلب دا دی چې هغه راغلی دی، انسان، په داسې حال کې چې نن ورځ دا ممکنه ده چې د خپل ځان لپاره د ذهني شعور حالت ته ورسیږي.

او کله چې زه د ځان بسیا ذهني پوهاوی وایم، زما معنی د روحي پوهاوي د حقیقت د رواني ارزښت پر بنسټ نه ده. حقیقت یوه اصطلاح ده، دا یو شخصي عقیده یا ټولنیز عقیده، یا یو اجتماعي ټولنپوهنه عقیده ده، چې د فرد په توګه د انسان د احساساتي اړتیاوو یوه برخه ده یا د ټولنې په توګه د ټولنې په توګه، د موضوع په نړۍ کې د برلاسۍ تضمین کوي.

خو د انسانیت د راتلونکي شعور د تکامل په صورت کې، د حقیقت پدیده یا د هغې رواني مقابله، یا د هغې احساساتي ارزښت به په بشپړ ډول بې ګټې وي، د ساده دلیل لپاره چې انسان به نور د خپل ضمیر څخه د احساساتو کارولو توان ونلري. د هغه د پوهې رواني ارزونه. هغه به نور اړ نه وي چې د خپل ځان د ذهني امنیت د پراختیا لپاره د خپل ضمیر احساسات وکاروي.
نو انسان به په ذهن کې په بشپړ ډول آزاد وي ترڅو وکولی شي په رواني الوتکه کې تمرین وکړي ، بیان ، توضیح او د نړیوال شعور د نهایي لامحدود موضوعاتو تعریف چې د نړۍ د ټولو نسلونو برخه دي ، کوم چې برخه دي. په کاسموس کې د ټولو نسلونو څخه، او په حقیقت کې د روح د نه بدلیدونکي یووالي برخه ده، په خپل مطلق تعریف کې، د رڼا اصلي سرچینه او په کاسموس کې د هغې حرکت.

نو د انسانیت په تکامل کې به یو داسې ټکی راشي کله چې په پای کې انا به د ځان په شعور کې د ورک شوي وخت لپاره رامینځته کړې وي ، او چیرې چې نفس به په پای کې د خپل شعور په معرفي کولو سره د خپل رواني تعریف ممکن حد ته رسیدلی وي. د هغه د خالص ذهن تخلیقي ظرفیت، دا د هغه د روح دی.

او موږ به په ځمکه کې، په مختلفو نسلونو، په مختلفو قومونو، په مختلفو وختونو کې، داسې کسان پیدا کړو چې د فیوژن په اړه به پوه شي، یعنې څوک به په سمدستي توګه د دې توان ولري چې د پوهې سرچینې ته دومره لوی جذب کړي. د نړۍ ساینس، د ټیکنالوژۍ، تخنیک، طب، ارواپوهنې یا تاریخ په برخه کې، په بشپړه توګه له منځه یوسي. د څه لپاره ؟ ځکه چې د لومړي ځل لپاره د انسان د تکامل څخه وروسته، د لومړي ځل لپاره د روح له نزول څخه وروسته او د لومړي ځل لپاره د مادی سره د روح د اتحاد څخه وروسته، انسان به بالاخره د دې وړتیا ترلاسه کړي چې خپل مطلق پوهه برداشت کړي . .

هغه څه چې زه مطلق پوهه بولم د انسان د ذهن وړتیا ده چې د خپل رڼا جذب او جذب کړي. مطلق پوهه پوهه نه ده. مطلق پوهه وړاندوینه نه ده. مطلق علم ته اړتیا نه ده. مطلق پوهه یو اصلاحي تکامل پای دی، دا په کاسموس کې د رڼا د فعالیت د لوی ساحې برخه ده او کوم چې ټول حقایق، ټول هوښیار مثالونه، دا د دې توان ورکوي چې په کایناتو کې ټول هوښیار ډولونه ووایي چې په یو بل سره ملاقات وکړي. لوړ ذهني الوتکه، دا د انرژي په الوتکه کې دومره پیاوړې ده چې ممکن د تکامل په جریان کې اجازه ورکړي، د اینیرک بدن د ناګزیر بیا راژوندي کولو لپاره د بدن د موادو ناڅاپي ورکیدل.

یعنې په انسان کې دا توان چې په نهایت کې د مختلفو لمرونو سره یو انرژیکي برخې ته ننوځي کوم چې نړیوال ارګانیزم جوړوي، او کوم چې د هغه روح، د هغې رڼا او بنسټ دی، په حرکت او پوهه کې د هغه څه څخه لامحدود دی چې موږ یې نن ورځ. اتومي شعور ته بلنه! نو د تکامل په جریان کې به یو داسې ټکی راشي چیرې چې انسان به پرته له دې چې فکر وکړي ، پرته له دې چې فکر کولو ته اړتیا ولري ، انسان به په پای کې وکولی شي په ځمکه کې د اختراعي آثارو او د نړیوال شعور ارتقاء په ذهني جوړښت کې په کټګوري ډول مداخله وکړي. . دا پدې مانا ده چې انسان به بالاخره پوه شي چې هغه یو بشپړ هوښیار دی.

انسان به په دې پوه شي چې هوښيارتيا يوازې د زده کړې بڼه نه ده، مګر دا چې هوښيارتيا په مطلق ډول د هر ذهن بنسټيز ځانګړتيا ده چې په هر حالت کې وي. يوازې موږ نن ورځ په داسې يوه نقطه کې يو چې د انا يا د انسان ځان په توګه، موږ مجبور يو چې په هغه حدودو کې ژوند وکړو چې د نړيوال انعکاس، دا د تاريخ او د انسانيت د حافظې لخوا په موږ باندې مسلط شوي دي.

او انسان ته تر اوسه نه دی ورکړل شوی - ځکه چې په دې برخه کې کافي ساينس شتون نلري - انسان ته لا تر اوسه د دې وړتيا نه ده ورکړل شوې چې پوه شي او پوه شي چې د هغه روح څنګه کار کوي، د هغه انا څنګه کار کوي، او د هوښياری اصطلاح په خپل نړيوال تعريف کې څه معنی لري، نو ځکه چې نن ورځ انسان د خپل ستوري بدن په واسطه نيول شوی، يعنی د هغه د حواس په واسطه!

هغه مکلف دی چې د خپل بنسټيز او نړيوال پوهه ځای ونيسي، يو کوچنی محدود پوهه چې د تکامل په جريان کې د تاريخ او موضوع لخوا مشروطه ده بياکتنه وکړي، لکه څنګه چې د ساينس پټولې تيوری بايد وي، نه په دې معنی چې ساينس نن ورځ ګټور نه دی. برعکس دا خورا ګټور دی، مګر په دې معنی چې نن ورځ ساينس هم د خپل تخريب په لور ناګزير سفر کوي. لکه څنګه چې ټول تمدنونه د خپل نابودی په لور خپل ناګزير سفر کوي.

مګر لکه څنګه چې يو تمدن د خپل خاتمې واقعيت خورا ستونزمن ګڼي، نو ساينس به د خپل خاتمې ترلاسه کول ستونزمن وي. او دا خورا عادي خبره ده. يو څوک نشي کولی د هغه مخلوقاتو څخه پوښتنه وکړي چې فکر کوي يا هغه مخلوق چې په نړی کې د دوی د زوال يا خپل تخريب لپاره يو ځانګړی شعور لري. موږ مکلف يو چې پوه شو چې موږ څه يو، د هغه څه په اړه چې موږ يې کړي دي، د هغه څه په اړه چې موږ يې کولی شو، د پرمختګ لپاره، د بشريت پرمختګ ته اجازه ورکولو لپاره.

مګر د افرادو په توګه - زه د افرادو په توګه په واضح ډول وايم - موږ به بالاخره مجبور يو چې زموږ په سيار کې د يو نړيوال او کاسميک نظم شرايطو سره مخ شو، موږ به مجبور يو چې د هغه ابعادو سره مخ شو چې په تيرو وختونو کې د توهين لوی حرکتونه راپورته شوي. په نړی کې؛ هغه حرکتونه چې د ساينس د تکامل سره مړه شول، او هغه حرکتونه چې بيا د ساينس لخوا په کلکه رد شول.

نو موږ به د وخت په تيريدو مکلف يو چې ځينې تجربې بياکتنه او بيا ژوندي کړو ترڅو پوه شو چې کاسموس لامحدود دی. دا چې د انسان شعور لامحدود دی او دا چې انسان په خپل باطن کې دومره ځواکمن دی څومره چې د هغه شعور وي. دا نن ورځ په داسې نړی کې خورا مهم دی چيرې چې موږ مجبور يو چې د ذهن د ډيری جريانونو په اوږدو کې ژوند وکړو کوم چې په ټوله کې ... او کله چې زه په ټوليز ډول ووايم ، زه يقينا متحده ايالاتو ته ګورم چيرې چې دا د انفراديت سره په ټکر کې ډله ايزه تجربه ورو ورو د ډله ايز رواني ناروغۍ رامينځته کوي.

انسان په نړی کې د نظرونو د جريانونو په واسطه چې د دوی په شمير کې د تلويزيون يا ورځپاڼو، يا د آزادو مطبوعاتو د مختلفو بڼو په واسطه پراخ شوي، په نابيره توګه بمبار نه شي. داسې وخت به راشي چې انسان به نور د دې توان ونلري چې دا روحي او رواني فشار چې د حقيقت او درواغو تر مينځ د بيلابيلو ټکرونو څخه رامينځته کيږي. په ځمکه کې د سپرمينټل (لوړ ذهن) شعور په تکامل کې به يو ټکی راشي کله چې انسان به د ځان په تړاو د واقعيت تعريف کولو ته اړ شي. مګر دا به "يو پخپله" وي چې نړيوال به وي ، دا به "يو پخپله" نه وي چې د خپل روح په لوبو کولو يا د خپل انا د باطل يا د خپل ځان د ناامنی پراساس وي.

نو له همدې شيبې څخه، انسان به د دې وړتيا ولري چې د انساني پيښې، تمدن په ټولو اړخونو پوه شي. او هغه به نور د هغه څه په واسطه چې په نړی کې پيښيږي يا به په رواني توګه " ډک" (سرغړونې) نه وي. انسان به آزاد کيدل پيل کړي. او له هغه وخته چې هغه آزاد شي، هغه به په پای کې د ژوند په بنسټيز کيفيت پوه شي. او هرڅومره چې هغه وده وکړي ، هومره به هغه ژوند په مطلق ، بشپړ او زده کړې لاره پوه شي ، په داسې معنی چې نن ورځ د پنځم ريښې نسل د شعور برخه نه ده.

ولې دا ټولې خبرې؟ په ساده ډول د دې لپاره چې انسان لږ تر لږه په دې پوه شي چې ترټولو لوی وفاداري چې هغه کولی شي ځان ته ورکړي، ځان جوړ کړي، ځان ته وفاداري ده. موږ په يوه پيړۍ کې ژوند کوو چيرې چې د انفراديت سره مينه په ځانګړې توګه په لويديځه نړی کې خورا پرمختللې ده. موږ تر ډېره حده فرد پرست شوي يو، خو انفراديت که يو څلند پاتې شي، په بنسټيز ډول د انسانانو له واقعيت سره نه يو ځای کيږي. په بل عبارت، د سور پينټيو او ژير چيلونو سره په کوڅه کې ګرځيدل او په نيويارک کې د نيويارک په ټايمز سکوير کې مينه کول د انفراديت يوه بڼه ده. مګر دا يو متمرکزيت دی، دا د انسان د شعور د ستورولو يوه بڼه ده.

انسان دې ته اړ نه دی چې خپل انفرادیت وساتي، خپل انفرادیت دې په اصطلاحي مفهوم کې ځرګند کړي، د خلکو حساسیتونو ته سپکاوی وکړي، یا د خپلو خلکو حساسیتونه تر پښو لاندې کړي او یا د خپل ولس حساسیتونه تر پښو لاندې کړي. دا یو خیال دی! او دا د شلمې پېړۍ د ځانګړتیاوو یوه برخه ده، بالاخره دا ممنوع کېږي، بالاخره دا حتی احمق کېږي، بالاخره دا د جمالیات نشتوالی دی. نو نوی انسان، په ځمکه کې د سپرمینټ (لوړ ذهني) شعور تکامل، په حقیقت کې به انسان ته اجازه ورکړي چې یو خورا انفرادي خو انفرادي شعور ته وده ورکړي.

انسان به انفرادي وي ولې؟ ځکه چې د هغه د شعور حقیقت به د هغه د روح د فیوژن پراساس وي او د نارینه وو په سترګو کې نړۍ ته نه ورانده کېږي، ترڅو د سنکیت سره یو ډول سیالي ښکاره کړي. یو سړی اړتیا نلري چې په ټوله نړۍ کې وګرځي او رېښتیني وي. بلخوا، څومره چې انسان هوښیار وي، هومره به یې نیمګړی وي، هومره به رښتیني وي او هومره به په خپل حقیقت کې به نومه وي. ځکه چې د انسان حقیقت هغه څه دی چې د هغه او ځان ترمنځ تیریږي نه د هغه او نورو ترمنځ.

که موږ په خپله سیاره کې د رېښې نسل اړین تکامل ته وګورو ، نو دا د انساني پدیدې لږ څه پوهیدل دي. دا چې موږ همغږي رامینځته کوو ، دا په بشپړ ډول عملي دی ، دا په بشپړ ډول ناګزیر پیښو ته د تاریخي پوهاوي چوکاټ ورکول دي! مګر که موږ د یو هوښیار نسل خبرې وکړو، که موږ د یو هوښیار انسانیت خبرې وکړو، موږ مکلف یو چې د هوښیار سړیو او اشخاصو خبرې وکړو.

په ځمکه کې د سپرمینټل شعور (لوړ ذهن) تکامل به هیڅکله د کوم ټولیزیت په کچه ترسره نشي. په ځمکه کې د سپرمینټل (لوړ ذهن) شعور تکامل به هیڅکله د ډله ایز ځواک ځرګندونه نه وي. دا به تل په نړۍ کې داسې اشخاص وي چې لږ تر لږه ، ډیر او ډیر به په خپل شعور کې هغه ځای ته متوجه شي چیرې چې دوی به د خپلې سرچینې ، خپل روح ، دوی دوه اړخیزه سره متحد شي ، هر هغه څه چې موږ ورته وایو. د انسان برخه ده.

مګر په دې لوري کې بنسټیز حرکت به په دې اساس وي: دا به د فکر د پیښې د پوهیدو پر بنسټ وي چې د انحراف څخه وروسته هیڅکله نه دی شوی. دا کافي نه ده چې ووایاست: " زه فکر کوم، نو زه یم". د ډیکارتس لپاره دا ښه وه چې ووایی، "زه فکر کوم، نو زه یم، ځکه چې دا د احساس یوه برخه وه چې فکر په خپل ځان کې یو ځواک لري چې باید د فرد په کچه احساس شي.

مګر د تخلیقي شعور په کچه ، هغه ټکی به راشي کله چې د انسان فکر په بشپړ ډول ، بشپړ ډول انتقال شي. او انسان به نور د تکامل په جریان کې فکر ونه کړي. د هغه فکر به د هغه د لوړ ذهن د تخلیقي بیان په بڼه بدل شي. او دا ذهن به په بشپړ ډول په بل عبارت، انسان به د نړیوالو الوتکو سره سمدستي اړیکه تجربه کړي او د اړیکو دا طریقه به نور telepsychic جوړ شي منعکس نشي. هغه شیبه چې فکر د انسان په ذهن کې منعکس کېږي، فکر د موضوعي کیدو مخه نیسي. موږ نور نشو ویلای چې انسان فکر کوي، موږ وایو چې انسان د خپل شعور له نړیوالو الوتکو سره اړیکه لري.

مګر د دې لپاره چې انسان په بشپړ ډول پدې پوه شي، د هغه لپاره به اړین وي چې دا فکر درک کړي، لکه څنګه چې نن ورځ موږ دا تصور کوو، لکه څنګه چې نن ورځ ژوند کوو، لکه څنګه چې دا زموږ په ذهن کې ثابت شوی، لکه څنګه چې دا تولید یا درک کېږي. موږ د غیر شعوري انا په توګه باید په موږ کې یو مشخص احساس راوباسي، په دې معنی چې انسان باید د دې توان ولري چې پوه شي چې د هغه فکر پخپله د ځان په وړاندې ویشي. یوازې تر هغه ځایه چې هغه د انډول او ناپوهۍ له امله، هغه د رېښتیا او دروغ، د ښه یا بد قطبیت تابع کوي.

له هغې شیبې څخه چې انسان خپل ذهن قطبي کوي، که هغه منفي یا مثبت همغږي رامینځته کړي، هغه یوازې د خپل ځان او په کاسمیک او نړیوال ډګر کې د خپل ځان ترمنځ ویش رامینځته کړی. دا خورا مهم دی! دا دومره مهمه ده چې دا د راتلونکي تکامل لپاره اساسي کلیدي ده. هغه څه چې موږ ته د قطب په تړاو تل خپل فکر ژوند کولو ته اړوي زموږ د انا بنسټیز ناامني ده. دا زموږ د احساساتو ځواکمن او ویمپیریک ظرفیت دی. دا زموږ د انا په توګه یا د یو نا لوستي یا ډیر تعلیم لرونکي فرد په توګه زموږ ناتواني ده چې د هغه څه زغملو توان ونلري چې موږ پوهیږو.

په نړۍ کې داسې څوک نشته چې په یو څه نه پوهیږي. ټول انسانان په یو څه پوهیږي مګر په نړۍ کې هیڅ واک شتون نلري، هیڅ کلتوري تعریف شتون نلري، په نړۍ کې هیڅ کلتوري ملاتړ شتون نلري چې د یو څه په پوهیدو سره د یو سړي ملاتړ وکړي. داسې بنسټونه شتون لري چې ځان ته د یو څه د پوهیدو حق ورکوي ترڅو دا پوهه رامینځته کړي او د انسان ذهن ورسره حالت کړي. دا هغه څه دي چې موږ یې په مختلفو کچو ساینس بولو، دا عادي خبره ده.

خو داسې کوم برعکس حرکت نشته چې په نړۍ کې بنسټونه انسان ته د هغه واک ورکړي يا بيرته ورکړي، يعنې هغـه تـه د خپـل ځان هغه کوچنی اړخ بيرته ورکړي چې يوه ورځ خورا لوی شي، د هغه د رڼا. او تاسو کولی شئ ازموينه پـه خـورا سـاده ډول پـه روحاني ډګر کې په مذهبي ډګر کې واخلئ. يوه ورځ چې د انسان مرکزونه په کافي اندازه پرانستل شي، هغـه بـه د سـاينس پـه ډګر کې ورته کار وکړي.

يو سړی چې په دنيا کې وي او د مثال په توګه، د يو عالم يا هغه چا ليدلو ته لاړ شي چې په دين کې کار کوي او ځـوک بـه ورتـه د خدای په اړه خبرې وکړي، او ځوک به ورته ووايي: "ښه، ښه، خدای داسې شی دی، داسې شی ، داسې شی" ، يو به ورته ووېل: " خو ته په کوم حق د خدای خبرې کوې؟ تاسو په کوم حق د خدای خبرې کوئ "...؟ او که انسـان لـړ پـرمختللی وي او پـه حقيقت کې د خدای شکل ټوټه ټوټه کړي ترڅو نور ډولونه راوباسي يا د هغه د ذهن د تخليقي اړخ برخـه وي، نـو هغـه بـه د خـدای د بنسټيز کولو لخوا نور هم مخنيوی وکړي، هغه پوهه چې د خدای سره تړاو لري. د نه ليدو نړۍ پوهه.

نو له همدې امله زه وايم چې انسان به د نړۍ په ملاتړ سره نړۍ ته د عالي شعور (لوړ ذهن) دننه نشي. انسـان بـه بـالاخره (لـوړ ذهن) شعور ولري کله چې هغه د نړۍ ملاتړ تـه اړتيـا ځخـه پـه بشـپړ ډول ځـان خلاص کـړي، او پـه پـای کې ورو ورو د هغـه ځـه احساس او برداشت پيل کړي چې هغه پوهيږي. او د دې لپاره شرط دا دی چې د حق او باطل د قطعيت په جال کې نه راځی.

که انسان د حق او باطل د قطعيت په جال کې رابښکته شي، خپل وجدان خوشاله کړي، خپل انا خوندي کړي، او د واقعيت پـه لـوړ خورا سخت چلند رامينځته کړي. ريښتيني او درواغ يوازې د رواني نيمګړتيا د رواني برخې استازيتوب کوي! کله چې تاسو يـو ښـه سټيک وخورئ، تاسو حيران نه ياست چې دا ريښتيا ده يا که جعلي، هيڅ قطعيت شتون نلري، له همدې امله دا ښه دی. مګـر کـه تاسو حيران شئ چې ايا هلته حشرات شتون لري، اوه، نو ستاسو معده به ځواب ونه کړي! او دا د پـوهې پـه سـطحه، د پـوهې پـه کچه کې ورته شی دی.

پوهه د ټيټ ذهن لپاره هغه څه ده چې پوهه د لوړ ذهن لپاره ده. پوهه د انا د اړتيا برخه ده پداسې حال کې چې پوهه د ځـان د واقعيت برخه ده. نو د پوهيدو او پوهيدو ترمنځ هيڅ ويش يا جلا نشته. پوهه د شعور يوه برخه ده او پوهه د بلې برخې برخه ده.

د پوهې په ډګر کې موږ د ځينو شيانو په اړه خبرې کوو او د پوهې په ډګر کې موږ د نورو شـيانو پـه اړه خـبرې کـوو. دواړه کـولی شي سره ووينې، يو بل سره ملګرتيا وکړي او ډير ښه يوځای شي. څلورم پوړ تل د دې پورته پنځم پوړ سره ښه دی ... او انسان يو څو اړخيز وجود دی، مګر انسان هم يو داسې مخلوق دی چې تجربه لرونکي شعور لري او ژوند کوي. موږ په ځمکـه کې تجربـه لرونکي شعور لرو. موږ تخليقي شعور نه لرو.

خپل ژوند ته وګورئ! ستاسو ژوند تجربه ده! له هغه وخته چې تاسو نړۍ ته ننوتئ، ستاسو ژوند په دوامـداره توګـه د تجـربې پـه اړه دی، مګر انسان نشي کولی د تل لپاره په تجربه کې ژوند وکړي. يوه ورځ به انسان بايد له تخليقي شعور سره ژوند وکـړي، پـه هغه وخت کې ژوند د ژوند کولو ارزښت لري، ژوند خورا لوی، خورا پراخ، پـه تخليـق کې ځـواکمن دی، او انسـان د روح تجربـو تـه مخه کوي. خو ولې انسان د تجربې ژوند کوي؟ ځکه چې دا د ځواکمنو ځواکونو سره تـړلی دی - کـوم چې زه حافظـه بـولم - کـوم چې په حقيقت کې هغه څه دي چې تاسو يې "روح" بولئ.

انسان د خپل روح په واسطه ژوند نه کوي، هغه د روح سره تړلی دی، هغه د روح په واسطه ژوند کوي، هغه په دوامداره توګـه د روح لخوا ويمپائر کيږي. هغه خلک چې د بيا زيږون په اړه يې څيړنه کړې يا هغه خلک چې په تيرو وختونو کې يې د بيرتـه راسـتنيدو په اړه څيړنه کړې ده خورا ښه معلومه کړې چې نن ورځ ځينې خلک په ځينو شيانو اخته دي، ځکه چې دوی په تـير ژونـد کې د علت سره مخ شوي. نن ورځ داسې خلک هم شته چې په لفټ کې د ننوتلـو تـوان نـه لـري ځکـه چې دوی د مـادي ژونـد څخـه مخکې د صدمو سره مخ دي، يا چې په پخوانيو شرايطو کې ساه ايستل شوي، دوی توان نلـري ... دوی سـاه اخلي. نـو انسـان د روح تجربـه ژوند کوي.

هغه ژوند کوي، هغه د هغه د حافظې سره تړلی دی، لکه څنګـه چې د هغه د پخواني ارتقايي حرکت خـورا پراخـه غـير شـعوري حافظه د خورا پراخه حافظې په توګه چې هغه نن ورځ د تجربوي وجـود پـه توګـه ژونـد کـوي. انسـان نشـي کـولی د ځمکې لـه تجربې څخه د تل لپاره ژوند وکړي! دا د هغه نړيوال استخباراتو ته سپکاوی دی. دا د انسان له طبيعت سره په بشپړ ډول بې اتفاقـه ده چې انسان نشي کولی ووايې: " ښه، ښه، زه غواړم په لسو کلونو کې داسې کار وکړم، په پنځـو کلونـو کې غـواړم داسـې کـار وکړم. " هغه انسان چې په خپل راتلونکي نه پوهيږي!

دا د انسان له فطرت سره مطابقت نلري چې هغه د هغه دمخه د انسان طبیعت نه پوهیږي. په بل عبارت، دا د انسان د روح ســره بې اتفاقي ده چې په انسان کې دا روح مجبور دی چې د عقل د حکمونو سره سم ژوند وکړي، ځکه چې نن ورځ پــه مــادي الوتکــه کې انسان د هغه نسل برخه ده چې شعور یې راپېږيږي. د انسان شعور باید له نزول ځخه مادې ته د اپتریک په لور د حتمي وتلو په لور تیر شي ، دا د سیارې د واقعیت یوه برخه ده چې په نهایت کې نړۍ ده چیرې چې انسان باید په طبیعي ډول خپل ابدي ژونـد وکړي.

انسان د دې لپاره نه دی جوړ شوی چې په ماده کې راشي او مړ شي. هغه څه ته چې موږ مرګ وایو، دا هغه څه دي چې مــوږ یې ستوري الوتکې ته د انسان یا د روح بیرته ستنیدل بولو، د انسان د بې هوښۍ برخه ده. دا د دې حقیقت یــوه برخــه ده چې انســان په بشپړ ډول د هغه نړیوال سرکیټونو ځخه جلا شوی چې د هغه د نسل سرچینه ده، د هغه د عقل سرچینه ده، کـوم چې د هغــه د ژوند سرچینه ده، کوم چې د هغه د سیارې نفس سرچینه ده! نو انسان باید سرچینې ته بیرته راســتون شــي، مګـر انســان نشــي کولی د روحاني، تاریخي مغشوشیت له لارې سرچینې ته راستون شي.

انسان نشي کولی د زړو افکارو په کارولو سره خپلې سرچینې ته راستون شــي چې هغــه یې د معــاملې زنــداني کیـدو تــه اړ کـړی. انسان د زړو وسیلو په کارولو سره بیرته خپلې سرچینې ته نه راګرځي چې هغه یې د تجربوي شــعور ســره جــوړ کـړی. انســان پــه ایمان سره بیرته خپلې سرچینې ته نه راګرځي.

انسان به د خپل تکامل په جریان کې په تدریجي ډول وده کولو سره بیرته خپلې سرچینې ته راستون شي ، د هغــه څــه ملاتــړ کولــو وړتیا چې هغه پوهیږي.

مګـر په ننۍ نړۍ کې، موږ د افسانې، د خپل ځان د رواني سیسټم کولو لپاره برباد شوي یو. مـوږ د رواني رواني چلنـد پــه ګـرفت کې یو چې ټول انسانیتونه اغیزه کوي: باور. انسان ولې باور ته اړتیا لري؟ ځکه چې هغــه نــه پوهــیږي! انســان ولې بــاور تــه اړتیـا لري؟ ځکه چې هغه یو تجربه لرونکی شعور دی، نو په ذهن کې یې رڼا نشته. هغه د خپل کوچني شعور په خورا تیاره حرکت کې ژوند کوي، نو هغه مکلف دی چې باور ولري ترڅو ځان یو مهم او مطلق شی ته وصل کړي.

مګـر په مطلقیت دا عقیده چې د انا د رواني حالت برخه ده، په مطلقیت دا باور د چا لخوا رامینځته شوی؟ دا د انسان د نفــوذ لخــوا تاسیس شوی. تاسو ښځه پوهیږئ چې که تاسو نړۍ ته لاړ شئ او یو چا ته یوه کیسه ووایاست، هغه کیسه چې تاسو یې ویل هغه به نور هغه کیسه نه وي چې کله یې ترلاسه کړي او د بل لخوا یې وویل شي، هغه څه چې تاسو یې په اصل کې ویلي وو . .

تصور وکړئ چې یو څوک نړۍ ته ځي او هڅه کوي هغه څه تکرار کړي چې زه یې نن وایم، د ابتکار پــه توګــه، تاســو تصــور کـولی شئ چې سبا به څنګه راشي! نو په تیرو وختونو کې نارینه شتون لري چې کارونه یې کړي، نوښتګران وو چې نړۍ ته راغلي ترڅو د انسانیت د تکامل سره مرسته وکړي. خو دغو مخلوقاتو څه وویل او د هغه څه پــه اړه چې دوی ادعــا شــوي څه راپور شوي دا بله مسله ده.

او زه کولی شم تاسو ته یو څه ووایم - ځکه چې زه د کلونــو راهیســې پدیــده پــیژنم - دا د یــو ســړي لپاره په بشپړ ډول ناممکن دی چې هغه څه چې په بشپړ ډول ویل شوي تکرار کـړي. هڅـه وکـړئ دا وکړئ کله چې تاسو نن شپه کور ته ورسیږئ! د انسان لپاره دا ناشونې ده چې هغه څــه تکــرار کــړي چې په بشپړ ډول ویل شوي. او زه به تاسو ته ووایم چې ولې. ځکه چې هغه څـه چې پــه بشــپړ ډول ویــل شــوي - پــه بــل عبارت هغه څه چې د انا لخوا رنګ شوي ندي، هغه څه چې ستوري شوي ندي، هغه څه چې د انسان د بې هوښۍ برخــه نــه ده، مګـر هغه څه چې د انسان د کائناتو برخه ده - دا د انا په لور نه لاربښوونه کیږي. انسان یا د انسان انا ته، یا د انسان عقل تــه. دا د هغه روح ته لاربښوونه کیږي.

او که سړی په خپل روح کې نه وي، تاسو څنګه تمه لرئ چې هغه به هغه څه واخلي چې بــل روح لا دمخــه ویلي دي؟ دا ناشــونې ده. نو په دې وخت کې رنګ ورکول کیږي. او د ابتکار د کلمو له رنګ کولو څخه هغــه څــه رامینځتــه شــوي چې مــوږ یې د انســانیت د تکامل ګټې لپاره مذهبونه بولو. او زه موافق یم او زه ډیر خوښ یم چې دا پیښیږي او دا کــار شــوی دی، ځکــه چې دا اړین دی. مګـر د تکامل په جریان کې به یو وخت راشي کله چې انسان به نور اخلاقي ملاتړ ته اړتیا ونلري ترڅو خپل ضمیر ته د خپلې پــوهې بشپړتیا ورکړي. دا سپرمنټل شعور (لوړ ذهن) دی.

او له هغه وخته چې موږ د کوییکرز سره خبرې کوو، ځکه چې موږ د داسې خلکو سره خبرې کوو چې د خورا ښه دلیلونو لپاره، د روحاني نړۍ سره د یو ځانګړي نږدېوالي تجربه کولو فرصت درلود چې دین دوی ته ورکړی، موږ لا دمخه په دې معنی کې پرمختګ لرو. دا چې دمخه ، موږ هغه مخلوق یو چې دمخه د نه لید په وړاندې یو مشخص حساسیت لرو.

مګر له هغه ځایه د شعور لپاره ژوري جادو لټون ته د ننوتلو روحاني لارو په کارولو سره به موږ مستقیم د ځان قطب ته ورسوي. دا به موږ د ښه او بد ، د ریښتیني او دروغجن شخړې ته راوباسي او دا به زموږ په ذهن کې لوی رنځ رامینځته کړي.

له همدې امله زه وایم: هوښیار سړی ، په ځمکه کې د سپرمینټل شعور (لوړ ذهن) تکامل به له هغه شیبې څخه پیل شي کله چې انسان به دمخه پوه شوی وي چې خپل فکر دې ریښتیني او جعلي ته تابع نه کړي. مګر په تدریجي ډول د دې ژوند کولو زده کول او د دې حرکت ملاتړ کول تر هغه چې دا فکر یوه ورځ بشپړ شي ، دا په بشپړ ډول په خپله رڼا کې ووایی ، په بشپړ ډول ناپاک شوی ، نو په پای کې هغه انا ، زه ... انا ، روح. او روح متحد دی او انسان یو ریښتینی وجود جوړوي.

یو ریښتینی وجود څه شی دی؟ یو ریښتینی وجود یو ریښتینی وجود دی! هغه هغه ذات نه دی چې حقیقت ته اړتیا لري، هغه داسې نه دی چې حقیقت خوري. که رښتیا وخورئ، سبا به درواغ وخوري، ځکه چې داسې خلک به وي چې تاسو به نور هم د حقیقت د انفینیت محدودیت ته ورسوي. که ریښتیا وخورئ نو یوه ورځ به بیا دا ګام پورته کړئ، ځکه چې یوازینی شی چې د انسان سره مناسب وي، هغه د هغه ضمیر مناسب وي، هغه د هغه روح، هغه د هغه روح، هغه د هغه انا او د هغه د وجود سره مناسب وي. ، سوله ده.

خو سوله څه ده؟ سوله د تلاش بنده ده. تاسو به ووایئ: هو، مګر تاسو باید لټون وکړئ ، زه وایم: هو، انسان په لټه کې دی، ستاسو سره سره چې تاسو یې په لټه کې یاست، ټول انسانان یې په لټه کې دي، مګر د تکامل په جریان کې به یو ځای راشي چې انسان به وي. نه به نور لټون نه وي، انسان به نور لټون ونه کړي، او انسان به هغه وخت لټون بند کړي کله چې هغه په پای کې پوه شي چې هغه پوهیږي.

او هلته به تاسو ووایاست: " هو، مګر څنګه یو څوک پوهیدلی شي چې یو څوک پوهیږي" ... تاسو به دا هغه وخت پیژنئ تر هغه چې تاسو خپل ځان ته اجازه درکړي چې دا برداشت کړي، تر هغه چې تاسو اړتیا نلرئ د موندلو لپاره چا ته زنګ ووهئ. که تاسو سم یاست. او بیا تاسو به ووایاست: " ښه هو، مګر که موږ سم یو یا که موږ فکر وکړو چې موږ سم یو، دا خطرناک دی". زه به ووایم: هو، ځکه هغه سړی چې د حق په لټه کې دی هغه سړی دی چې دمخه د خپل دلیل په لټه کې دی!

مګر ایا ستاسو په ژوند کې ، ستاسو په ورځني ژوند کې ، ستاسو په شخصي کونج کې داسې تجربې شتون نلري ، ایا ستاسو په ژوند کې داسې وختونه شتون نلري کله چې تاسو احساس کولی شئ هغه څه چې تاسو پوهیږئ ، ایا دا دی؟ او کله چې دا وي، دا دی!

نو تاسو اضافه کړئ او تاسو اضافه کړئ ، او تاسو اضافه کړئ ، او هغه څوک چې د دې وړتیا ولري چې خپل "دا هغه دی" بل ته " دا هغه دی" بل ته " دا هغه دی" اضافه کړئ ، مګر " دا هغه دی" کوم چې دی. ریښتینی، یو " دا هغه دی" چې د ذهن په غرور به نه جوړیږي، یو " دا هغه دی" چې په روحانیت یا ستاسو د روحانیت په غرور باندې نه جوړیږي، یو " دا هغه دی" چې شخصي وي تاسو ته، یو " دا هغه دی" چې د ټولو هغو نارینه وو سره چې تاسو ورسره ګورئ نړیوال به وي او څوک به د دوی " دا هغه دی" کې وي ، په (دا پراګراف له منځه یوسي که ژباړل نشي) (! هغه وخت کې تاسو به پوه شئ چې دا دی .

русский

Транскрипция и перевод двух конференций Bernard de Montreal.

ВРЕМЕННЫЙ ФОРМАТ

Эта книга была переведена искусственным интеллектом, но не проверена человеком. Если вы хотите внести свой вклад, рецензируя эту книгу, пожалуйста, свяжитесь с нами.

Главная страница нашего сайта: http://diffusion-bdm-intl.com/

Наша электронная почта: contact@diffusion-bdm-intl.com

СОДЕРЖАНИЕ

Привет от всей команды Diffusion BdM Intl.

Пьер Риопель 18 апреля 2023 г.

ГЛАВА 1

ИДЕНТИЧНОСТЬ CP036

Самоидентификация по отношению к другим является общечеловеческой проблемой. И эта проблема усугубляется, когда человек живет в сложном обществе, таком как современное общество. Проблема идентичности — это жизненные страдания эго, страдание, которое следует за ним с того возраста, когда он видит себя в сравнении с другими. Но проблема тождества есть ложная проблема, возникающая из-за того, что Я вместо того, чтобы реализовать себя в соответствии с самим собой, то есть в соответствии со своей собственной мерой, стремится реализовать себя в конкурентной борьбе с другими Я, которые на самом деле страдают . , от той же проблемы что и у него.

В то время как эго смотрит за свой забор на поле другого, чтобы полюбоваться его цветами, оно не видит, что другой делает то же самое с самим собой. Идентичность или кризис идентичности в Человеке сегодня настолько остры, что влекут за собой потерю уверенности в себе, которая со временем вырождается в полную потерю личного сознания. Опасная ситуация, особенно если эго уже имеет слабый характер и склонно к неуверенности.

Проблема идентичности, то есть характеристика эго, заключающаяся в том, что оно не видит себя выше самого себя, на самом деле является проблемой творчества. Но когда эго творит, проблема идентичности этим не устраняется, поскольку эго никогда не бывает полностью удовлетворено собой, пока оно не реализует иллюзию своего низшего я. Так что эго с низким статусом будет испытывать ту же проблему идентичности, что и эго с более высоким статусом, потому что сравнение между ним и другим будет только меняться в масштабе, но всегда будет оставаться налицо, потому что эго всегда находится в силе улучшения. И нет конца улучшениям, которые он ищет для себя.

Но самосовершенствование — это одеяло, под которым прячется эго, чтобы дать себе повод жить счастливо. Но разве он не знает, что все улучшения уже произведены телом желаний?

Проблема идентичности возникает из-за отсутствия у Человека сознания настоящего разума. Пока человек живет своим интеллектом, он опирается в своих мнениях только на чувственный опыт, ему трудно заменить то, что, как он думает, он знает или понимает, абсолютной величиной неопределенного интеллекта через эгоцентрический опыт.

Пока человек желает проявить себя в жизни, чтобы оставить свой след, он страдает от этого желания. Если ему удастся добиться своего, другой толкнет его в спину и так далее. Вот почему для Человека любая форма поражения представляет собой любой кризис идентичности, каков бы ни был его статус, потому что проблема идентичности — это не проблема успеха, а проблема совести, то есть проблема реального разума. .

Человек, обнаруживший в течение своей жизни, что реальный разум превалирует над интеллектом, уже начинает меньше страдать от проблемы идентичности, хотя он все еще может страдать от отсутствия настоящего творчества, равного тому, что, по его ощущениям, он может проявить. Только когда его идентичность будет соответствовать тому образу жизни, который ему подходит, он осознает, что творчество может принимать бесчисленное множество форм и что у каждого человека есть форма творчества, которая ему подходит. И из этой формы он может жить в совершенной гармонии с точки зрения своего тела желаний и своего творческого разума.

Творить — значит не изменять мир, а делать совершенным образом для себя, так, чтобы внутренний мир был экстернализирован. Так меняется мир: всегда изнутри наружу, никогда в обратную сторону. Надразум начинает осознавать проблему идентичности. Он видит, что то, чем он является, все еще в чем-то является тем, чем он был. Но он также видит, что по мере того, как его тела меняются, его сознание растет, и проблема идентичности медленно исчезает на поверхности того, что раньше было бессознательным эго.

Постепенное устранение проблемы идентичности в надразумном существе, наконец, позволяет ему жить своей жизнью так, как он ее действительно видит, и все лучше и лучше относиться к себе. В Человеке нет ничего более трудного, чем страдание от тождества. Потому что он на самом деле страдает от иллюзорных форм, то есть по причинам, которые он создает на пустом месте, именно из-за того, что он не разумен, то есть не сознает в себе творческого разума.

Одна сторона идентичности — в одних случаях стыд, в других — смущение, в большинстве — неуверенность. Зачем человеку доброй морали жить со стыдом, если это всего лишь общественное отражение его ума, заключенного в сети общественного мышления? То же самое относится и к смущению, возникающему из-за неспособности эго немедленно избавиться от того, что могут думать другие. Если смущенное эго избавится от того, что могут подумать другие, его смущение исчезнет, и оно сможет быстрее получить доступ к своей реальной идентичности, то есть к такому состоянию ума, которое заставляет человека всегда видеть себя в свете своего дня.

Проблема идентичности возникает из-за отсутствия центрированности в человеке. И это отсутствие уменьшает проникающую силу разума, что делает человека рабом своего разума, той части его самого, которая не знает ни законов разума, ни механизмов разума. Так что Человек, предоставленный своему опыту, лишен света в своем интеллекте и вынужден принимать мнение других о природе Человека.

Если человек задается вопросом о себе, как может другой человек просветить его, если этот другой человек находится в том же положении, что и он? Но Человек этого не осознает, и его проблема идентичности обостряется в соответствии с давлением, оказываемым событиями на эго.

Эго в уме, несомненно, попало в ловушку своего образа мышления, не приспособленного к его истинному разуму. И этот способ мышления противоречит реальности его интеллекта, потому что, если бы он воспринял реальность своего интеллекта, например, через свою интуицию, он был бы первым, кто отказался бы от ее реальности, потому что интеллект не имеет веры в интуицию, он видит в этом иррациональную часть самого себя. А так как интеллект рационален или предположительно рационален, то все, что ему противостоит, не стоит признавать интеллектом. И все же интуиция действительно является проявлением настоящего разума, но это проявление все еще слишком слабо, чтобы эго могло осознать его важность и разумность. Затем он уходит в свое обоснование и теряет возможность обнаружить тонкие механизмы разума, которые могут пролить свет на его проблему идентичности.

Но проблема тождества должна оставаться с Человеком, пока интеллект не отпустил и эго не прислушалось к себе, внутренне. Если эго восприимчиво к природе и форме реального разума внутри него, оно постепенно приспосабливается и все больше и больше обосновывается в этом разуме. Со временем он ходит туда все более и более регулярно, и его проблема с самоидентификацией уходит, так как он понимает, что все, что он думал о себе, было всего лишь психологическим и ментальным искажением его реального интеллекта, неспособного выйти за высокие стены его рассуждений.

В сложном обществе, каким мы его знаем, только внутренняя сила эго, его реальный разум могут поднять его над корой мнений и поставить на скалу его истинной идентичности. И чем больше распадается общество, чем больше рушатся его традиционные ценности, тем больше эго находится на пути к гибели, поскольку у него больше нет формальных социальных опор, на которые можно было бы устоять перед лицом все более сбивающего с толку феномена современности. жизнь.

Но эго не всегда готово слушать тех, кто может дать ему необходимые ключи к пониманию его собственной тайны. Потому что его психологическая деформация уже заставляет его подвергать сомнению все, что не соответствует его субъективному образу мышления. Вот почему эго нельзя слишком обвинять в его отказе видеть дальше, но его можно заставить осознать, что, хотя сегодня оно не может видеть дальше, завтра его зрение будет расширяться в соответствии со степенью проникновения в него энергии.

Потому что на самом деле не эго преодолевает своими собственными усилиями стену своей идентичности, а душа приводит его через страдание, то есть через проникновение своего света, к регистрации за пределами интеллекта вибрации интеллекта. И этот вибрационный удар становится началом конца.

Есть менее гордые эго , которые открываются реальному, потому что своего рода смирение уже предрасполагает их к собственному свету. С другой стороны, есть эго, слишком гордые, чтобы этот свет мог пройти сквозь эту тонкую нить. И именно эти эго больше всего склонны к большим поворотам, большим неудачам, которые выбивают их из колеи и делают более реалистичными.

Кризис идентичности отождествляется с незрелостью человека. Истинная идентичность демонстрирует развитие истинной зрелости.

Душа независима от Я в своих действиях, и последнее хорошо играет, пока оно не дает о себе знать в силе дома. Именно этого момента эго не знает. И когда он появляется, он понимает, что его тщеславие, его гордость, увлечение собой, своими идеями лопаются, как яйцо под давлением.

Страдания души имеют свои причины, которых эго сначала не может понять, но и не может не жить. Это работает душа. Ему пора переходить с одного этапа на другой. Проблема идентичности, с которой он столкнулся вначале, переориентируется, и его гордость рушится, как детская игра. Независимо от того, гордо ли эго более или менее, все сводится к неуверенности. Часто встречаются так называемые « твердые», «сильные» эго , для которых реальность — чистая фантазия; именно эти эго больше всего страдают от влияния на свою идентичность, когда душа вибрирует ментальное и эмоциональное под давлением жизненных событий, которые эго больше не может контролировать.

Именно там, во время этих трудных переживаний, эго начинает видеть себя в истинном свете своей слабости. Именно там он видит, что безопасность его ложной идентичности, где преобладала гордость его интеллекта, лопается под вибрационным давлением света. Затем о нем говорят, что он меняется, что он уже не тот или что он страдает. И это только начало, потому что, когда душа начинает рушить стены ложной идентичности, она не прекращает свою работу. Ибо пришло время для нисхождения сознания в Человека, разума и истинной воли и любви.

Эго, которое чувствует себя сильным из-за своей ложной идентичности, чувствует себя слабым, как тростник, когда ощущается вибрационный шок. И лишь позднее он восстанавливает свои силы, силы души, а не ложную силу своего тела желаний, на форму, которая питает эмоцию и низший ум.

Кризис идентичности у человека соответствует сопротивлению эго свету души. Это соответствие вызывает в жизни Я страдание, пропорциональное этому сопротивлению. И регистрируется всякое сопротивление, хотя оно и воспринимается эго психологически, символически или философски. Потому что для души в Человеке все есть энергия, а для Человека все есть символ. Вот почему Человеку так трудно видеть, ибо то, что он увидит, освободившись от этих форм, будет через вибрацию, а не через символ формы. Вот почему говорится, что реальное не понимается формой, но познается вибрацией, которая порождает и создает форму, чтобы выразить себя.

Проблема идентичности всегда вызывает избыток символики, то есть субъективных мыслеформ в Человеке. Этот избыток в любой данный момент времени совпадает с усилием души вступить в контакт с эго через символ мыслеформы, ибо это ее единственный способ эволюционировать в эго внутри разума.

Эго осознает, не понимая глубинных причин, что оно стремится расположить себя по отношению к самому себе. Но поскольку он все еще пленник своих мыслеформ, своих эмоций, он верит себе в свое движение, в свое движение! То есть он считает, что этот исследовательский процесс исходит только от него самого. И в этом его ахиллесова пята, потому что эго находится в иллюзии правильного и неправильного, в иллюзии свободы воли.
Когда энергия души проникает и разрушает барьер ложной идентичности, эго понимает, что дело больше не в том, чтобы быть правым, а в том, чтобы получить доступ к своему истинному разуму. Потом он начинает понимать. И то, что понимает он, не понимают те, кто не в том же разуме, какова бы ни была их добрая воля. Поскольку все находится за пределами символа, все **вибрирует** .

Проблема тождества немыслима, когда эго и душа приспосабливаются друг к другу, потому что эго уже не стягивает «покрывало » *(ковер)* реальности со своей стороны, а душа работает с другой. Между ними существует соответствие, и личность является бенефициаром. Потому что личность всегда является жертвой разрыва между душой и эго.

Пока в Человеке существует проблема идентичности, он не может быть счастлив. Потому что в его жизни есть разногласия, даже если на первый взгляд кажется, что его материальная жизнь идет хорошо. Он может действительно идти хорошо только в соответствии с единством самого себя.

Кризис идентичности в современном человеке только благотворно влияет на тех, кто уже достаточно потерпел неудач, чтобы пробудить в них сильное стремление к равновесию. Но это стремление к равновесию может быть полностью реализовано только тогда, когда эго отложит в сторону свои орудия пыток, чтобы манипулировать тонкой энергией души. В той области человеческой жизни, где велика духовность, кризис идентичности может быть столь же острым, если не более острым, чем там, где человек не сталкивается с этой великой чувствительностью эго к этому внутреннему чему-то, что неумолимо толкает его к духовности, которая все больше и больше большего, все более и более востребованного и, в конечном счете, все более и более несовершенного.

Те, кто принадлежит к этой категории Человечества, должны видеть, что все формы, даже самые высокие, самые прекрасные, скрывают истинное лицо души, потому что душа не принадлежит к плану эго; оно видит бесконечно, и когда эго чрезмерно привязывается к форме, даже к духовной форме, оно вмешивается в космическую энергию, которая должна проходить через душу и повышать частоту вибраций всех низших принципов души. может стать хозяином жизни. Когда супраментальный (высший ментальный) Человек становится хозяином жизни, ему уже не нужно духовно тянуться на план души, ибо именно душа, его энергия нисходит к нему и передает ему свою силу света. .

Духовная идентичность человека есть присутствие внутри него, через энергетическую форму души. Но эта энергия не имеет силы трансмутации, хотя и имеет силу трансформации личности.

Но одной трансформации личности недостаточно, потому что это последний аспект Человека. И до тех пор, пока эго не соединится также с душой, духовная личность может легко привести человека к быстрому изменению его морали, до такой степени, что любое отсутствие равновесия в разуме и эмоциональном духе может привести его к острый кризис духовности, религиозный фанатизм.

Таким образом, даже яростно духовный Человек может нанести вред себе и обществу. Ибо фанатизм есть духовная болезнь, и те, кто страдает от него, могут легко, из-за своей особой эксплуатации духовной формы, создать в других достаточно сильное влечение, чтобы сделать их великими верующими, то есть, скажем, новыми рабами формы, фанатизмом воздвигнут на пьедестал, который может удержать только духовно больной, если ему помогает покорная вера таких же невежественных, как и он, но более нечувствительных к этой форме болезни.

Все больше и больше людей, не становясь фанатично духовными, слишком увлекаются своей духовностью и не знают ее пределов, то есть иллюзий формы. Рано или поздно они заглядывают в прошлое и понимают, что пали жертвой иллюзии своей духовности. Так они бросаются в другую духовную форму, и этот цирк может продолжаться много лет, до того дня, когда, опостылевшие иллюзии, они навсегда выйдут из нее и осознают, что сознание находится за пределами формы. У них есть возможность выйти за пределы формы и, наконец, открыть великие законы высшего разума.

Кризис духовной идентичности для них в настоящее время уже невозможен. Потому что они знают из своего собственного опыта, что все служит опыту души против эго, до того дня, когда эго оставит необходимость опыта, чтобы знать только супраментальное сознание (высший разум) в нем.

Кризис духовной идентичности все больше становится кризисом современности. Потому что человек больше не может жить только за счет технологий и науки. Ему нужно что-то другое, более близкое ему, а наука не может ему этого дать. Но и старая форма православной религии тоже. Вот он и бросается с головой в мириады духовных или эзотерически-духовных приключений, с твердым намерением найти то, что ищет, или ищет то, что хочет найти, и чего точно не знает. Итак, его опыт подводит его к границам всех сект, всех философских или эзотерических школ, и здесь он снова обнаруживает, если он умнее среднего, что существуют пределы, в которых, по его мнению, можно найти ответы.

В конце концов он оказывается один, и его кризис духовной идентичности становится все более и более невыносимым. До того дня, когда он обнаружит, что все в нем есть разум, воля и любовь, но что он еще недостаточно знает их законы, чтобы обнаружить механизм, скрытый и завуалированный в глазах Человека, который ищет. Какой сюрприз он увидел! Когда он осознает, что то, что он искал во время своего кризиса, было всего лишь механизмом души внутри него, который служил для того, чтобы двигать его вперед, чтобы проснуться для себя, то есть для нее.
И когда эта стадия, наконец, начинается, Человек, эго Человека, деспиритуализируется и начинает понимать природу супраментального разума (высшего разума) внутри себя, который пробуждается и заставляет его признать иллюзию всех Людей, которые ищут вне себя, с с самыми лучшими намерениями в мире, и которые еще не осознали, что весь этот процесс является частью опыта души, которая использует эго, чтобы подготовить его к вступлению с ней в вибрационный контакт.

Человек больше не соприкасается с реальностью своего бытия. И эта потеря контакта настолько распространена на земном шаре, что эта Земля представляет собой корабль, полный безумцев, которые не знают, куда идет корабль. Ими руководят невидимые силы, и никто не имеет представления ни о происхождении этих сил, ни об их намерениях. Человек был отделен от невидимого на столько веков, что совершенно потерял представление о реальности. И эта потеря сознания является причиной, за которой возвышается стена его экзистенциальной проблемы: идентичности. И все же разгадка так близко к нему, и в то же время так далеко. Если бы он только умел слушать то, что не хочет слышать.

Война слов и битва идей — все, что у него осталось. Какой человек может быть самодостаточным, если он не понимает, что часть его велика, а другая ограничена его чувствами, и что то и другое может сойтись? Если бы Человек мог когда-нибудь осознать, что никто извне не может за него, и что только он сам может за себя... Но он боится жить для себя, потому что боится, что о нем скажут другие... Бедный, как он есть!

Люди — это существа, которые постоянно проигрывают в борьбе с иллюзией, потому что именно они сохраняют ее живой и могущественной. Все боятся уничтожить то, что им вредит. Настоящий кошмар! И худшее еще впереди! Потому что Человек XX века увидит спускающихся к нему существ, которые движутся между звездами и которые прежде были для него богами.

Проблема личностной идентичности продолжается в планетарном масштабе. Поскольку эта проблема проистекает из отсутствия связи между низшим разумом и высшим разумом, ее влияние ощущается как на мировом уровне, так и на личном уровне, ибо только высший разум может объяснить Человеку великие тайны его планеты. его древние боги. Пока эти боги являются частью древней истории, они не беспокоят человека. Но когда эти же существа возвращаются и заявляют о себе в современном свете, потрясение в глобальном масштабе отражается, и Человек, который не открыл свою истинную сущность, оказывается в ловушке между своей ложной идентичностью - и тем, что она думает и во что верит, - и циклическое явление.

Если его разум открыт опыту и он получает внутри себя настоящий разум, необходимую информацию, касающуюся одного из самых тревожных явлений для планеты, которую он не знает и не знает, Человек не испытывает кризиса планетарной идентичности, потому что он уже разрешил кризис личной идентичности внутри себя.

Поскольку Человечество быстро приближается к поворотному моменту в истории и жизни, индивидуальность, то есть все более совершенные отношения между Человеком и космосом, должна быть установлена, потому что именно от реальной индивидуальности исходит вибрация, которую мы находим в Человеке, который обнаружил, что проявляется его истинная личность. И пока эта реальная идентичность не стабилизирована, индивидуальность не завершена полностью, и нельзя сказать, что Человек « зрел» , то есть способен без помех столкнуться с любым личным или мировым событием, потому что он уже знает о это, и он знает причину этого.

Когда мы говорим о кризисе идентичности вообще, мы говорим о нем с психологической точки зрения, в том смысле, что пытаемся определить отношения между человеком и обществом. Но кризис идентичности гораздо глубже. Уже не социальный человек становится мерилом, нормой, которой мы должны достичь. Наоборот, нормальность должна быть транспонирована, т. е. переставлена по отношению к самой себе.

Когда Человек начинает осознавать, что его реальная идентичность лежит выше обычной идентичности нормального Человека в скобках, он понимает две вещи. Во-первых, то, что беспокоит нормального Человека, его больше не беспокоит; и что все, что толкает ненормальную планету, в скобках, является нормальным. Тогда феномен реальной идентичности, рассматриваемый с этой точки зрения, становится все более и более важным, потому что он определяет, какой Человек может преодолеть нормальные слабости нормального или бессознательного Человека, и, более того, определяет, что Человек, который этого не делает, является более нормальным, т. то есть в пределах бессознательного и относительно уравновешенного Человека - может поддерживать давление планетарного порядка, которое рискует расстроить нормальное существо и вызвать крах культуры, породившей такого Человека.

Человек, открывший свою истинную идентичность, несомненно, стоит выше всех форм психологического опыта, которые рискуют побеспокоить Человека, являющегося просто продуктом своей культуры и живущего только ценностями своей культуры. Потому что на самом деле культура представляет собой очень тонкий и очень хрупкий холст, когда внешние события нарушают его, то есть переопределяют по отношению к реальности, которой она не знает или совершенно не осознает. В этом опасность для человека феномена неразрешенной идентичности.

Потому что, если он не обнаружит свою настоящую личность, он будет эмоционально и ментально рабом социальной психологии и своих естественных реакций, когда события конца цикла нарушают нормальный ход его развития. Именно здесь Человек должен быть свободен от социально-индивидуальных реакций, чтобы иметь возможность пережить опыт в соответствии со способом универсального понимания. Только настоящая личность соответствует настоящему Человеку и настоящему разуму. Только реальная идентичность может без труда интерпретировать космические события в соответствии с разумом, который отстранен от ограничивающих эмоций человека.

Проблема кризиса идентичности в человеке — это в большей степени проблема жизни, чем простая психологическая проблема. Психологические категории, которые человек пытается понять в поисках себя, больше не подходят тем, кто обнаруживает свою истинную идентичность, потому что у них больше нет того интереса к жизни, который был у них, когда они боролись с собой. Его настоящая идентичность заполнила все уголки его существа, и он обнаруживает себя лицом к лицу с собой, которое обитает в другом измерении его разума, измерении или плане энергии, которое невозможно ассоциировать с имитацией, потому что он полностью независим от психологических категорий, сформированных эмоциональные и ментальные структуры бессознательного Человека без реальной идентичности.

Феномен кризиса идентичности является страданием для Человека, потому что он никогда не может быть совершенно счастлив в себе, с самим собой, к чему он постоянно стремится. Для него быть счастливым — это опыт, которым он хочет жить постоянно. Но он не понимает, что для того, чтобы быть тем, что он называет « счастливым» , вы должны хорошо относиться к себе, то есть быть в состоянии чувствовать себя в совершенной внутренней гармонии без того, чтобы внешний мир мог нарушить эту гармонию. Он не осознает, что жизнь неотличима от самой себя, пока у него не будет внутренней силы проникнуть сквозь фон, придающий ей цвет.

Человек, обнаруживший свою настоящую личность, больше не живет той жизнью, которой жил раньше. Цвета изменились, жизнь уже не так привлекательна, она разная на каждом уровне. Ибо она отличается от другой предыдущей жизни тем, что именно реальный индивидуум определяет ее возможности, а не последние категорически навязываются ему культурой, в которой он укоренен.

Жизнь Человека, открывшего свою идентичность, представляет собой непрерывность, потерянную во времени и не имеющую больше предела, то есть конца. Уже это осознание вмешивается в образ жизни и творческий образ жизни. Пока Человек страдает от идентичности, пока у него нет контакта с реальным разумом внутри него, он может только удовлетворять свои потребности. Когда он находится в свете, ему больше не нужно поддерживать себя, потому что он уже знает посредством вибрации способ своей жизни, и это знание позволяет ему генерировать творческую энергию, необходимую для его нужд. Психологическая категория выживания исчезает, оставляя место только творческой энергии, которая использует все ресурсы человека и предоставляет их в распоряжение его благополучия.

Для того чтобы Человек преодолел свою проблему идентичности, внутри него должно произойти смещение ценностей из психологического плана в план чистого разума. В то время как психологические ценности способствуют его кризису, поскольку они ограничены его чувствами, его интеллектом, который интерпретирует чувственный материал, ему нужна мерная линейка, не подлежащая одобрению его интеллекта.

Именно здесь в нем впервые возникает своего рода противодействие чему-то, что проникает в него и чему он не может воспрепятствовать в его движении. Когда движение начинается, это свет этого разума, который не зависит от его эго и его химер. Именно здесь начинает ощущаться смещение ценностей, что приводит к внутреннему страданию, достаточному для того, чтобы заставить проникнуть разум света в соответствии с тем, что должен прожить Человек, который пробуждается.

Сдвиг ценностей происходит постепенно, чтобы эго могло поддерживать определенный баланс. Но со временем формируется новый баланс, и эго больше не является нормальным с социальной точки зрения; он в сознании. Другими словами, он видит сквозь иллюзию формы и нормы и становится все более и более индивидуализированным, чтобы повышать вибрации своих тонких тел, уровни, на которых будет основываться его индивидуальность, и его реальная идентичность.

Смещение ценностей на самом деле является коллапсом ценностей, но мы называем это «смещением», потому что происходящие изменения соответствуют вибрационной силе, которая трансформирует способ видения, так что способ мышления может приспособиться к разуму. высшего центра в человеке. Пока эго не стало свидетелем этого вибрационного коллапса, оно продолжает обсуждать категории мыслей, символов, составляющих стены его ложной идентичности. Но как только эти стены начинают ослабевать, смещение ценностей соответствует глубокому изменению, которое не может быть рационализировано эго. И, будучи не в состоянии быть им рационализированным, он, наконец, поражен светом, то есть окончательно связан с ним постоянным и растущим образом.

Его жизнь, таким образом, трансформируется циклом, и вскоре он живет уже не в пределах, а в возможностях. Ее идентичность все больше определяется по отношению к ней самой, а не по отношению к ее субъективным желаниям. И он начинает понимать, что означает « реальное и объективное я» .

Когда он осознает реальное и объективное «я», он очень ясно видит, что это «я» есть он сам, плюс что-то еще внутри себя, чего он не видит, но ощущает присутствующим, там что-то входит в него. Нечто разумное, постоянное и постоянно присутствующее. Что-то, что наблюдает своими глазами и интерпретирует мир таким, какой он есть, а не таким, каким его раньше видело эго.

Мы больше не говорим, что этот Человек « ментален», мы говорим, что он « супраментален (высший ментал)» , то есть ему больше не нужно думать, чтобы знать. Страдание от тождества настолько далеко от него, от его опыта, что он удивляется, когда оглядывается на свое прошлое, видит, что он есть сейчас, и сравнивает это с тем, чем он был...

ГЛАВА 2

Нисходящая эволюция и восходящая эволюция BdM-RG #62A (модифицированный)

Итак, я разделяю эволюцию человека, я даю ему нисходящую кривую и восходящую кривую. Хорошо. ? Нисходящую кривую я называю «инволюцией», восходящую кривую я называю эволюцией. И сегодня Человек находится на стыке этих кривых. Поставим дату: 1969 год, если хотите. Если мы посмотрим на эволюцию - не с дарвинистской точки зрения, - а с оккультной точки зрения, другими словами, согласно внутренним исследованиям Человека, и если мы вернемся назад во времени, мы сможем обнаружить там двенадцать тысяч лет назад коллапс. великой цивилизации, которой было дано имя Атлантида.

Таким образом, это был период, когда человек интенсивно развивал то, что называется астральным телом, которое является аспектом его сознания, которое является тонким проводником его сознания, которое имеет прямое отношение ко всему психоэмоциональному. И затем, после разрушения этой цивилизации до сегодняшнего дня, Человек развил другую часть своего сознания, которую можно оккультно назвать развитием низшего ментального сознания, давшего начало очень продвинутому развитию интеллекта, который сегодня используется Человеком. понять материальный мир.

А с 1969 года на этой планете происходит новое явление в сознании Человека, которому можно дать имя слияния или которому можно дать имя пробуждения супраментального сознания (высшего разума) на Земле. И есть в мире Люди, которые перестали функционировать на уровне низшего ума, следовательно, интеллекта, и начали развивать еще один слой сознания, который называется супраментальным сознанием (высшим разумом). И эти люди развили способности, которые находятся в процессе развития и которые тоже совпадут с другим циклом эволюции, который можно назвать шестой коренной расой.

Оккультно говоря, когда мы говорим об эволюции человека, мы говорим об Атлантиде, которая была четвертой коренной расой с ее подрасами, индоевропейскими расами, частью которых мы являемся, которые являются частью пятой коренной расы. и его подрасы. И теперь в мире начинается новая коренная раса, которая также даст свои подрасы. И, в конце концов, появится седьмая коренная раса, которая позволит Человеку достичь уровня эволюции, достаточно продвинутого, чтобы больше не нуждаться в органическом использовании своего материального тела. Но в данный момент мы не имеем дело с этим, поэтому мы имеем дело с шестой коренной расой, которая представляет не физическую расу, а чисто психический аспект нового ментального сознания будущего Человечества.

Очевидно, что для понимания эволюции Человека на этом плане, от точки перевернутого вихря к его завершению, что, согласно полученной нами информации, составляет, возможно, две тысячи пятьсот лет, очевидно, что Человеку предстоит пройти через совершенно экстраординарные стадии сознания, то есть насколько Человек Атлантиды был ограничен по сравнению с Человеком индоевропейской расы, настолько Человек сегодняшнего дня ограничен и будет ограничен по сравнению с Человеком грядущего. эволюция супраментального сознания (высшего разума) на Земле, предсказанная Ауробиндо.

Что интересно в эволюции супраментального сознания (высшего разума), так это то, что сегодня, насколько мы, люди, рациональные люди, картезианцы, очень рефлексивные люди пятой коренной расы, настолько, насколько мы склонны верить, что нашим разумом управляет наше эго, так как завтра человек обнаружит, что человеческий разум не управляется эго, что человеческий разум в своем психологическом определении является отражением эго и что его источником является расположенных в параллельных мирах, которые на данный момент можно назвать «ментальным миром», но которые позже будут называться «архитектурным миром» .

Другими словами, я имею в виду, что чем больше человек прилагает усилий, возможностей или свободы для обнаружения источника своей мысли, тем больше возможностей для него будет вступать в телепсихическую связь с параллельными мирами. прийти в конце концов в ходе эволюции на мировой уровень, на вселенский уровень расы, чтобы иметь возможность мгновенно расшифровывать тайны жизни, как в сфере материи, так и в астральной сфере души, чем в ментальное царство Духа. Другими словами, я имею в виду, что он достиг, Человек, точки, в которой сегодня для него возможно достичь достаточного для себя состояния ментального сознания.

И когда я говорю самодостаточное умственное осознание, я не имею в виду умственное осознание, основанное на психологической ценности истины. Истина есть термин, это личное убеждение или общественное убеждение, или коллективное социологическое убеждение, входящее в эмоциональную потребность Человека как индивида или общества как коллектива, обеспечить господство в мире материи.

Но с точки зрения эволюции будущего сознания Человечества феномен истины, или его психологический аналог, или его эмоциональная ценность, будут абсолютно бесполезны по той простой причине, что Человек больше не сможет использовать эмоциональность своего сознания в своих целях. психологическая оценка своих знаний. Ему больше не придется использовать эмоциональность своей совести для развития ментальной безопасности самого себя.

Таким образом, Человек будет абсолютно свободен в уме, чтобы иметь возможность осуществлять на психическом плане выражение, разработку и определение бесконечно бесконечных тем универсального сознания, которые являются частью всех рас в мире, которые являются частью всех рас в космосе, и которые фактически являются частью неизменного единства Духа, в его абсолютном определении, как изначального источника Света и его движения в космосе.

Таким образом, в эволюции человечества наступит момент, когда эго, наконец, наверстает упущенное в сознании самости и где самость, наконец, достигает возможных пределов своего психологического определения, вводя в свое сознание творческий потенциал его чистого разума, то есть его Духа.

И мы обнаружим на Земле, в разных расах, в разных нациях, в разные времена, людей, которые познают слияние, то есть, которые станут способными в одно мгновение тяготеть к таким великим источникам знания, что мировая наука, с точки зрения технологии, техники, медицины, психологии или истории, будет полностью низвергнута. За что ? Потому что впервые с момента эволюции Человека, впервые с момента нисхождения Духа в материю и впервые с момента союза души с материей, Человек, наконец, обретет способность нести его абсолютное знание. .

То, что я называю абсолютным знанием, — это способность человеческого разума выносить и поглощать свой собственный Свет. Абсолютное знание — это не способность. Абсолютное знание не является предопределением. Абсолютное знание не является необходимостью. Абсолютное знание есть исправительный эволюционный конец, то есть часть великого поля деятельности Света в космосе, и которое дает возможность всем сферам, всем разумным инстанциям, то есть - сказать всем разумным видам во вселенной встретиться на более высоком ментальном плане, то есть на плане энергии, достаточно мощной, чтобы в процессе эволюции возможно было допустить окончательное исчезновение телесного материала для неизбежного воскрешения эфирного тела.

Иными словами, способность Человека в конце концов войти в энергетическую составляющую с различными солнцами, составляющими универсальный организм и являющимися его Духом, его Светом и его основанием в движении и в понимании. вызовите атомарное сознание! Таким образом, в ходе эволюции наступит момент, когда Человек сможет без необходимости думать, без необходимости думать, Человек сможет, наконец, категорическим образом вмешаться в ментальное конструирование инволюционных архетипов и эволюционистов универсального сознания на Земле. . Это означает, что человек в конце концов осознает, что он абсолютно разумное существо.

Человек придет к пониманию того, что Интеллект — это не просто выражение формы образования, но что Интеллект в абсолютном смысле является фундаментальной характеристикой любого ума в любом вопросе. Только сегодня мы находимся в такой точке, когда как эго или как человеческое «я» мы вынуждены жить в пределах, наложенных на нас всеобщей рефлексией, то есть историей и памятью человечества.

А человеку еще не дано - потому что не хватает науки в этой области - человеку еще не дано знать и понимать, как работает его психика, как работает его эго, как работает его эго, и что означает термин Разум в его универсальном определении, так что Человек сегодня пойман в ловушку своим астральным телом, то есть своими чувствами!

Он обязан заменить свое фундаментальное и универсальное знание небольшим предельным знанием, обусловленным историей и предметом в ходе эволюции, которое должно быть пересмотрено, как должны будут быть все теории науки, не в том смысле, в каком наука сегодня бесполезна, на наоборот, это очень полезно, но в том смысле, что наука и сегодня совершает свой неизбежный путь к своему собственному уничтожению. Точно так же, как все цивилизации совершают свой неизбежный путь к собственному уничтожению.

Но так же, как цивилизация находит реальность своего уничтожения очень трудной, так и науке будет трудно добиться своего собственного уничтожения. И это очень нормально. Нельзя просить мыслящих существ или существ, обладающих определенным сознанием, содействовать в мире их собственному упадку или своему собственному уничтожению. Мы обязаны осознать, кто мы такие, что мы сделали, что мы можем сделать, чтобы развиваться, чтобы позволить Человечеству развиваться.

Но как индивидуумы — я говорю ясно как индивидуумы — мы, в конце концов, будем вынуждены столкнуться с ситуациями универсального и космического порядка на нашей планете, мы будем вынуждены столкнуться с измерениями, которые в прошлом породили великие движения суеверий. в мире; движения, вымершие вместе с развитием науки, и движения, которые затем были категорически отвергнуты наукой.

Так что со временем мы будем вынуждены пересмотреть и заново пережить определенные переживания, чтобы осознать, что космос безграничен. Что человеческое сознание безгранично и что Человек в своем внутреннем мире настолько силен, насколько может быть его сознание. Это очень важно сегодня в мире, где мы вынуждены жить на перекрестке множества течений разума, которые в целом... И когда я говорю в целом, я, конечно, смотрю на Соединенные Штаты, где это коллективный опыт в его столкновении с индивидуальностью имеет тенденцию медленно создавать коллективный психоз.

Человек не может бесконечно подвергаться бомбардировке в мире потоками идей, число которых усиливается телевидением, газетами или различными формами свободной прессы. Наступит момент, когда Человек больше не сможет выносить этого психического и психологического напряжения, которое возникает из-за различных столкновений между правдой и ложью. Наступит момент в эволюции супраментального (высшего разума) сознания на Земле, когда Человек будет вынужден определять реальность по отношению к себе. Но это будет «само единое», которое будет универсальным, это не будет «само одно», которое будет основываться на игривости своего собственного Духа, или на тщеславии своего собственного эго, или на неуверенности своего собственного я.

Так что с этого момента Человек начнет понимать человеческий феномен, цивилизацию во всех ее аспектах. И его больше не будут « *набивать*» (*насиловать*) психологически тем, что происходит или тем, что будет происходить в мире. Человек станет свободным. И с того момента, как он станет свободным, он, наконец, начнет понимать жизнь в ее основном качестве. И чем больше он будет развиваться, тем больше он будет понимать жизнь абсолютным, целостным и научным образом, в смысле, который сегодня не является частью сознания пятой коренной расы.

К чему все это словоблудие? Просто мало-помалу привести Человека к пониманию того, что величайшая верность, которую он может себе дать, создать себя, есть верность самому себе. Мы живем в век, когда любовь к индивидуализму, особенно в западном мире, очень развита. Мы становимся все более и более индивидуалистами, но индивидуализм, если он остается отношением, фундаментально не интегрирован в реальность человека. Другими словами, ходить по улице в красных трусиках и желтых тапочках и заниматься любовью в Нью-Йорке, на нью-йоркской Таймс-сквер, — это форма индивидуализма. Но это эксцентричность, это форма астрализации человеческого сознания.

Человеку не нужно поддерживать свою индивидуальность, выражать свою индивидуальность в конкретном смысле этого слова, пренебрегать чувствительностью масс, или пренебрегать чувствительностью своего народа, или пренебрегать чувствительностью своего населения. Это иллюзия! И это часть характерной моды XX века, со временем она становится банальной, со временем даже становится глупой, со временем в ней совершенно отсутствует эстетика. Так что новый Человек, эволюция супраментального (высшего ментального) сознания на Земле, действительно, позволит Человеку развить предельно индивидуализированное, но не индивидуалистическое сознание.

Человек будет индивидуализирован, почему? Потому что реальность его сознания будет основываться на слиянии его Духа, а не проецироваться в мир в глазах Людей, обнаруживающих своего рода заигрывание с эксцентричностью. Человеку не обязательно скитаться по свету и быть маргиналом, чтобы быть настоящим. Напротив. Чем более сознателен Человек, тем менее он будет маргинален, тем более он будет реален и тем более анонимным он будет в своей реальности. Потому что реальность человека есть нечто, что идет между ним и им самим, а не между ним и другими.

Если мы посмотрим на необходимую эволюцию коренной расы на нашей планете, то для того, чтобы немного понять человеческий феномен. То, что мы устанавливаем координаты, это чисто прагматично, это чисто для того, чтобы дать рамки хронологического осмысления неизбежным событиям! Но если мы говорим о сознательной расе, если мы говорим о сознательном Человечестве, мы вынуждены говорить о сознательных Людях и индивидуумах.

Эволюция супраментального сознания (высшего разума) на Земле никогда не будет происходить в масштабах какой-либо коллективности. Эволюция супраментального (высшего разума) сознания на Земле никогда не будет выражением коллективной силы. В мире всегда будут люди, которые мало-помалу, все больше и больше будут тяготеть к той точке своего сознания, где они соединятся со своим собственным источником, своим Духом, своим двойником, как бы мы это ни называли, с этой реальностью, которая является частью Человека.

Но основное движение в этом направлении будет основано на этом: оно будет основано на понимании феномена мысли, чего никогда не делалось со времен деволюции. Недостаточно сказать: « *Я мыслю, следовательно, существую». Для* Декарта было правильным сказать: *«Я мыслю, следовательно, я существую»*, потому что это было частью осознания того, что мысль сама по себе обладает силой, которая должна быть реализована на уровне индивидуума.

Но на уровне творческого сознания наступит момент, когда мысль Человека преобразится полностью, интегрально. И Человек уже не будет мыслить в ходе эволюции. Его мысль будет трансформирована в форму творческого выражения его высшего разума. И этот ум станет полностью телепсихический. Другими словами, Человек испытает мгновенную связь с универсальными планами, и этот способ связи больше не будет рефлексивным. В тот момент, когда мысль перестает отражаться в уме человека, мысль перестает быть субъективной. Мы уже не можем сказать, что человек мыслит, мы говорим, что человек общается с универсальными планами своего собственного сознания.

Но для того, чтобы человек понял это интегрально, ему необходимо будет осознать эту мысль, как мы ее сегодня представляем, как мы ее сегодня переживаем, как она закрепляется в нашем уме, как она производится или воспринимается нас как бессознательное эго, должно пробудить в нас определенное осознание, в том смысле, что Человек должен прийти к тому, чтобы быть в состоянии осознать, что его мысль сама по себе разделяет его против самого себя. Лишь постольку, поскольку он по причинам инволюции и бессознательности подчиняет себя полярности добра и зла, истины и лжи.

С того момента, как человек поляризует свой ум, независимо от того, устанавливает ли он отрицательные или положительные координаты, он только что создал разрыв между собой на материальном плане и самим собой на космическом и универсальном плане. Это очень важно! Это настолько важно, что является фундаментальным ключом к следующей эволюции. Что заставляет нас всегда жить своими мыслями относительно полярности, так это фундаментальная незащищенность нашего эго. Это мощная и вампирская способность наших эмоций. Это наша неспособность как эго или как плохо образованного или чрезмерно образованного человека не быть в состоянии вынести то, что мы знаем.

Нет на свете Человека, Который бы чего-то не знал. Все люди что-то знают, но нет всемирного авторитета, нет культурного определения, нет культурной поддержки в мире, которая могла бы поддержать человека, знающего что-то. Существуют институты, дающие себе право что-то знать, чтобы учредить это знание и обусловить им разум человека. Это то, что мы называем наукой на разных уровнях, это нормально.

Но нет противоположного движения, при котором институты в мире могли бы дать или вернуть человеку его авторитет, то есть вернуть ему маленькое измерение его самого, которое однажды могло бы стать очень большим, измерение его собственного Света. И вы можете очень просто пройти тест в духовной сфере, в религиозной сфере. Однажды, когда центры Человека будут достаточно открыты, он сможет сделать то же самое в области науки.

Человек, который в мире и который, например, пошел бы к священнослужителю или к тому, кто занимается религией, и который бы говорил ему о Боге, и который сказал бы: «Ну, ну, Бог такой, такое-то *, такое-то»* , — говорили ему: « *Но по какому праву ты говоришь о Боге? По какому праву ты говоришь о Боге»…?* И если человек менее развит и может действительно фрагментировать форму Бога, чтобы выявить или породить другие формы, которые являются частью творческого измерения его разума, он будет еще больше отталкиваться от институционализации Бога. понимание невидимых миров.

Вот почему я говорю, что Человек не сможет войти в мир в супраментальном сознании (высшем разуме) при поддержке мира. Человек будет иметь супраментальное (высший разум) сознание, когда он полностью освободится от потребности в мирской поддержке и, наконец, начнет медленно осознавать и переносить то, что он знает. И условие для этого — не попасть в ловушку полярности истинного и ложного.

Если человек попадает в ловушку полярности истины и лжи, он возбуждает свою совесть, он лишает безопасности свое эго и у него разовьются крайние взгляды на реальность. Истинное и ложное представляют собой только психологические компоненты умственной неспособности знать! Когда вы едите хороший стейк, вы не задаетесь вопросом, настоящий он или поддельный, нет полярности, вот почему он хороший. Но если вы начнете задаваться вопросом, есть ли там паразиты, о, тогда ваш желудок не отреагирует! И то же самое на уровне знания, на уровне знания.

Знание для низшего ума то же, что знание для высшего ума. Знание является частью потребности эго, тогда как знание является частью реальности личности. Итак, нет разделения или разделения между знанием и знанием. Знание является частью одного уровня сознания, а знание является частью другого.

В сфере знаний мы говорим об одних вещах, а в сфере знаний мы говорим о других вещах. Эти двое могут встретиться, подружиться вместе и им будет очень хорошо вместе. Четвертый этаж всегда хорош с пятым этажом над ним… А Человек — многомерное существо, но Человек — также существо, которое обладает и живет эмпирическим сознанием. У нас есть экспериментальное сознание на Земле. У нас нет творческого сознания.

Посмотрите на свою жизнь! Ваша жизнь - это опыт! С того момента, как вы входите в мир, ваша жизнь постоянно связана с опытом, но Человек не может бесконечно жить опытом. Однажды Человеку придется жить с творческим сознанием, в это время жизнь стоит того, чтобы жить, жизнь становится очень большой, очень обширной, она сильна в творчестве, и Человек перестает жить душевным опытом. Но почему Человек живет опытом? Потому что оно связано с могущественными силами, которые я называю памятью, которые на самом деле являются тем, что вы называете «душой».

Человек не живет своим Духом, он привязан к душе, он живет душой, он постоянно вампиризируется душой. Люди, которые исследовали ребефинг , *или* люди, которые исследовали возвращение в определенное прошлое, очень хорошо определили, что некоторые люди сегодня страдают от определенных вещей, потому что в прошлой жизни они страдали от причины. Сегодня есть люди, которые не могут войти в лифт (лифт), потому что переживают травмы, которые исходят от до материальной жизни, или которые задохнулись в прежних условиях, не способны… Они задыхаются. Итак, Человек живет опытом души.

Он живет, он привязан к своей памяти, настолько обширной бессознательной памяти о своем предыдущем эволюционном движении, насколько и очень обширной памяти, которой он живет сегодня как экспериментальное существо. Человек не может бесконечно жить опытом на Земле! Это оскорбление его Вселенского Разума. Совершенно несовместимо с природой Человека то, что Человек не может сказать: « *Ну-ну, через десять лет я хочу сделать то-то, через пять лет я хочу сделать то-то»*, это абсолютно несовместимо с природой человека. Человек, что он не знает своего будущего!

С природой Человека несовместимо то, что он не знает природы Человека перед ним. Иными словами, с Духом Человеческим несовместимо, что этот Дух в Человеке вынужден жить по велениям разума, потому что Человек на материальном плане сегодня является частью поколения, чье сознание нисходит. Сознание Человека должно перейти от нисхождения в материю к конечному выходу в эфирное пространство, то есть к той части реальности планеты, которая в конечном счете является миром, в котором Человек должен естественным образом прожить свое бессмертие.

Человек не создан для того, чтобы войти в материю и умереть. То, что мы называем смертью, то есть то, что мы называем возвращением человека или души на астральный план, является частью человеческого бессознательного. Это часть того факта, что Человек полностью отрезан от универсальных контуров, которые являются источником его зарождения, которые являются источником его Разума, которые являются источником его жизненной силы, которые являются источником его планетарной самости! Итак, Человек должен вернуться к источнику, но Человек не может вернуться к источнику через духовные, исторические иллюзии инволюции.

Человек не сможет вернуться к своему источнику, используя старые идеи, которые заставляли его быть пленником материи. Человек не собирается возвращаться к своему источнику, используя старые средства, которые сделали его существом с экспериментальным сознанием. Веруя, человек не вернется к своему источнику.

Человек вернется к своему источнику, постепенно развивая в ходе своей эволюции способность поддерживать то, что он знает.

Но в современном мире мы обречены на мифологию, на психологическую систематизацию себя. Мы обречены во власти психологической ментальной установки, затрагивающей все гуманитарные науки: веры. Почему человеку нужно верить? Потому что он не знает! Почему человеку нужно верить? Поскольку он является эмпирическим сознательным существом, у него нет Света в уме. Он живет в самом темном движении своего маленького сознания, поэтому он обязан верить, чтобы привязаться к чему-то жизненному и абсолютному.

Но эта вера в абсолют, являющаяся частью психологической обусловленности эго, эта вера в абсолют, кем она была установлена? Он был установлен Человеком Инволюции. Вы очень хорошо знаете, что если вы выходите в мир и рассказываете кому-то историю, то эта история, которую вы собираетесь рассказать, уже не будет такой же, когда она будет получена и рассказана другим, чем та, которую вы изначально рассказали. .

Представьте, что кто-то выходит в мир и пытается повторить то, что я говорю сегодня, как посвященный, вы можете представить, как это выйдет завтра! Итак, в прошлом были Люди, которые что-то делали, были Посвященные, пришедшие в мир, чтобы помочь эволюции Человечества. Но что говорили эти существа и что сообщалось о том, что они якобы говорили, — это другой вопрос.

И я могу по существу сказать вам одну вещь - потому что я много лет знаю это явление - совершенно невозможно, чтобы мужчина идеально повторил то, что было идеально сказано. Попробуй сделать это, когда вернешься домой сегодня вечером! Человеку невозможно повторить то, что в совершенстве сказано. И я скажу вам, почему. Потому что то, что сказано в совершенстве, то есть то, что не окрашено эго, что не астрировано, что не является частью бессознательного человека, но что является частью космичности человека, — это не направлено на эго человека. Человеку или к эго человека, или к интеллекту человека. Это направлено к его Духу.

А если Человек не в своем Духе, то как вы ожидаете, что он воспримет то, что уже сказал другой Дух? Это невозможно. Итак, в этот момент происходит окрашивание. И из окраски слов Посвященных родилось то, что мы называем религиями для эволюционного блага Человечества. И я согласен, и я очень рад, что это происходит и что это сделано, потому что это необходимо. Но в ходе эволюции придет время, когда Человеку уже не будет нужна моральная поддержка, чтобы дать своей совести полноту собственных знаний. Это супраментальное сознание (высший разум).

И поскольку мы говорим с квебекцами, поскольку мы говорим с народом, который по очень веским причинам имел возможность испытать определенную близость к духовному миру, который им дала религия, то мы уже имеем продвижение, в этом смысле что мы уже являемся существами, у которых уже есть определенная чувствительность к невидимому.

Но оттуда, чтобы войти в глубоко оккультный поиск сознания, используя духовные пути инволюции, мы придем прямо к полярности самости. Это приведет нас к конфликту добра и зла, истины и лжи и создаст для нас великие страдания в уме.

Вот почему я говорю: Человек сознательный, эволюция супраментального сознания (высшего разума) на Земле начнется с того момента, когда Человек уже поймет необходимость не подчинять свою мысль истинному и фальшивому. Но научиться постепенно жить ею и поддерживать ее движение, пока однажды эта мысль не станет совершенной, то есть полностью в своем собственном Свете, полностью деполяризованной, чтобы, наконец, он-эго, я… Эго-душа и Дух едины и делают Человека реальным существом.

Что такое настоящее существо? Настоящее существо есть настоящее существо! Он не существо, которому нужна правда, он не существо, которое ест правду. Если ты ешь правду, завтра ты будешь есть ложь, потому что найдутся люди, которые уведут тебя еще дальше, в пределы Бесконечности реальности. Если вы едите правду, однажды вам придется снова сделать этот шаг, потому что единственное, что подходит человеку, что подходит его совести, что подходит его духу, что подходит его душе, что подходит его эго, что подходит его существу , это мир.

Но что такое мир? Мир — это остановка, остановка поиска. Вы скажете: « *Да, но вы должны искать»* , я говорю: Да, человек ищет, несмотря на то, что вы ищете, все люди ищут, но наступит момент эволюции, когда человек не будет больше искать, Человеку больше не придется искать, и Человек перестанет искать, когда наконец поймет, что он знает.

И там вы скажете: « *Да, но откуда знать, что знаешь»...* Вы будете знать это, поскольку позволите себе это вынести, поскольку вам не нужно будет никого звать, чтобы узнать. если ты прав. А потом вы скажете: « *Ну да, но если мы правы или если мы думаем, что правы, это опасно».* Я скажу: Да, потому что Человек, стремящийся быть правым, — это Человек, который уже ищет свой разум!

Но разве в вашей жизни, в вашей повседневной жизни, в вашем личном уголке нет переживаний, разве в вашей жизни нет моментов, когда вы можете почувствовать, что то, что вы знаете, так и есть? И когда это так, это так!

(Так вы добавляете, и вы добавляете, и вы добавляете, и те, у кого будет возможность добавить свое « *вот это»* к другому « *вот это»,* к другому « *вот это»,* а « *вот оно»* , которое настоящее, « *вот оно»* , которое не будет строиться на гордыне ума, « *вот оно»* , которое не будет строиться на духовности или гордыне вашей духовности, « *вот оно»* , которое будет личным для вас, « *вот это»* , которое будет универсальным для всех мужчин, которых вы встретите и которые будут в своем « *вот это»* , в этот момент вы узнаете, что это такое !) (исключите этот абзац, если он не может быть переведен) .

English

Transcription and translation of 2 conferences by Bernard de Montréal.

TEMPORARY FORMAT

This book has been translated by artificial intelligence but not verified by a person. If you would like to contribute by reviewing this book, please contact us.

Main page of our website: http://diffusion-bdm-intl.com/

Our email: contact@diffusion-bdm-intl.com

CONTENTS

Greetings from the entire Diffusion BdM Intl team.

Pierre Riopel April 18, 2023

CHAPTER 1

IDENTITY CP036

Self-identity vis-à-vis others is a universal human problem. And this problem increases when Man lives in a complex society such as modern society. The problem of identity is the suffering of life of the ego, suffering which follows him from the age when he sees himself compared to others. But the problem of identity is a false problem that arises from the fact that the ego, instead of realizing himself according to himself, that is to say according to its own measure, seeks to realize himself competitively against other egos . who suffer, in fact, from the same problem as him.

While the ego looks beyond its fence onto the other's field to admire its flowers, he fails to see that the other is doing the same to himself. The identity, or the identity crisis in Man today is so acute that it ensues a loss of self-confidence which degenerates over time into a total loss of personal consciousness. Dangerous situation, especially if the ego is already weak in character and prone to insecurity.

The problem of identity, that is to say this characteristic of the ego of not seeing himself as high as himself, is in fact a problem of creativity. But when the ego is creative, the problem of identity is not thereby eliminated, for the ego is never perfectly satisfied with himself until he has realized the illusion of his lower self. So that a low-status ego will experience the same identity problem as a higher-status ego, because the comparison between him and another will only change in scale, but will always remain present, because the ego is always in improvement power. And there is no end to the improvement he seeks for himself.

But self-improvement is a blanket that the ego hides under in order to give yourself some reason to live happily. But does he not know that all improvement is already generated by a body of desire ?

The problem of identity comes from the absence of consciousness of real intelligence in Man. As long as Man lives by his intellect, he is supported in his opinions only by sensory experience, it is difficult for him to substitute what he thinks he knows or understands by an absolute value of undetermined intelligence through egocentric experience.

As long as Man desires to manifest himself in life, in order to make his mark, he suffers from this desire. If he manages to achieve his desire, another will push him in the back, and so on. This is why, in Man, any form of defeat constitutes for him any identity crisis, whatever his status, because the problem of identity is not a problem of success, but a problem of conscience, that is to say a problem of real intelligence.

The Man who discovers during his life that the real intelligence overhangs the intellect, already begins to suffer less from the problem of identity, although he can still suffer from an absence of real creativity, equal of what he feels he can manifest. It is only as his identity conforms to the way of life that suits him that he will realize that creativity can take a myriad of forms, and that each Man has a form of creativity that suits him and from this form he can live in perfect harmony in terms of his body of desire and his creative intelligence.

To be creative does not mean to change the world, but to do in a perfect way for oneself, so that the inner world is externalized. This is how the world changes: always from the inside out, never in the opposite direction. The overmind begins to realize the problem of identity. He sees that what he is is still somewhat what he was. But he also sees that as his subtle bodies change, his consciousness grows and the problem of identity slowly disappears, on the surface of what was previously the unconscious ego.

The gradual elimination of the problem of identity in the overmind being finally allows him to live his life as he really sees it, and to be better and better about himself. There is nothing in Man that is so difficult as suffering from identity. Because he suffers in fact from illusory forms, that is to say for reasons that he creates from scratch, due precisely to the fact that he is not intelligent, that is to say, conscious of the creative intelligence in him.

One side of identity is shame in some cases, embarrassment in others, insecurity in the majority. Why would a man of good morals live with shame when it is only the social reflection on his mind imprisoned in the nets of social thought? The same is true of the embarrassment that comes from the ego's inability to immediately get rid of what others may be thinking. If the embarrassed ego got rid of what others can think, his embarrassment would disappear and he could more quickly access his real identity, that is to say, this state of mind which makes a Man see himself always in the light of its own day.

The problem of identity comes from the absence of centricity in Man. And this absence diminishes the penetrating power of the intelligence, which makes Man a slave of his intellect, of that part of himself which does not know the laws of the mind nor the mechanisms of the mind. So that Man, left to his experience, lacks light in his intelligence and is forced to accept the opinion of others regarding the nature of Man.

If Man wonders about himself, how is it possible for another Man to enlighten him, if this other Man is in the same situation as him? But the Man does not realize this, and his problem of identity worsens according to the pressure exerted against the ego by the events.

The ego in the mind is undoubtedly trapped by its way of thinking which is not adjusted to its real intelligence. And this way of thinking contradicts the real of his intelligence, because if he perceived the real of his intelligence through his intuition, for example, he would be the first to refuse the reality of it, because the intellect does not have faith in intuition, he sees it as an irrational part of himself. And since the intellect is rational or supposedly rational, anything opposed to it is not worth recognizing as intelligence. And yet, intuition is indeed a manifestation of real intelligence, but this manifestation is still too weak for the ego to be able to grasp its importance and intelligence. He then withdraws into his rationale and loses the opportunity to discover the subtle mechanisms of the mind which can shed light on his problem of identity.

But the problem of identity must remain with Man, as long as the intellect has not let go and the ego has not listened to himself, internally. If the ego is sensitized to the nature and form of the real intelligence within it, it gradually adjusts and makes more and more of its home in that intelligence. Over time, he goes there more and more regularly, and his identity problem goes away, as he realizes that all he thought of himself was just a psychological and mental distortion of his real intelligence, incapable of going beyond the high walls of his reasoning.

In a complex society, as we know it, only the inner strength of the ego, its real intelligence, can lift it above the bark of opinions and set it on the rock of its true identity. And the more society disintegrates, the more its traditional values crumble, the more the ego is on the way to perdition, for it no longer has the formal social scaffolding to stand up to, in the face of the increasingly bewildering phenomenon of modern life.

But the ego is not always ready to listen to those who can give him the essential keys to understanding its own mystery. Because his psychological deformation already leads him to question everything that does not conform to his subjective way of thinking. This is why the ego cannot be blamed too much for its refusal to see further, but it can be made to realize that although it cannot see further today, tomorrow its vision will widen according to the degree penetration of energy into him.

Because in fact, it is not the ego which overcomes by its own efforts the wall of its identity, but the soul which brings it by suffering, that is to say by the penetration of its light, to register, beyond the intellect, the vibration of intelligence. And this vibrational shock becomes the beginning of the end.

There are less proud egos who open up to the reality, because a kind of humility already predisposes them to their own light. On the other hand, there are egos too proud for this light to pass through, this fine thread. And it's those egos that are most prone to big turns, big setbacks that knock them out and make them more realistic.

The identity crisis is identified with the immaturity of Man. True identity demonstrates the development of true maturity.

The soul is independent of the ego in its actions, and the latter has good play, as long as it does not make himself felt in force at home. It is this moment that the ego does not know. And when he shows up, he realizes that his vanity, his pride, the infatuation he has with himself, with his ideas, burst like an egg under pressure.

The suffering of the soul has its reasons which the ego cannot understand at first, but which it cannot help living either. It is the soul that works. It is time for him to move from one stage to another. The problem of identity, which he experienced at the beginning, reorients himself, and his pride collapses like children play. Whether the ego is more or less proud, it all comes down to insecurity. Often one encounters so-called " solid", "strong" egos , for whom the reality is pure fantasy; it is these egos that suffer the most effect on their identity, when the soul vibrates the mental and the emotional, under the pressure of life events that the ego can no longer control.

It is there, during these difficult experiences, that the ego begins to see himselfi n the true light of its weakness. It is there that he sees that the security of his false identity, where the pride of his intellect prevailed, bursts under the vibratory pressure of the light. It is then said of him that he is changing, that he is no longer the same or that he is suffering. And this is only the beginning, because when the soul begins to burst the walls of false identity, it does not stop its work. For the time has come for the descent of consciousness into Man, of intelligence and of true will and love.

The ego, which feels strong from its false identity, feels weak as a reed when the vibrational shock is felt. And only later does he regain his forces, the forces of the soul, and not the false power of his desire body, over the form which nourishes the emotion and the lower mind.

The identity crisis in Man corresponds to the resistance of the ego to the light of the soul. This correspondence involves in the life of the ego a suffering proportional to this resistance. And all resistance is registered, although it is perceived psychologically or symbolically or philosophically by the ego. Because for the soul, everything is energy in Man, but for Man, everything is symbol. This is why Man finds it so difficult to see, for what he will see, once free of these forms, will be through the vibration, not through the symbol of the form. This is why it is said that the reality is not understood by the form, but is known by vibration which engenders and creates the form in order to express itself.

The problem of identity always invokes a surplus of symbology, that is to say of subjective thought-forms in Man. This surplus, at any given time, coincides with the soul's effort to contact the ego through the thought-form symbol, for that is its only means of evolving it to the ego, inside the mind.

The ego realizes, without understanding the deep reasons, that he seeks to situate himself vis-à-vis himself. But as he is still prisoner of his thought-forms, of his emotions, he believes himself in his movement, in his movement! That is to say, he believes that this research process emanates only from him. And this is its Achilles' heel, because the ego is in the illusion of right and wrong, in the illusion of free will.

When the energy of the soul penetrates and breaks down the barrier of false identity, the ego then realizes that the point is no longer for him to be right, but to have access to his real intelligence. Then he begins to understand. And what he understands is not understood by those who are not in the same intelligence, whatever their good will. Because everything is outside the symbol, everything is **vibratory** .

The problem of identity is inconceivable when the ego and the soul adjust to each other, because the ego no longer pulls the " cover" *(cover)* of reality from its side, while the soul works on the other. There is correspondence between the two, and the personality is the beneficiary. Because the personality is always victim of the gap between the soul and the ego.

As long as the problem of identity exists in Man, he cannot be happy. Because there is division in his life, even if his material life on the surface seems to be going well. It can only really go well in proportion to the unity of itself.

The identity crisis in modern man only beneficially affects those who have already suffered enough setbacks to arouse in them a great desire for balance. But this desire for balance can only be fully realized when the ego has set aside its instruments of torture to manipulate the fine energy of the soul. In the domain of human life where there is great spirituality, the identity crisis can be as acute, if not more, than where one does not encounter this great sensitivity of the ego to this inner something which pushes him inexorably towards a spirituality that is increasingly greater, more and more sought after and ultimately more and more imperfect.

Those who are of this category of Humanity have to see that all forms, even the highest, the most beautiful, veil the true face of the soul, because the soul is not of the plane of the ego; it sees infinitely, and when the ego becomes overly attached to form, even spiritual form, it interferes with the cosmic energy which must pass through the soul and raise the vibratory rate of all the lower principles of the soul. 'Man, so that he may become master of life. When the supramental (higher mental) Man is master of life, he no longer needs to be drawn spiritually to the plane of the soul, for it is the soul, his energy, which descends towards him, and transmits to him his power of light.

The spiritual identity of Man is a presence within him, through the energy form of the soul. But this energy does not have the power of transmutation, although it has the power of transformation over the personality.

But the transformation of the personality alone is not enough, because it is the last aspect of Man. And so long as the ego is not also united with the soul, the spiritual personality can easily lead the Man into a rapid conversion of his morals, to such an extent that any lack of balance in the mind and spirit emotional, can lead him to the acute crisis of spirituality, religious fanaticism.

Thus, even the fiercely spiritual Man can harm himself and society. For fanaticism is a spiritual disease, and those who suffer from it can easily, because of their particular exploitation of the spiritual form, create in others an attraction strong enough to make them great believers, that is, say new slaves to the form, raised by fanaticism on the pedestal which only the spiritually sick can hold in place, if he is aided by the submissive belief of those who are as ignorant as he, but more insensitive to this form of illness.

More and more Men, without becoming fanatically spiritual, become too impressed with their spirituality and do not know its limits, that is, the illusions of form. Sooner or later they look into the past and realize that they have fallen victim to the illusion of their spirituality. So they throw themselves into another spiritual form, and this circus can continue for many years, until the day when, disgusted with the illusion, they come out of it forever, and realize that consciousness is beyond the form. These have the opportunity to go beyond the limits of the form and finally discover the great laws of the higher mind.

The crisis of spiritual identity is no longer possible for them at this time. Because they know, from their own experience, that everything serves the experience of the soul against the ego, until the day when the ego leaves the necessity of the experience to know only the supramental consciousness (higher mind) in him.

The crisis of spiritual identity is increasingly becoming the crisis of modern times. Because Man can no longer live on technology and science alone. He needs something else closer to him, and science can't give it to him. But neither did the old form of Orthodox religion. So he throws himself headlong into a myriad of spiritual or esoteric-spiritual adventures, with the firm intention of finding what he is looking for, or looking for what he wants to find, and that he does not know not precisely. So, his experience brings him to the confines of all sects, all philosophical or esoteric schools, and here again he discovers, if he is more intelligent than the average, that there are limits where he believed to find answers.

He finally finds himself alone, and his crisis of spiritual identity becomes more and more unbearable. Until the day when he discovers that everything in him is intelligence, will and love, but that he does not yet know enough of their laws to discover the mechanism hidden and veiled in the eyes of the Man who seeks. What a surprise he saw! When he realizes that what he was looking for during his crisis was just a mechanism of the soul within him that served to drive him forward to wake up to himself, that is, to her.

And when this stage is finally begun, Man, the ego of Man, despiritualizes and begins to understand the nature of the supramental intelligence (higher mind) within him which awakens, and makes him recognize the illusion of all Men who search outside themselves, with the best intentions in the world, and who have not yet realized that this whole process is part of the experience of the soul which uses the ego to prepare him to come into vibrational contact with her.

Man is no longer in touch with the reality of his being. And this loss of contact is so widespread on the globe, that this Earth represents a ship full of madmen who do not know where the ship is going. They are led by unseen forces, and no one has any idea of the origin of these forces, nor of their intentions. Man was separated from the invisible for so many centuries that he totally lost the notion of reality. And this loss of consciousness is the reason behind which rises the wall of his existential problem: identity. And yet the solution is so close to him, and at the same time so far away. If only he knew how to listen to what he doesn't want to hear.

The war of words and the battle of ideas is all he has left. What Man can be self-sufficient, if he does not realize that part of him is great, while another is limited by his senses, and that the two can come together? If Man could one day realize that no one outside himself can for him, and that only himself can for himself… But he is afraid to live for himself, because he fears what others will say of him... Poor as he is!

Men are beings who constantly lose the fight against illusion, because they are the ones who keep it alive and powerful. Everyone is afraid of destroying what harms them. A real nightmare! And the worst is yet to come! Because the Man of the XXth century will see descending towards him beings who move between the stars, and who were formerly gods for him.

The problem of personal identity continues on a planetary scale. As this problem stems from the lack of connection between the lower mind and the higher mind, its effect is felt both on the world level and on the personal level, for only the higher mind can explain to Man the great mysteries of his planet. and its ancient gods. As long as these gods are part of ancient history, Man is not troubled by them. But when these same beings return and make themselves known in a modern light, the shock on a global scale reverberates, and the Man who has not discovered his real identity finds himself caught between his false identity - and what she thinks and believes - and the cyclical phenomenon.

If his mind is open to experience and he receives real intelligence within him, the necessary information concerning one of the most disturbing phenomena for a planet which he does not know and does not know, Man does not experience a planetary identity crisis, because he has already resolved the personal identity crisis within himself.

Since Humanity is advancing rapidly towards a turning point in history and life, individuality, that is to say the increasingly perfected relationship between Man and the cosmos, must be established because it is from the real individuality that the vibration that one finds in the Man who has discovered his true identity manifests. And as long as this real identity is not stabilized, individuality is not completely accomplished, and one cannot say that Man is “mature” , that is to say capable of facing in any personal or world event without being disturbed, because he already knows about it and he knows the reason for it.

When we talk about identity crisis in general, we are talking about it in a psychological way, in the sense that we are trying to define the relationship between man and society. But the identity crisis goes much deeper than that. It is no longer the social man who becomes the measuring stick, the normality that we must achieve. On the contrary, normality must be transposed, that is to say resituated vis-à-vis itself.

When Man begins to realize that his real identity lies above the normal identity of normal Man in parentheses, he realizes two things. Firstly, that what worries the normal Man no longer worries him; and that whatever jostles a subnormal planet, parenthetically, is normal. Then the phenomenon of real identity, seen from this perspective, becomes more and more important, because it determines which Man can overcome the normal weaknesses of the normal or unconscious Man, and moreover, determines that the Man who does not is more normal - that is to say, to the extent of the unconscious and relatively balanced Man - can support pressures of a planetary order which risk upsetting a normal being and causing the collapse of a culture which gives birth to such a Man .

A Man who has discovered his real identity is incontestably above all forms of psychological experiences which risk disturbing a Man who is quite simply the product of his culture, and who only lives by the values of his culture. Because in fact, a culture is a very thin and very fragile canvas when external events come to disturb it, that is to say, to redefine it in relation to a reality that it does not know, or that it is totally unaware of. This is the danger in Man of the phenomenon of unresolved identity.

Because if he does not discover his real identity, he will be emotionally and mentally a slave to social psychology and his natural reactions when end-of-cycle events disrupt the normal course of his development. It is here that Man must be free from socio-individual reactions, in order to be able to live the experience according to a mode of universal understanding. Only the real identity corresponds with the real Man and the real intelligence. Only the real identity can without difficulty interpret cosmic events, according to an intelligence which is detached from the limiting emotions of Man.

The problem of the identity crisis in Man is much more a problem of life than a simple psychological problem. The psychological categories that Man seeks to understand in search of himself no longer suit those who discover their true identity, because they no longer have the same interest in life that they had when they were struggling with himself. His real identity having filled every corner of his being, he finds himself faced with a self that is lodged in another dimension of his mind, dimension or plane of energy that is not associable by imitation because he is totally independent of the psychological categories formed by the emotional and mental structures of the unconscious Man without real identity.

The phenomenon of identity crisis is a suffering for Man, because he can never be perfectly happy in himself, with himself, what he constantly seeks. For him, being happy is an experience he wants to live permanently. But he does not realize that to be what he calls " happy" , you have to feel good about yourself, that is to say be able to feel in perfect inner harmony without the outside world being able to disturb this harmony. He doesn't realize that life is indistinguishable from himself until he has the inner power to pierce the backdrop that gives it its color.

A Man who has discovered his real identity no longer lives the same life he lived before. The colors have changed, life no longer has the same appeal, it is different at every level. For it is distinguished from the other previous life by the fact that it is the real individual who determines its possibilities, instead of the latter being imposed on him categorically by the culture in which he is rooted.

The life of the Man who has discovered his identity represents a continuity which is lost in time and which no longer has a limit, that is to say an end. Already, this realization intervenes in the way of life and the creative way of life. As long as Man suffers from identity, as long as he has no contact with the real intelligence within him, he can only meet his needs. When he is in the light, he no longer has to support himself, for he already knows, by vibration, the mode of his life, and this knowledge enables him to generate the creative energy necessary for his needs. The psychological category of survival fades to leave room only for a creative energy that employs all the resources of Man and places them at the disposal of his well-being.

In order for Man to overcome his problem of identity, a displacement of values from the psychological plane to the plane of pure intelligence must occur within him. While the psychological values contribute to his crisis, because they are limited to his senses, to his intellect which interprets the sensory material, he needs a measuring rod which is not subject to the approval of his intellect.

It is here that a kind of opposition arises for the first time in him to something which penetrates into him and which he cannot prevent in its movement. When the movement is started, it is the light of this intelligence which is independent of its ego and its chimeras. It is here that the displacement of values begins to be felt which results in an interior suffering, sufficient to make penetrate the intelligence of the light according to what must be lived by the Man who awakens.

The shift in values is only done gradually, in order to allow the ego to maintain a certain balance. But over time, a new balance is formed and the ego is no longer normal, socially speaking; he is conscious. That is to say, he sees through the illusion of form and norm, and becomes more and more individualized in order to raise the vibration of his subtle bodies, the levels on which his individuality will be based and his real identity.

The displacement of values is actually a collapse of values, but we call it “displacement”, because the changes that take place correspond to a vibratory force which transforms the mode of seeing, so that the mode of thinking can adjust to the intelligence of a higher center in Man. As long as the ego has not witnessed this collapse by vibration, it continues to discuss the categories of thoughts, of symbols, which constitute the walls of its false identity. But as soon as these walls begin to weaken, the displacement of values corresponds to a profound change, which cannot be rationalized by the ego. And not being able to be rationalized by him, he is finally struck by the light, that is to say, he is finally linked to it in a permanent and growing way.

His life, then, is transformed by cycle and soon, he no longer lives it in limits, but in potentials. Her identity is increasingly defined in relation to her, instead of being defined in relation to her subjective desires. And he begins to realize what the " real and objective self" means .

When he realizes the real and objective self, he sees very clearly that this self is himself, plus something else inside himself which he does not see, but which he feels present, there, something goes into him. Something intelligent, permanent and constantly present. Something that watches with its eyes, and interprets the world as it is, and not as the ego saw it before.

We no longer say that this Man is “ mental”, we say that he is “ supramental (higher mental)” , that is to say that he no longer needs to think in order to know. Suffering from identity is so far from him, from his experience, that he is surprised when he looks back at his past, and sees what he is now and compares it to what he was. .

CHAPTER 2

Downward Evolution and Upward Evolution
BdM-RG #62A (modified)

Okay, so I separate the evolution of Man, I give him a downward curve and an upward curve OK. ? The downward curve I call "involution", the upward curve I call evolution. And today Man is at the meeting point of these curves. Let's put a date: 1969 if you want. If we look at evolution - not from a Darwinist point of view - but from an occult point of view, in other words according to the inner researches of Man and if we go back in time, we can locate there twelve thousand years ago the collapse of a great civilization to which the name of Atlantis was given.

So it was a period when Man intensely developed what is called the astral body which is an aspect of his consciousness, which is a subtle vehicle of his consciousness, which is directly related to all that is psycho-emotional. And then after the destruction of this civilization until today, Man developed another part of his consciousness, which can be occultly called the development of the lower mental consciousness, which gave rise to the very advanced development of the intellect, which today is used by Man to understand the material world.

And from 1969 on this planet, there has been a new phenomenon in the consciousness of Man which can be given the name of fusion or which can be given the name of awakening of the supramental consciousness (higher mind) on Earth. And there are Men in the world who have ceased to function at the level of the lower mind, therefore of the intellect, and who have begun to develop yet another layer of consciousness which is called the supramental consciousness (higher mind). And these Men have developed faculties which are in process of development and which they too will coincide with another cycle of evolution, which one can call a sixth root-race.

Occultly speaking, when we talk about the evolution of Man, we are talking about Atlantis which was the fourth root-race with its sub-races, the Indo-European races of which we are part, which are part of the fifth root-race and its sub-races. And there is now the beginning in the world of a new root-race which will also give its sub-races. And there will ultimately be a seventh root-race which will enable Man to reach a level of evolution sufficiently advanced to no longer need the organic use of his material body. But we are not dealing with this at the moment, so we are dealing with the sixth root-race which does not represent a physical race, but which represents a purely psychic aspect of the new mental consciousness of future Humanity.

It is obvious that to understand the evolution of Man on this plane, from the point of the reversed vortex towards its finality, which is perhaps two thousand five hundred years according to the information that we receive , it is obvious that Man is going to pass through absolutely extraordinary stages of consciousness, that is to say that as much the Man of Atlantis was limited compared to the Man of the Indo-European races, as much the Man of today is limited and will be limited compared to the Man of the next evolution of the supramental consciousness (higher mind) on the Earth, which had been predicted by Aurobindo.

What is interesting in the evolution of the supramental consciousness (higher mind) is this: it is that as much today as we humans, rational humans, Cartesian humans, very reflective humans of the fifth root-race, as much as we have a tendency to believe that our mind is governed by our ego, as much tomorrow Man will discover that the human mind is not governed by the ego, that the human mind is in its psychological definition , the reflective expression of the ego, and that its source is located in parallel worlds which can be called the “mental world” for the moment, but which will later be called the “architectural world” .

In other words, what I mean is that the more Man takes the trouble or the capacity or the freedom to discover the source of his thought, the more it will be possible for him to begin to enter into telepsychic communication with the parallel worlds. , to eventually arrive in the course of evolution, on the world level, on the universal level of the race, to be able to instantly decode the mysteries of life, both in the realm of matter and in the astral realm of the soul than in the mental realm of Spirit. In other words, what I mean is that he has arrived, Man, at a point where today it is possible for him to reach a state of mental consciousness sufficient for itself.

And when I say self-sufficient mental awareness, I don't mean mental awareness based on the psychological value of truth. Truth is a term, it is a personal conviction or a social conviction, or a collective sociological conviction, which is part of the emotional needs of Man as an individual or of society as a collectivity, of ensure predominance in the world of matter.

But in terms of the evolution of the future consciousness of Humanity, the phenomenon of truth or its psychological counterpart, or its emotional value, will be absolutely useless for the simple reason that Man will no longer be able to use emotionality. of his conscience in the psychological evaluation of his knowledge. He will no longer have to use the emotionality of his conscience for the development of the mental security of his self.

So Man will be absolutely free in the mind to be able to exercise on the psychic plane, the expression, the elaboration and the definition of the ultimately infinite themes of the universal consciousness which are part of all the races in the world, which are part of all races in the cosmos, and which are in fact part of the unchanging unity of Spirit, in its absolute definition, as the original source of Light and its movement in the cosmos.

So there will come a point in the evolution of Humanity when finally the ego will have made up for lost time on the consciousness of the self, and where the self will have finally reached the possible limits of its psychological definition, by introducing into its consciousness the creative potential of his pure mind, that is, of his Spirit.

And we will discover on Earth, in different races, in different nations, in different times, individuals who will know the fusion, that is to say, who will come to be able in the instant to gravitate towards sources of knowledge so great , that world science, in terms of technology, technique, medicine, psychology or history, will be totally overthrown. For what ? Because for the first time since the evolution of Man, for the first time since the descent of the Spirit into matter and for the first time since the alliance of the soul with the material, Man will have finally attained the capacity to bear its absolute knowledge.

What I call absolute knowledge is the capacity of the human mind to be able to bear and absorb its own Light. Absolute knowledge is not a faculty. Absolute knowledge is not predestination. Absolute knowledge is not a need. Absolute knowledge is a correctional evolutionary end, that is, part of the great field of activity of the Light in the cosmos and which enables all realms, all intelligent instances, that is, - to tell all intelligent species in the universe to meet on a higher mental plane, that is to say on a plane of energy powerful enough to possibly allow during evolution, the eventual disappearance of the body material for the inevitable resurrection of the etheric body.

That is to say, the capacity in Man to finally enter into an energetic component with the different suns which make up the universal organism, and which are its Spirit, its Light and its foundation, in movement and in understanding. infinite of what we today call atomic consciousness! So there will come a point during evolution where Man will be able without having to think, without having the need to think, Man will be able to finally intervene in a categorical way in the mental construction of involutionary archetypes and evolutionaries of universal consciousness on Earth. This means that Man will eventually come to realize that he is absolutely an intelligent being.

Man will come to realize that Intelligence is not simply the expression of a form of education, but that Intelligence is in an absolute way the fundamental characteristic of any mind in any matter whatsoever. Only we are at a point today where as an ego or as a human self, we are forced to live within the limits that have been imposed on us by universal reflection, that is, by history and by the memory of Humanity.

And man has not yet been given - because there is not enough science in this field - man has not yet been given the ability to know and understand how how does his psyche work, how does his ego work, how does his ego work, and what does the term Intelligence mean in its universal definition, so that Man is trapped today by his astral body, that is to say by his senses!

He is obliged to substitute for his fundamental and universal knowledge, a small limiting knowledge conditioned by history and subject during evolution to be revised, as all the theories of science will have to be, not in the sense that science today is not useful, on the contrary it is very useful, but in the sense that science today also makes its inevitable journey towards its own abolition. Just as all civilizations make their inevitable journey towards their own abolition.

But just as a civilization finds the reality of its abolition very difficult, so science will find it difficult to achieve its own abolition. And that's very normal. One cannot ask beings who think or beings who have a certain consciousness to promote in the world their own decline or their own annihilation. We are obliged to become aware of what we are, of what we have done, of what we can do, in order to evolve, in order to allow Humanity to evolve.

But as individuals - I am saying clearly as individuals - we will eventually be obliged to face up to situations of a universal and cosmic order on our planet, we will be obliged to face up to dimensions which in the past have raised great movements of superstition in the world; movements that died out with the evolution of science, and movements that were then categorically rejected by science.

So we will be obliged over time to review and relive certain experiences in order to realize that the cosmos is unlimited. That human consciousness is unlimited and that Man in his interiority is as powerful as his consciousness can be. It is very important today in a world where we are forced to live at the crossroads of a multitude of currents of mind which, as a whole... And when I say as a whole, I am certainly looking at the United States where this collective experience in its confrontation with individuality tends slowly to create a collective psychosis.

Man cannot indefinitely be bombarded in the world by currents of ideas which are amplified in their number by television or by the newspapers, or by the various forms of the free press. There will come a point where Man will no longer be able to bear this psychic and psychological tension which arises from the various confrontations between truth and lies. There will come a point in the evolution of supramental (higher mind) consciousness on Earth when Man will be compelled to define reality in relation to himself. But it will be "one itself" that will be universal, it will not be "one itself" that will be based on the playfulness of its own Spirit or the vanity of its own ego, or the insecurity of its own me.

So from that moment, Man will begin to be able to understand the human phenomenon, civilization in all its aspects. And he will no longer be " *stuffed"* (*abused*) psychologically by what is happening or by what will happen in the world. Man will begin to be free. And from the moment he begins to be free, he will finally begin to understand life in its fundamental quality. And the more he evolves, the more he will understand life in an absolute, integral and learned way, in a sense which is not today part of the consciousness of the fifth root-race.

Why all this verbiage? To simply bring Man little by little to understand that the greatest fidelity he can give himself, create himself, is fidelity to himself. We live in a century where the love for individualism, especially in the Western world, is very advanced. We have become more and more individualists, but individualism, if it remains an attitude, is not fundamentally integrated into the reality of human beings. In other words, walking down the street with red panties and yellow slippers and making love in New York, in New York's Times Square, is a form of individualism. But it's eccentricity, it's a form of astralization of human consciousness.

Man does not need to maintain his individuality, to express his individuality in the concrete sense of the term, to flout the sensitivities of the masses or to flout the sensitivities of his people or to flout the sensitivities of his populations. It's an illusion! And it's part of the characteristic fashions of the twentieth century, eventually it becomes banal, eventually it even becomes stupid, eventually it absolutely lacks aesthetics. So the new Man, the evolution of the supramental (higher mental) consciousness on Earth, indeed, will allow Man to develop an extremely individualized but not individualistic consciousness.

Man will be individualized why? Because the reality of his consciousness will be based on the fusion of his Spirit and not projected into the world in the eyes of Men, to reveal a kind of flirtation with eccentricity. A Man doesn't need to wander around the world and be marginal to be real. On the contrary. The more conscious Man is, the less he will be marginal, the more real he will be and the more anonymous he will be in his reality. Because the reality of Man is something that goes between him and himself and not between him and others.

If we look at the necessary evolution of a root-race on our planet, it is to understand a little the human phenomenon. That we establish coordinates, it is purely pragmatic, it is purely to give a framework of chronological comprehension to inevitable events! But if we speak of a conscious race, if we speak of a conscious Humanity, we are obliged to speak of conscious Men and individuals.

The evolution of the supramental consciousness (higher mind) on Earth will never take place on the scale of any collectivity. The evolution of supramental (higher mind) consciousness on Earth will never be the expression of a collective force. It will always be individuals in the world who will gravitate little by little, more and more, towards that point in their consciousness where they will unite with their own source, their Spirit, their double, whatever we may call it. to this reality which is part of Man.

But the fundamental movement in this direction will be based on this: it will be based on the understanding of the phenomenon of thought which has never been done since devolution. It is not enough to say: " *I think, therefore I am*". It was good for Descartes to say, *"I think, therefore I am,"* because it was part of the realization that thought in himselfhas a power that must be realized on the level of the individual.

But on the level of a creative consciousness, the point will come when the thought of Man will be transmuted completely, integrally. And Man will no longer think during evolution. His thought will be transformed into a mode of creative expression of his higher mind. And that mind will become totally telepsychic. In other words, Man will experience instantaneous communication with the universal planes and this mode of communication will no longer be reflective. The moment thought ceases to be reflected in the mind of Man, thought ceases to be subjective. We can no longer say that Man thinks, we say that Man communicates with the universal planes of his own consciousness.

But for man to come to understand this in an integral way, it will be necessary for him to realize that thought, as we conceive it today, as we live it today, as it fixed in our mind, as it is produced or perceived by us as the unconscious ego, must awaken in us a certain realization, in the sense that Man must come to be able to realize that his thought in himselfdivides him against himself. Only insofar as he, for reasons of involution and unconsciousness, subjects him to the polarity of good or evil, of true and false.

From the moment when Man polarizes his mind, whether he establishes negative or positive coordinates, he has just created the split between himself on the material plane and himself on the cosmic and universal plane. This is very important! It is so important that it is the fundamental key to the next evolution. What makes us tend to always live our thought in relation to a polarity is the fundamental insecurity of our ego. It is the powerful and vampiric capacity of our emotions. It is our inability as an ego or as an ill-educated or over-educated individual, to not be able to bear what we know.

There's not a Man in the world Who doesn't know something. All Men know something but there is no worldwide authority, there is no cultural definition, there is no cultural support in the world that can support a Man knowing something . There are institutions which give themselves the right to know something in order to institute this knowledge and condition the mind of Man with it. It's what we call science on different levels, it's normal.

But there is no contrary movement where the institutions in the world can give or give back to Man his authority, that is to say give back to him the small dimension of himself which could one day become very large. , that of his own Light. And you can take the test in a very simple way in the spiritual realm, in the religious realm. One day, when the centers of Man are sufficiently open, he will be able to do the same in the field of science.

A Man who is in the world and who, for example, would go to see a cleric or someone who works in religion and who would speak to him about God, and who would say: “Well, well, God is such a thing, such a thing *, such a thing”* , one would say to him: “ *But by what right do you speak of God? By what right do you speak of God”...?* And if Man is less evolved and can really fragment the form of God to bring out or spring forth other forms which are part of the creative dimension of his mind, he will be even more repelled by the institutionalization of God. a knowledge that relates to the understanding of the invisible worlds.

So that is why I say that Man will not be able to enter the world, in a supramental consciousness (higher mind), with the support of the world. Man will have supramental (higher mind) consciousness when he has completely freed himself from the need for worldly support, and finally begins slowly to realize and bear what he knows. And the condition for this is not to fall into the trap of the polarity of true and false.

If Man falls into the trap of the polarity of true and false, he excites his conscience, he insecures his ego, and he will develop extreme attitudes towards reality. The true and the false represent only psychological components of a mental inability to know! When you eat a good steak, you don't wonder if it's real or if it's fake, there's no polarity, that's why it's good. But if you start wondering if there's vermin in there, oh, then your stomach won't respond! And it's the same thing at the level of knowledge, at the level of knowledge.

Knowledge is to the lower mind what knowing is to the higher mind. Knowledge is part of the need of the ego while knowing is part of the reality of the self. So there is no division or separation between knowing and knowing. Knowledge is part of one level of consciousness and knowledge is part of another.

In the realm of knowledge, we talk about certain things and in the realm of knowledge we talk about other things. The two can meet, fraternize together and be very well together. The fourth floor is always good with the fifth floor above it… And Man is a multidimensional being, but Man is also a being who possesses and lives an experiential consciousness. We have an experimental consciousness on Earth. We have no creative consciousness.

Look at your lives! Your lives are experience! From the moment you enter the world, your life is constantly about experience, but Man cannot live on experience indefinitely. One day Man will have to live with creative consciousness, at that time life is worth living, life becomes very big, very vast, it is powerful in creativity, and Man ceases to live soul experience. But why does Man live the experience? Because it is attached to powerful forces - which I call memory - which are in fact what you call “soul”.

Man does not live by his Spirit, he is attached to the soul, he lives by the soul, he is constantly vampirized by the soul. People who have researched rebirthing *or* people who have researched returning to being in a certain past have determined very well that certain people today are suffering from certain things, because in a previous life, they suffered from the cause. There are people today who are not able to enter an elevator (elevator) because they are experiencing traumas that come from before material life, or who have been suffocated in previous conditions, they do not are not capable… They are suffocating. So Man lives the experience of the soul.

He lives, he is attached to his memory, as much the very vast unconscious memory of his previous evolutionary movement as the very vast memory that he lives today as an experimental being. Man cannot indefinitely live from experience on Earth! It is an insult to his Universal Intelligence. It is absolutely irreconcilable with the nature of Man that Man cannot say: “ *Well, well, in ten years I want to do such a thing, in five years I want to do such a thing”*, it is absolutely irreconcilable with the nature of Man that he does not know his future!

It is irreconcilable with the nature of Man that he does not know the nature of the Man before him. In other words, it is irreconcilable with the Spirit of Man that this Spirit in Man is forced to live according to the dictations of reason, because Man on the material plane today is part of a generation whose consciousness is descending. The consciousness of Man must pass from the descent into matter towards the eventual exit towards the etheric, that is to say that part of the reality of the planet which is ultimately the world in which Man must naturally live his immortality.

Man is not made to come into matter and die. What we call death, that is to say what we call the return of man or of the soul to the astral plane, is part of man's unconsciousness. It is part of the fact that Man is totally cut off from the universal circuits which are the source of his generation, which are the source of his Intelligence, which are the source of his vitality, which are the source of his planetary self! So Man must return to the source, but Man cannot return to the source through the spiritual, historical illusions of involution.

Man will not be able to return to his source by using the old ideas which forced him to be a prisoner of matter. Man is not going to return to his source by using the old means which made him a being with an experimental consciousness. Man will not return to his source by believing.

Man will return to his source by gradually developing during his evolution, the capacity to support what he knows.

But in today's world, we are doomed to a mythology, to a psychological systematization of our self. We are doomed to the grip of a psychological mental attitude that affects all Humanities: belief. Why does man need to believe? Because he doesn't know! Why does man need to believe? Because he is an experiential consciousness being, so he has no Light in the mind. He lives in the very dark movement of his little consciousness, so he is obliged to believe in order to attach himself to something vital and absolute.

But this belief in the absolute which is part of the psychological conditioning of the ego, this belief in the absolute, it was established by whom? It was established by the Man of Involution. You know very well that if you go out into the world and you tell a story to someone, that the story you are going to tell will no longer be the same when it is received and told by the other, than the one you originally said.

Imagine that someone goes out into the world and tries to repeat what I am saying today, as an initiate, you can imagine how it will come out tomorrow! So there are Men in the past who did things, there were Initiates who came into the world to help the evolution of Humanity. But what these beings said and what was reported of what they allegedly said is another matter.

And I can substantively tell you one thing - because I've known the phenomenon for years - it's absolutely impossible for a man to perfectly repeat what is perfectly said. Try to do it when you get home tonight! It is impossible for a human being to repeat what is perfectly said. And I'll tell you why. Because what is perfectly said - in other words what is not colored by the ego, what is not astralized, what is not part of the unconsciousness of Man, but what is part of the cosmicity of Man - it is not directed to the ego of Man or to the ego of Man, or to the intellect of Man. It's directed to his Spirit.

And if the Man is not in his Spirit, how do you expect him to take up what another Spirit has already said? It's impossible. So at that moment there is coloring. And from the coloring of the words of the Initiates were born what we call religions for the evolutionary benefit of Humanity. And I agree and I'm very happy that this is happening and that this has been done, because it is necessary. But there will come a time during evolution when Man will no longer need moral support to give his conscience the fullness of his own knowledge. That is the supramental consciousness (higher mind).

And since we are talking to Quebeckers, since we are talking to a people who, for very good reasons, have had the chance to experience a certain proximity to the spiritual world that religion has given them, we already have an advancement, in this sense that already, we are beings who already have a certain sensitivity towards the invisible.

But from there to entering into the deeply occult search for consciousness using the spiritual paths of involution will take us directly to the polarity of the self. It will bring us to the conflict of good and evil, of true and false, and it will create great suffering for us in the mind.

This is why I say: The conscious Man, the evolution of the supramental consciousness (higher mind) on Earth will begin from the moment when Man will have already understood the need not to subject his thought to the true and to fake. But to learn gradually to live it and to support its movement until this thought one day comes to be perfect, that is to say totally in its own Light, totally depolarized, so that finally the he ego, the me… The ego, the soul and the Spirit are unified and make Man a real being.

What is a real being? A real being is a real being! He's not a being who needs the truth, he's not a being who eats the truth. If you eat the truth, tomorrow you will eat the lie, because there will be people who will take you even further to the confines of the Infinity of reality. If you eat the truth, one day you will have to take this step again, because the only thing that suits man, that suits his conscience, that suits his spirit, that suits his soul, that suits to his ego, which suits his being, is peace.

But what is peace? Peace is the stoppage, the stoppage of the search. You are going to say: " *Yes, but you have to search"* , I say: Yes, Man is looking for, despite yourselves you are looking for, all Men are looking for, but there will come a point during evolution where Man will not There will be no more searching, Man will no longer have to search, and Man will stop searching when he finally realizes that he knows.

And there you are going to say: “ *Yes, but how can one know that one knows”...* You will know it insofar as you allow yourself to bear it, insofar as you will not have no need to call anyone to find out if you're right. And then you're going to say: “ *Well yes, but if we're right or if we think we're right, it's dangerous”.* I will say: Yes, because a Man who seeks to be right is a Man who is already in search of his reason!

But aren't there experiences in your life, in your everyday life, in your personal corner, aren't there times in your life when you can feel that what you know, is that it? And when that's it, that's it!

(So you add and you add, and you add, and those who will have the ability to add their “ *that's it”* to another “ *that's that”* to another “ *that's that”,* but a “ *this is it”* which is real, a “ *this is it”* which will not be built on the pride of the mind, a “ *this is it”* which will not be built on the spirituality or the pride of your spirituality, a " *that's it"* that will be personal to you, a " *that's that"* that will be universal with all the men you meet and who will be in their " *that's that"* , at that moment you you will know it is !) (eliminate this paragraph if it cannot be translated).